

Romeo Vs Romeo

Contents

Romeo Vs Romeo	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	18
5. Chương 5	22
6. Chương 6	26
7. Chương 7	30
8. Chương 8	35
9. Chương 9	40
10. Chương 10	45
11. Chương 11	49
12. Chương 12	55
13. Chương 13	60
14. Chương 14	65
15. Chương 15	71
16. Chương 16	76
17. Chương 17	80
18. Chương 18: Phiên Ngoại	87

Romeo Vs Romeo

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, 1 vs 1, oan gia, hài Trans: QT ca ca Editor: yue (a. k. a Huyền Dạ)Âu Dương TL

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/romeo-vs-romeo>

1. Chương 1

Khi còn học trung học, một hôm thằng bạn thân hỏi tôi một vấn đề: Romeo vs Romeo, hãy tìm một danh từ thích hợp. Hồi đó tôi đơn thuần như một tờ giấy trắng, một hồ nước trong, ngây ngẩn suy nghĩ hết nửa ngày vẫn chẳng ra. Sau đó cậu ta nói cho tôi biết: Romeo và Romeo, là đồng họ (tính) luyến ái! Rồi cười lẫn lộn ra đất. Lúc ấy tôi cũng cười theo, hiện tại, nếu có cơ hội gặp lại thằng ngu đó — tôi nhất định sẽ đánh cậu ta lẫn lộn đầy đất!

trans***

Thành phố vào sáng sớm luôn có chút bụi mờ mịt, ánh mặt trời chiếu xuống chói chang. Cũng vì vậy mà vào những ngày oi bức cuối tháng năm, tuy hơi nước trong không khí khiến cho độ ẩm tăng cao, nhưng cái cảm giác nóng chảy mỡ này vẫn chẳng giảm được là bao. Trên đường cái, người người vội vàng đi đi lại lại, tám giờ sáng, vừa lúc bắt đầu một ngày làm việc.

Tại ngã tư đường, đèn đỏ đèn xanh luân phiên phát sáng, xe cộ xếp thành một hàng dài ịch ạch tiến về phía trước, bình thường đèn đỏ có lẽ chỉ có một, hai phút nhưng hôm nay tựa hồ dài hơn đến lạ.

Trong chiếc Toyota Corolla màu bạc, một người đang ngồi, một tay chống cằm tựa vào cửa kính xe, một tay đặt trên vô lăng, ngón tay thon dài gõ theo nhịp, tây trang màu kem nhàn nhã mở ra, áo sơmi trắng cởi hai cúc, cà vạt đã bị ném sang ghế phụ. Khuôn mặt người đàn ông vô biểu tình, chỉ là khóe miệng có chút cứng ngắc, hàng lông mày dài đẹp hơi nhăn lại, cho thấy hắn đang không kiên nhẫn. Tuy nhiên điều này cũng chẳng tổn hại gì đến khí chất thanh sáng, lão luyện, chẳng qua — đó là không để ý đến đầu tóc hắn đã bị bới tung.

“Đệt! Rốt cuộc muốn dừng tới khi nào?” Người nọ dùng sức đánh vào vô lăng, mái tóc đen lại tiếp tục bị “Chà đập”!

Có làm không! Hắn hôm nay phải tới bệnh viện đó! Tuần trước tới kiểm tra sức khỏe toàn diện, hôm nay có báo cáo kết quả, đã phải đợi một tuần rồi. Cách đây không lâu, hắn cảm thấy thân thể có điểm là lạ, lại không có bệnh ngoài da, bác sĩ khuyên nên tiến hành kiểm tra sức khỏe toàn diện, mặc kệ có vấn đề hay không, nhìn kết quả mới có thể hoàn toàn yên tâm. Tuy hắn mới 26 tuổi, nhưng đêm qua lúc xem tivi, tin tức nói rằng áp lực công việc của đàn ông ngày càng lớn, xã giao ngày càng nhiều, khiến cho độ tuổi mắc nhiều chứng bệnh ngày càng thấp đi, còn bao gồm rất nhiều “Bệnh không tiện nói ra”!

Lúc này một giọng hát vang lên, người nọ cầm điện thoại đặt ở trước cửa kính xe, cũng không thèm nhìn màn hình mà ấn thẳng nút nghe.

“Alô! Tôi là Âu Dương Thành – Ủ! Tôi biết rồi, các cậu cứ đi trước, tôi lấy được báo cáo sức khỏe sẽ lập tức đến ngay. Ủ! Cứ như vậy đi! Bye bye!”

Tâm tình không tốt hơn nữa còn bị kẹt xe, bên ngoài lại nóng, điều hòa trong xe cũng không ăn thua tẹo nào. Đặt điện thoại di động xuống, Âu Dương Thành tức giận phanh thêm một cúc áo, vừa định cào tóc thì giống như ông trời rót cục khai ân đến cứu vớt mái tóc của hắn, một đoàn xe nguyên bản đang bất động cuối cùng đã bắt đầu tiến về phía trước.

Cuối cùng cũng nhìn thấy được ánh sáng bình minh, Âu Dương Thành vội vàng khởi động xe, từ từ tăng tốc cùng với đoàn xe trước sau. Xe chậm rãi tiến đến đầu đường, chỉ cần qua được quãng này đoạn đường còn lại sẽ không còn trở ngại gì nữa, khóe miệng Âu Dương Thành khẽ nhếch lên, tâm tình có chút khởi sắc. Thế nhưng đúng lúc này đèn xanh đột nhiên bắt đầu nhấp nháy, lòng hắn cả kinh! Không ổn! Nếu lần này không qua được sẽ lại phải chờ lâu lắc, này không đùa được đâu nha! Nghĩ đến đó hắn nhấn còi, thúc giục lái xe phía trước nhanh lên, hắn phải vượt qua trước khi đèn chuyển đỏ. Liếc “Ông chú cảnh sát” đứng ở giữa đường một cái, xác định ánh mắt đối phương đang nhìn nơi khác, Âu Dương Thành nở một nụ cười “giảo hoạt”, vừa mới chuẩn bị đạp chân ga – “Xoẹt ~” một tiếng, một chiếc xe khác đã nhanh hơn hắn một bước vọt lên phía trước!

Oa đêch! Màn giật gân có thể so với phim đua xe dọa hắn sợ chết khiếp, nguyên bản chân chuẩn bị nhấn ga cũng đã đạp xuống, nhưng xe chỉ vọt về phía trước vền vền được ba thước, sau đó ngừng lại sau một tiếng phanh vô cùng chói tai.

Âu Dương Thành một đường thẳng tập nhìn về phía trước, trong phút chốc đầu óc trống rỗng, tay nắm vô lăng ướt đầm mồ hôi, vừa rồi... Chờ tới lúc hắn phản ứng được với chuyện vừa xảy ra, ánh mắt vốn đang đại ra dần khôi phục và sau đó được thay bằng ánh mắt có thể thể xưng là “sát ý”.

Cái xe chết tiệt đáng chém ngàn đao! Vương bát đản chết tiệt đáng chém vạn đao! Chạy nhanh như vậy để đi đầu thai chắc! Ta oxxx! xxoo! Cái đồ ổi thối!

Nghiến răng nghiến lợi lôi cái xe vừa rồi ra chửi rửa đến cầu huyết lâm đầu, Âu Dương Thành chợt phát hiện ra một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, xe của hắn đang đỗ ngang đường, chiếm nguyên một phần ba diện tích, như “chướng ngại vật” ngăn cản làn xe hai bên, hơn nữa đèn tín hiệu đằng kia lại như một tấm thẻ đỏ, báo hiệu cho kết cục bị phạt của hắn. Mà ông chú cảnh sát gương mặt lạnh lùng đang nện bước đi tới càng giống “trọng tài”, đi đến bên cạnh xe hướng hắn kính lễ.

Âu Dương Thành nhắm mắt rên rỉ, kích động đến muốn hung hăng đập đầu vào vô lăng! Lễ của ông chú cảnh sát quá quý, hắn nhận không nổi đâu!

Tóm lại, tất cả đều tại tên hỗn đản ban này!

Sau khi đến bệnh viện, Âu Dương Thành liếc đồng hồ, đã gần mười giờ. Đáng giận! Ngay cả bữa sáng cũng chưa kịp ăn. Ngẫm lại đúng là xui xẻo, không biết là đụng chạm phải cái gì, gần đây cơ hồ mọi việc đều không thuận lợi! Đụng phải tiểu nhân! Nhất định là đụng phải tiểu nhân!

Tuy đã gần giữa trưa, bắt quá người trong viện cũng không ít, chỗ đậu xe lại khó tìm, Âu Dương Thành vòng quanh đến ba bốn vòng tìm khắp mọi ngõ ngách mới thấy được một chỗ để lách xe vào, bên cạnh còn có cái thùng rác, bắt quá có còn hơn không. Hắn thật cẩn thận lùi xe vào, lúc dừng lại khóa xe bỗng nhìn thấy chiếc xe đỗ bên cạnh, hắn sững sốt một chút, neoh mắt nhìn chiếc Punch đen nhánh trước mặt.

Oa A! Xe tốt nha! Âu Dương Thành huýt dài một tiếng, giờ khó mà tìm được chiếc xe như vậy! Có điều... Hắn nhíu nhíu mày, như thế nào... lại cảm thấy quen mắt thế nhỉ? Hắn lục lại trí nhớ, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, chẳng lẽ là... lui về phía sau vài bước nhìn qua biển số xe, vừa rồi trong lúc bối rối hắn vẫn nhớ ba số cuối của chiếc xe kia là 725-

Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn thấy bao nhiêu lửa giận chưa tiêu hết liền như được trút thêm xăng, “Phùng~” một tiếng lại cháy bùng bùng! Quả nhiên chính là chiếc xe vừa rồi! Này lẽ nào chính là cái gọi là oan gia ngõ hẹp? Cuối cùng ông trời có mắt, giúp hắn tìm được tên kia!

Tựa như sải lưu manh lần đầu gặp lương gia thiếu nữ (con gái nhà lành), Âu Dương Thành lượn quanh chiếc xe liếc trái lại liếc phải nghiến răng nghiến lợi, có lẽ cơ hội báo thù đến quá nhanh quá đột ngột khiến hắn nhất thời khó có thể thừa nhận, suy nghĩ ngàn loại phương pháp “tra tấn” nhưng lại chẳng biết nên xuống tay như thế nào. Cuối cùng quyết định: Trước cứ đập một phát cho hả giận!

Vì thế, Âu Dương Thành giơ chân đập một cước vào cửa chiếc Punch! Oa ha ha ha ha! Quá đã! Cơ mà còn chưa kịp thưởng thức được khoái cảm “báo thù” thì còi chống trộm trên xe bắt đầu kêu lên inh ỏi, dọa hắn lập tức quay đầu vọt lẹ, đành chịu thôi, có tật giật mình mà! Nhưng vừa quay người lại đã bị một khuôn mặt đột nhiên xuất hiện phía sau làm cho càng hoảng sợ!

“A ~~!” Âu Dương Thành lão đảo hít một hơi, theo bản năng lùi về phía sau mấy bước, đây coi như là lần đầu tiên làm chuyện xấu đã bị người ta bắt tại trận đi.

“Cậu đang làm cái gì đó?” Giọng nam khàn khàn, thực dễ nghe.

Tim Âu Dương Thành vẫn đang đập thình thịch, ngẩng đầu lên, lập tức chú ý tới đôi mắt của người nọ, là một màu nâu sâu thẳm – “Thình thịch ~~” tim không thể khống chế mà chạy nhanh gấp đôi, Âu Dương Thành di chuyển tầm mắt, mũi thực thẳng, khoe miệng đường như theo bản năng khẽ nhếch lên, hắn từng đọc trong một quyển sách: đàn ông như vậy, cực độ lấy bản thân làm trung tâm!

Lập tức không có hảo cảm đối với người trước mặt, Âu Dương Thành hất đầu khó chịu nói: “Cậu quản cái gì? Tránh ra!” Kỳ thật nói thẳng ra còn có một nguyên nhân khiến cho Âu Dương Thành khó chịu chính là: tên này so với hắn càng có mùi đàn ông hơn!

Âu Dương Thành rất đẹp trai, nhưng đẹp trai cũng phân thành nhiều loại. Kiểu đẹp trai của hắn là trong khí khái mang chút cảm giác trung tính, mà tên trước mặt áo khoác đen, áo sơ mi trắng, một cặp chân dài thẳng tắp được bao trong quần, loại đẹp trai này lại rất manly!

Người đàn ông kia nhìn hắn một cái, lại nhìn qua chiếc xe vẫn đang chuông còi inh ỏi đằng sau, tiếp đó làm ra một động tác khiến cho mặt Âu Dương Thành đỏ bừng – từ trong túi rút ra một chuỗi chìa khóa, hướng về phía trước ấn một cái, còi báo động lập tức ngừng lại.

Xe... là của tên này. Im lặng bất chợt, khiến cho Âu Dương Thành ngáy ra, nhớ tới vừa rồi bản thân đạp một cước có thể đã bị người ta nhìn thấy, hắn quần bách mắt một giây, nhưng ngay sau đó nhớ tới đầu sỏ gây họa hại hắn bị phạt chính là tên này, cơn tức lập tức lại nổi lên!

“Cậu còn dám nói?” Âu Dương Thành rống lên, “Vừa rồi thiếu chút nữa cậu hại tôi bị phạt đó!” Cái đồ quả ổi nhà người! (1)

“Hử?” Người nọ nhếch mày, cao thấp đánh giá hắn, một tay bắt cảm như đang tự hỏi hắn từng gặp Âu Dương Thành ở nơi nào, bất quá biểu tình lại cứ như đang nhớ lại tối qua ăn cái gì.

Âu Dương Thành bị thái độ của hắn chọc đến tức chết! “Quang quác quang quác” mang một màn vừa xảy ra trước đó không lâu nói cho hắn, nói xong duỗi tay chỉ thẳng vào chiếc xe của mình. Người kia nghe xong khẽ cười hai tiếng, liếc cái xe màu bạc đỗ cạnh thùng rác một cái nói: “Tôi lái xe của tôi, cũng chẳng có ai quy định trước khi đèn đỏ thì không được vượt, tốc độ của cậu chả khác xe trẻ con là mấy, chẳng nhẽ bảo tôi không vượt mà xuống xe giúp cậu đi sao?”

“Cậu - nói - cái - gì?” Âu Dương Thành nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Chẳng qua chỉ là vượt xe thôi mà, có bản lĩnh thì lần sau tới mà vượt xe của tôi, tôi lúc nào cũng có thể phụng bồi!” Người này căn bản không hề quan tâm đến chuyện của hắn, một đường lướt qua Âu Dương Thành, được mấy bước lại bổ thêm một câu: “Bất quá phải chú ý an toàn nha! Anh bạn nhỏ.” Vừa nói vừa vẫy vẫy tay, chuỗi chìa khóa phát ra thanh âm lạnh lạnh, phiêu đảng như tiếng cười nhạo.

Âu Dương Thành chôn chân tại chỗ, hai tay nắm chặt thành quyền, mu bàn tay bạo gân xanh. Thẳng đến một phút sau mới chậm rãi buông ra, hắn hít sâu một hơi, xoay người về phía chiếc Punch màu đen, lặng lẽ nhìn vài giây, chân giơ lên, nhưng ngay lúc đế giày đen chuẩn bị “hôn” lên cánh cửa xe. Âu Dương Thành dừng lại –

Bên kia một ông chú mặc đồng phục, trên cánh tay đeo mác an ninh không hề nhúc nhích theo dõi hắn. Âu Dương Thành mắt chớp chớp, vươn tay cọ cọ mũi giày, sau đó phủi bụi trên quần rồi quay người bỏ đi.

Mỗi tối trước khi đi ngủ hắn nhất định sẽ nguyện rửa tên chết tiệt kia! Đồ quả ổi!

Tiến vào cửa khu khám sức khỏe, xộc vào mũi là mùi thuốc sát trùng đặc trưng của bệnh viện, Âu Dương Thành kéo cổ áo, hỏi y tá trực ở đại sảnh nơi lấy báo cáo kết quả khám sức khỏe rồi đi vào thang máy.

Ngoài cửa phòng đã có kha kha người ngồi chờ lấy kết quả, Âu Dương Thành nhìn thoáng qua, cũng phải cỡ mười mấy người. Hắn tìm một chỗ ngồi xuống, y tá nói bao giờ bác sĩ gọi thì hắn có thể đi vào.

“Có chuyện gì thì cứ nói với tôi nha!” Tiểu y tá trẻ tuổi nháy mắt với hắn.

Âu Dương Thành gương khóe miệng cười nhẹ một tiếng, “Cám ơn.”

Im lặng ngồi chờ chưa được năm phút, Âu Dương Thành đã bắt đầu mất kiên nhẫn, nhìn qua đồng hồ, mười giờ rưỡi rồi. Bên cạnh người cứ một đám đi vào rồi lại đi ra, có người vui mừng có người lo âu. Lúc Âu Dương Thành nhìn thấy một anh giai vóc dáng thực khôi ngô cầm kết quả vừa đi vừa gạt nước mắt, lòng hắn như không thấy đấy.

“Âu Dương Thành!” Phòng truyền ra tiếng gọi của bác sĩ.

Nghe được tên mình, Âu Dương Thành nhẹ nhàng thở ra, đứng lên hướng cửa đi tới, phải chờ thêm tý nữa thì chắc hoa cúc vàng cũng lạnh luôn quá (có lẽ ý là bạn ấy đi Tây Thiên luôn :))). Nhưng chỉ còn vài bước nữa thì một người khác cũng đồng thời muốn đi vào, hai người ở cửa gặp nhau. Âu Dương Thành quay đầu

nhìn thoáng qua, không nhìn còn đỡ, vừa nhìn, hẳn mới thực sự biết cái gì chân chính gọi là “oan gia ngõ hẹp”!

“Lại là quả ổi nhà người?”

Gặp lại, người kia cũng sững sốt, sau đó hiển nhiên đối với cụm từ quả ổi có chút phản cảm, “Tại sao lại là cậu?”

“Câu này tôi hỏi mới đúng!” Âu Dương Thành bước một chân vào cửa, “Bác sĩ kêu chính là tôi.” Có cái gì náo nhiệt mà vào xem? Hắn phẩy phẩy bàn tay y như đuổi ruồi, “Tránh ra tránh ra!”

Hai người đàn ông cao lớn ngăn ở cửa, che kín bùng không chừa một khe hở. Người kia không động, không chút nhượng bộ nói: “Là cậu nghe nhầm, bác sĩ kêu chính là tôi.”

“Nói vậy! Tôi thấy lỗ tai cậu là bị ráy tai chặn cả rồi!” Thù mới hận cũ cộng lại, Âu Dương Thành vươn tay đẩy ngực nam nhân, kết quả đụng vào cơ thể rắn chắc. Bên kia vẫn không nhúc nhích, Âu Dương Thành lại dùng sức đẩy.

“Hừ! Cậu muốn ăn đậu hủ của tôi sao? Giá cao lắm đó!”

Gì? Âu Dương Thành sững sốt, còn chưa kịp hiểu tên kia có ý gì thì đối phương đã đi trước một bước tiến vào cửa.

“Này Cậu đứng lại cho tôi! Dựa vào cái gì nói kêu chính là cậu? Này!” Âu Dương Thành có lại được phản ứng cũng theo người kia đi vào, về mặt dữ tợn.

“Ừm! Đến đây, ngồi!” Bác sĩ mặc áo blouse trắng ngồi trước bàn không biết đang viết cái gì, đầu cũng không ngẩng, chỉ có ý bảo người ngồi xuống, đương nhiên cũng không chú ý có đến hai người bước vào.

“Này! Bác sĩ kêu chính là tôi cậu ngồi làm cái gì?” Âu Dương Thành gầm nhẹ.

“Cậu như thế nào khẳng định là gọi cậu” Người đàn ông khoanh tay trước ngực.

“Tôi khẳng định! Kết quả của cậu hẳn là phải qua khoa bệnh lây nhiễm qua đường tình dục lấy mới đúng! Cậu mau đi đi!”

“Cậu đủ chưa?” Người kia nhú mày, “Tôi đã nhịn cậu lâu lắm rồi đấy, vừa gặp đã kêu tôi là quả ổi, đá xe của tôi còn không nói giờ lại ở đây nổi điên? Cậu nên đi khám khoa tâm thần mới phải?”

“Cậu nói cái gì? Ông nội người nói lại xem nào? Nếu không phải cậu vượt xe làm tôi bị phạt thì tôi đã làm quái gì? Gọi cậu là quả ổi đã là tiện nghi cho cậu lắm rồi! Cậu so với ổi còn thua xa!”

“Không cần gọi tôi là ông nội,” Nam nhân xấu xa xoa đầu Âu Dương Thành, “Không cần khách khí thế, gọi chú là được rồi.”

“Cậu ~!” Âu Dương Thành gạt bàn tay đang xoa đầu mình, vừa định mở miệng mắng thì bác sĩ ở một bên rút cuộc cũng ngẩng đầu nhìn bọn họ.

“Hai người là...”

“Tôi đến lấy báo cáo kết quả khám sức khỏe!” Hai người đồng thời bước về phía trước một, hô to.

Bác sĩ hoảng sợ, có chút mơ hồ cầm tài liệu lên nhìn nhìn, “Tôi gọi là Âu Dương...”

“Là tôi!”

Hai người lại cùng kêu lên, cũng đồng thời kinh ngạc một chút.

Quả ổi này cũng họ Âu Dương?

Tiểu tử thối này cũng họ Âu Dương?

“Ặc...” Bác sĩ xoa cằm, có chút khó xử: “Nói như vậy... bệnh lý cùng đề nghị trị liệu đều viết ở trên, nếu hai người khẳng định là...” Không đợi hắn nói xong, hai đạo thân ảnh như chớp giạt phóng tới.

“Của tôi!”

“Của tôi! Cậu bỏ tay ra!”

“Người muốn trả thù là cậu mới đúng!” Hai người xung đột, đều muốn lấy tập văn kiện kia.

“Hai vị, kỳ thực...” Bác sĩ tựa hồ còn muốn ý kiến.

“Câm miệng!” Hai người lại cùng hét lên, bác sĩ đành ngoan ngoãn ngậm miệng.

Một trận giằng co lung tung, văn kiện đồng thời bị hai người lôi ra, mỗi người một bên, Âu Dương Thành một lòng muốn coi rốt cuộc là tên ai, kết quả vừa cúi đầu, tên và etc các thứ đều không có, chỉ thấy bốn chữ to oạch, đỏ rực, vuông vắn viết: CẮT BỎ TINH HOÀN!

Tựa như sấm sét giữa trời quang, vừa vụt đánh trúng Âu Dương Thành, cả người từ trong ra ngoài đều cháy rụi không còn một mảnh. Với phản ứng nhanh nhất có thể, hắn buông hai tay đem văn kiện nhét cho tên kia, nhẹ nhàng gập đầu.

“Ngại quá, tôi nghe nhầm. Đây là báo cáo của cậu, cậu cứ từ từ xem đi, tôi không quấy rầy nữa. Chuyện vừa nãy cũng là tôi không tốt, xin chớ để trong lòng! Cáo từ!” Nói xong xoay người muốn chạy, thân thể còn chưa quay được một phần ba đã bị người kéo lại.

Khóe miệng người kia giương lên thập phần gọi cảm, đôi mắt nâu sâu thẳm ôn nhu vô ngần: “Không! Cậu không sai, là lỗi của tôi! Ngay từ đầu đã là lỗi của tôi! Đây là kết quả của cậu, nhận lấy đi!” Nói xong đưa văn kiện đến trước mặt Âu Dương Thành.

“Khỏi cần khỏi cần! Của cậu thì tự nhiên sẽ là của cậu, không thể tùy tiện lấy đồ của người khác!” Âu Dương Thành cười đến là sáng lạn.

“Đây đúng là lời tôi muốn nói.”

“Vừa rồi sao không thấy cậu khách khí như vậy?” Cẩn rằng!

“Cậu cũng vậy thôi.”

“Của cậu!”

“Của cậu!”

“Bảo của cậu thì là của cậu!”

“Cậu quả nhiên muốn đến khoa tâm thần, mau cầm kết quả đến gặp bác sĩ nhanh!”

Hai bạn người đùn cho ta ta đẩy cho người, mới vừa rồi còn tranh giành đến đầu rơi máu chảy hiện tại đã như cầm phải khoai nóng sợ bỏng tay, giấy báo cáo kết quả khám sức khỏe bị vò chẳng khác gì mấy chiếc giẻ lau nhà.

“Này... Hai vị, hai vị?” Bác sĩ đứng lên khoát tay áo, nói: “Có thể nghe tôi nói một câu không, xin hỏi rốt cuộc tên hai vị là gì?”

“Âu Dương Thành!”

“Âu Dương Thần!”

Tự báo danh xong, hai vị Âu Dương tiên sinh cùng nhau nhú mày một cái, liếc đối phương một phát.

Bác sĩ xoa cằm, nói: “Tôi nhớ người tôi gọi là Âu Dương Sầm nha!”

“A?” Hai người sửng sốt, cùng cúi đầu nhìn dòng họ tên được gạch chân trên báo cáo khám sức khỏe, giấy viết: Âu Dương Sầm...

“Bác ~ sĩ~” Một thanh âm già nua từ ngoài cửa nhẹ nhàng tiến vào, y như quỷ mị. Âu Dương Thành và Âu Dương Thần đồng thời quay đầu nhìn về phía cửa, chỉ thấy một ông già đầu chì còn vài cọng tóc, lồm khồm, tay chống gậy chậm chậm tiến đến.

“Tôi là ~ Âu Dương Sầm.” Vị Âu Dương tiên sinh thứ ba đã lên sàn. Hai vị Âu Dương tiên sinh khác đồng thời “tuyệt đảo”. (ngã ngựa)

Cầm lấy kết quả khám sức khỏe, Âu Dương lão tiên sinh híp mắt nhìn hồi lâu, mắt dí vào tờ giấy, cũng không biết rốt cuộc có thấy rõ chữ nó viết cái gì không. Âu Dương Thành có chút đồng tình nhìn ông, vừa định đi qua hỗ trợ giảng giải cộng an ủi một chút, dù sao cũng cùng là đàn ông, thì đột nhiên Âu Dương lão tiên sinh bỏ kết quả xuống, gấp lại nhét vào túi, buông một câu:

“Cắt đi cũng tốt, dù sao cũng chẳng dùng làm gì.”

Đạch! Âu Dương Thành cùng Âu Dương Thần đều bội phục sát đất: Thật sự là nam nhân tiêu sái!

Lão Âu Dương ra đi, còn lại hai vị Âu Dương mắt to trừng mắt nhỏ. Âu Dương Thành nhăn mày, Âu Dương Thần nheo mắt, hai người cùng nhau nâng lên hạ xuống.

“Giờ còn lại hai vị Âu Dương tiên sinh thôi ha...” Bác sĩ vì một tràng “Hiểu lầm” vừa rồi cười cười, xoay người tìm báo cáo, “Tôi xem nào... Ha ha! Điều họ Âu Dương tên lại cũng tương tự như vậy, khó trách lại nghe nhầm! Nhị vị thiệt có duyên nha! Có rồi, ở trong này...” Nói xong rút ra hai tập kết quả đưa đến trước mặt hai người.

“Hừ!” Âu Dương Thần hừ mũi một tiếng, có duyên sao?

“Này! Cậu thái độ kiểu gì đó? Coi như lỗ mũi cậu lớn!” Quả ối! Âu Dương Thành vươn ngón trỏ chỉ vào Âu Dương Thần, rồi bỗng phát hiện động tác này thiệt rất “Má mị”, liền thu tay về.

Hai đồng chí càng nhìn nhau càng không vừa mắt nhau, mà đối với người không vừa mắt, biện pháp tốt nhất chính là... không nhìn! Cơ hồ lại là đồng thời cầm lấy kết quả trong tay bác sĩ, rồi lại đồng thời không hẹn mà đi hai hướng ngược nhau, ngay cả thương lượng cũng không cần thương lượng, khiến cho người ta không khỏi sợ hãi mà than: Người cùng họ đều ăn ý như vậy sao?

Ta xx người cái oo! oo người cái xx! Đồ đại ba nhạc (quả ối)! Đại hương tiêu (chuối tiêu)! Đại hương tràng (lạp sườn)!

Âu Dương Thành vừa đi vừa rửa xả, đến lúc tới bãi đỗ xe thì xe của Âu Dương Thần đã đi mất. Hừ! Co như tiểu tử ngươi thức thời trốn nhanh! Hắn quẹt miệng, rút chìa khóa, mở cửa xe và ngồi xuống.

Rõ là xui xẻo! Sao trên đời lại có một tên đáng ghét như vậy chứ! Thật sự là... Thật sự là mất mặt Âu Dương gia! Ặc... nói như vậy thấy có chút kỳ quái!

Thở phào nhẹ nhõm, khởi động xe, Âu Dương Thành chợt nghĩ tới mình vẫn chưa xem kết quả xét nghiệm! Vì thế lôi báo cáo bị gấp ba gấp tư từ trong túi áo ra mở ra. Ừm! Để xem mình khỏe mạnh cỡ nào nào! Minh...

Trên tờ báo cáo xinh xinh viết một hàng chữ hồng hồng: SINH HOẠT TÌNH DỤC QUÁ ĐỘ.

Âu Dương Thành thiếu chút nữa bật dậy đâm thủng cả trần xe! Đây! Đây là... đây là...

”Đây là cái quái gì nha

!” Tay dùng lực, báo cáo thiếu chút nữa bị hấn xé làm đôi, Âu Dương Thành mặt hết đỏ lại đến đen. Có lầm không? Cái gì gọi là... Cái gì gọi là sinh hoạt tình dục quá độ? Hấn, hấn, hấn đã lâu lắm rồi không ôm qua đàn bà con gái, mà một tuần cũng lấy tay giải quyết hai, ba lần nha

! Thượng đế à! Người đùa con sao?

A? Hình như... đúng là giỡn hấn thiệt mà! Âu Dương Thành nheo mắt, nhìn trên đầu trang viết: họ tên... Âu Dương Thần!

“Ồ ối thôi

!”

---

(1) Nguyên văn: Đại ba nhạc = Quả ối lớn.

Xuất phát từ “Hương tiêu lý ba nhạc” hay “Hương tiêu nhĩ đích ba nhạc”

Câu này bắt nguồn từ một bộ phim hài kinh điển của Đài Loan. Trong phim có một nhân vật tên Tê Ngưu Bì, tính khí nóng nảy, cực kỳ thích chửi bậy. Sau khi anh ta nghe lời khuyên của bác sĩ tâm lý, mỗi khi chửi bậy lại dùng các loại hoa quả để thay thế cho mấy từ không hay ho.

Về cơ bản, nó chỉ là cách nói vui đùa, không có ý mắng chửi. Nhưng trong trường hợp thật sự để chửi người khác, thì nó được dùng để tỏ vẻ tuy rằng rất muốn chửi, nhưng lại không nghĩ ra từ nào đủ thô tục so với độ tức giận của mình để xổ, hoặc vẫn đang cố gắng kiềm chế bản thân để không xổ :)) Đại khái nó thiên về giọng điệu, tâm trạng nhiều hơn là nội dung. Bình thường thì câu này hoàn toàn vô nghĩa.

(2) Punch là xe độ, loại xe thay đổi linh kiện, tính năng khác với chuẩn của nhà sản xuất, đại khái là giống như xe đặt riêng lắp ráp theo yêu cầu ý. Hê, bạn ý giàu nha. Sau một hồi lần sờ, cộng thêm với vài tình tiết sau này, với sở thích của riêng ta, em xe của bạn Thần nó giống thế này:

2. Chương 2

Đây là một căn phòng kiểu kép, tầng một là phòng khách cùng phòng bếp, cầu thang bằng thủy tinh dựa vào tường thông lên tầng hai, chính khối không gian chạy dọc theo vách tường kéo dài về bốn phía, tuy rằng chỉ có một gian nhưng không gian lại được tận dụng tối đa. Trong phòng chủ yếu là sự hòa trộn giữa màu trắng và đen, tổ hợp đồ dùng gia đình mang phong cách thiết kế độc đáo khiến cho không gian càng tăng thêm vẻ mạnh mẽ. Mặt tường bên cạnh cầu thang có một tủ âm được làm thành giá sách, bên trên bày đầy lớn nhỏ đều là sách, một nửa là sách thiết kế do các nước xuất bản, nửa khác là tranh châm biếm.

Cuối cầu thang là một chiếc giường đơn, giường rất nhỏ, là loại tiêu chuẩn vừa đủ cho một người nằm, trên giường có một đồng hồ đó trông giống như “nem rán”, một lát sau, phía dưới chấn thò ra một cái chân, lộ ra cơ thể tinh tế với những đường cong tuyệt đẹp, là thành quả của quá trình rèn luyện lâu dài, đột nhiên một cánh tay vươn ra ấn xuống chiếc đồng hồ báo thức ở đầu giường...

“Ưm

” Tiếng rên rỉ mơ mơ màng màng từ trong chấn truyền đến, vài giây sau, chấn đột nhiên bị đập ra, Âu Dương Thành nhắm hai mắt lẳng lặng nằm chóc lát, sau đó như cá chép tung mình từ trên giường bật dậy.

“Rắc ~ !” một tiếng, xương cốt phát ra tiếng vang thanh thúy, mặt Âu Dương Thành cứng đờ, chậm rãi đỡ lấy thắt lưng, “Mẹ nó!” mới sáng sớm đã “Xuất sư bất lợi”, hôm nay khẳng định không có chuyện tốt!

Âu Dương Thành, đàn ông độc thân một mình sống tại thành phố này, nói hần nổi tiếng nhưng không phải nổi như thủ tướng. Nói hần không có tiếng, nhưng nếu bạn hỏi người trong giới quảng cáo lại không ít người nhắc tới tên hần, Âu Dương Thành cũng xem như một nhà thiết kế quảng cáo có chút danh tiếng. Thu nhập không tồi, có nhà có xe, là mẫu đàn ông độc thân hoàng kim điển hình một người ăn no cả nhà không đói!

Mồm ngậm mẩu bánh mì phết bơ, Âu Dương Thành vừa xuống lầu vừa thắt cà-vạt, thuận tiện liếc đồng hồ trên cổ tay, còn một tiếng nữa đến giờ làm việc, xe của hần hôm trước đem đi bảo dưỡng, nên hôm nay hần phải bắt xe buýt, nếu không gặp cái gì cản đường thì thời gian vẫn thừa đủ.

Ngẫm lại mấy ngày nay thực đen đủi, đụng phải quả ổi kia không nói, còn cầm nhầm phải báo cáo kiểm tra sức khỏe của hần ta, đệt! Sinh hoạt tình dục quá độ, cái tên háo sắc cuồng tình chết tiệt này khẳng định là con heo ngày ngày động dục! Đáng hận nhất là tên kia thể nhưng còn cùng họ với hần! Sĩ nhục a sĩ nhục! Sĩ nhục cho Âu Dương gia! Ặc — bất quá, hai ngày nay hần thể nào toàn nghĩ tới quả ổi kia nha! Âu Dương Thành vốn muốn tới bệnh viện lần nữa, kết quả mấy ngày liền đều vội vội vàng vàng, hôm trước còn thức trắng đêm làm liên tiếp vài cái quảng cáo, hôm nay còn phải tới studio chụp hình, hần là tổng giám kế hoạch của công ty, đích thân tới hiện trường là chuyện tất yếu. Vậy nên, đến tận bây giờ Âu Dương Thành vẫn không biết thân thể hần rốt cuộc có mắc phải cái quỷ gì hay không.

Không thích thì không thích, nhưng chính là ngày ngày vẫn phải tới, người khác thì không dám nói chứ Âu Dương Thành hẳn, trong công việc thật sự không người có thể thay thế. Trên đường tới trạm xe buýt, Âu Dương Thành một hơi nuốt nốt miếng bánh mì, còn chưa kịp lau sạch bơ trên khóe miệng, thì một tiếng thét đột nhiên truyền tới từ trong hẻm nhỏ ven đường, Âu Dương Thành vừa đi qua có chút sửng sốt, sau đó lùi lại mấy bước, nghiêng đầu nhìn vào hẻm, chỉ thấy mấy tên quây thành một vòng, dồn một người vào góc tường, từ khe hở mơ hồ có thể thấy được một người mặc quần áo màu xanh nhạt, không rõ là nam hay nữ...

Âu Dương Thành nhú mày, nghĩ nghĩ vẫn là nên kệ đi thôi! Ít quan việc không đâu, đầu năm nay chuyện như vậy nhiều như cửa hàng tiện lợi, hẳn cho tới bây giờ cũng không phải là người hành hiệp trượng nghĩa gì đó, lại nói mấy ngày nay có vẻ xui xui — nhún vai, hẳn một lần nữa quay đầu chuẩn bị bỏ đi, thế nhưng vừa bước được một bước, tựa như ông trời đang trêu đùa với hắn, từ trong hẻm lại truyền tới thanh âm mang theo tiếng nước nổi...

“Âu Dương đại ca, mau tới cứu em ~~!”

Một tiếng này kéo Âu Dương Thành lại, chân bước ra cứng ngắt giữa không trung, hắn trừng mắt nhìn, Âu Dương đại ca? Từ khi nào hắn nổi tiếng như vậy? Đi trên đường còn có người nhận ra. Hơn nữa, thanh âm kia thực non nớt, tuy không phải rất hay, nhưng âm cuối run rẩy như còn mang theo đầy nũng nịu, Âu Dương Thành cho rằng chủ nhân thanh âm này là nữ — bất quá — hắn cũng không phải loại thấy sắc quên lợi, cho nên — Âu Dương Thành tiếp tục hướng về phía trước, vừa mới dặm được vài bước —

“Không cần! Mau buông ra!”

Giống như, sắp khóc rồi! Hắn nhú mày có chút khó xử, cước bộ chậm lại —

“A ~~ Không cho phép đụng vào tôi ~ tránh ra! Ô ô!”

A? Giống như thực sự khóc rồi nha! Bất quá, hắn sắp muộn giờ làm rồi! Ủ! Vẫn là đi làm quan trọng hơn, hôm nay có quảng cáo phải chụp đó!

“A! Không cần ~ đau quá ~ mau buông ra đi~ hu hu hu ~”

“Đạch!” Một tiếng này là Âu Dương Thành tự kêu cho mình, hắn cắn răng, nháy mắt xoay người đi vào trong hẻm nhỏ. Quên đi! Coi như hôm nay làm việc thiện! Loại người thấy chết không cứu sẽ bị sét đánh!

“Mày kêu đi! Kêu nát cổ họng cũng chẳng có ai tới cứu mày đâu~~!”

Lời nói y chang kịch thoại lưu manh đùa giỡn lương gia thiếu nữ tuôn ra từ mồm tên tóc vàng hoe, người nọ vươn tay, vừa nhìn đã biết muốn sờ mó người bị vây, nhưng tay còn chưa kịp chạm thì móng đã ăn một đập thật mạnh. Tóc vàng hoe chỉ kịp kêu đau một tiếng, sau đó cả người đều dán vào tường.

“A?” Những tên khác bị một màn giật gân hù dọa, tên dán vô tường kia giận cũng không giận nổi, từ từ trượt xuống nằm thẳng cẳng trên mặt đất. Cả đám đồng loạt quay đầu, chỉ thấy một chân Âu Dương Thành vươn dài đang chậm rãi hạ xuống, hắn híp híp mắt, khinh thường đánh giá đám người kia một chút, Hừ! Toàn một đám gia hỏa không ra gì.

“Thằng khốn mày làm cái trò gì thế hả?” Một tên phản ứng trước nhảy tới quát.

“Làm gì?” Âu Dương Thành chần chừ lông mày, nghĩ nghĩ cảm thấy lời kịch “Gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ” quá buồn nôn, liền đổi giọng nói một câu: “Dám ở địa bàn của tao giương oai, lá gan không nhỏ nha!”

Sáu tên đều bị bộ dáng lão đại của hắn hù dọa, một tên không phục nói: “Mày là thằng nào? Cái gì gọi là địa bàn của mày?”

“Tiểu quỷ! Đi ra ngoài hỏi vấn đề mày xem, hỏi Âu Dương Thành tao là ai đi!”

“Âu Dương —” Vài tên vừa nghe thấy họ hắn đều ngẩn người, Âu Dương Thành không để ý, hắn nhân cơ hội nhìn qua mỹ nhân được hắn “Giải cứu”, kết quả không nhìn còn đỡ vừa thấy trông mắt thiếu chút nữa thì rớt. Mỹ nhân đích thật là mỹ nhân, có điều mỹ nhân ứ phải nữ mà là nam! Một nam sinh phấn phấn nộn nộn môi hồng răng trắng, đang dùng đôi mắt to ngáp nước nhìn hắn, trong ánh mắt có cảm kích nhưng lại

càng nhiều là phòng bị, nhưng hiện tại Âu Dương Thành chỉ thấy tiểu nam sinh trước mắt giống khối đậu hũ, chạm vào là nát! Một!

Bực mình! Mỹ nhân thì tốt, đáng tiếc lại là con trai! Bất quá, Âu Dương Thành liếc mấy tên bắt đầu tỏa sát khí bên cạnh, trong lòng thở dài, da trâu đều lòi ra ngoài, đành phải làm “Người tốt” đến cùng vậy.

“Ê! Đứng lên!” Hắn đối với nam sinh vươn tay, đối phương tựa hồ còn có chút chần chừ, Âu Dương Thành thấy mình bị xem thường, lần đầu tiên phát hiện cứu người lại bất đắc dĩ như vậy. Không mong chờ đối phương phản ứng, hắn kéo nam sinh qua rồi đẩy ra ngoài, đối với cậu nói : “Đi” Cũng không quay đầu lại nhìn.

Nam sinh có chút sững sốt, mở miệng, “Anh –”

Âu Dương Thành rung mình, nghĩ không ra vừa rồi thế nào bản thân lại nghe giọng nói này thành của con gái được!

“Đi mau đi! Ở lại đây chuẩn bị xem trò vui à? Đợi lát nữa mặt cậu bị phá cũng đừng có trách tôi!” Âu Dương Thành không kiên nhẫn khoát tay đuổi cậu ta đi.

Nhìn hắn một cái thật sâu, nam sinh đối với hắn cúi chào, rồi xoay người chạy. Âu Dương Thành nhìn bóng lưng cậu ta biến mất, bĩu môi, bỏ đi! Dù sao cũng đã lâu rồi không đánh nhau. Hắn chậm rãi quay đầu, phát hiện đám người trước mắt không hề có ý định đuổi theo tiểu nam sinh, ngược lại còn đem hết sự chú ý dồn vào hắn, trong đó có một tên gọi điện thoại, thanh âm trầm thấp không rõ đang nói cái gì, nhưng nhìn về mặt hắn xem ra người đầu bên kia có địa vị cao hơn. Càng khiến cho Âu Dương Thành cảm thấy kỳ quái chính là, nguyên bản một đám tiểu lưu manh tựa như bỗng nhiên hoàn toàn thay đổi, mặt tên nào cũng toát ra vẻ âm trầm — trừ bỏ tên nằm trên đất kia không tính!

Âu Dương Thành đột nhiên có chút hối hận, xem ra mấy tên này cũng không phải mấy tên côn đồ bình thường đâu! Quả nhiên, anh hùng không phải là thứ mọi người đều có thể làm.

“Mày thực là Âu Dương?” Một tên hỏi, giống như muốn xác định lần cuối.

Âu Dương Thành nghĩ thầm giờ hắn có nói không phải — bọn này nhất định cũng không bỏ qua cho hắn, không chừng còn vừa đánh vừa chửi: Thằng khốn dám đùa bỡn bọn ông! Cho nên, hắn thành thực gật đầu một cái: “Đúng vậy! Tao chính là Âu Dương Thành — hắt xì!” Oa! Sờ sờ mũi, hôm qua lại không đắp kín chắn rồi.

Cả lũ nhìn Âu Dương Thành, lại nhìn nhau, một bộ không quá chắc chắn. Cái này khiến cho Âu Dương Thành có điểm tức giận, có ngày tên mình còn bị hoài nghi! Cái đạo lý gì thế?

“Chúng mày rốt cuộc muốn thế nào? Nói cho chúng mày tao là Âu Dương Thành, không tin là thế nào hả? Ông đây đi không đổi tên ngồi không đổi họ! Chính là Âu Dương Thành! Ông ngoại chúng mày đây!”

Vài phút sau, Âu Dương Thành nhờ vào lời nói đầy “kích tình” đã phải ăn đủ đau đớn thê thảm.

Đời này, có cái gì cũng đừng có bệnh, không có gì cũng đừng không có tiền. Nhưng hiện tại xem ra còn phải thêm điều nữa, không có gì thì đừng không “Tự biết thân biết phận”! Kết cục tiền mất tật mang phải chịu khổ sở — nói đi nói lại, Âu Dương Thành lúc này đúc kết được một kinh nghiệm: người tốt không phải dễ đóng như vậy. Nói thông tục chính là –

Về sau con mẹ nó không bao giờ dính vào ba cái thứ oan uổng này nữa!

Hắn lấy tay lau mồ hôi trên cằm, kết quả lại không cẩn thận đụng phải khóe miệng bị chảy máu toét ra, đau đến hắn “A ~” một tiếng nhăn mày, quần áo Âu Dương Thành giờ dơ dáy bẩn thỉu, mặt mũi đầy bụi đất, khóe miệng rạn nứt, má trái xanh tím một mảnh không nói, thậm hại hơn chính là hắn bị hai tên để bả vai bắt quỳ xuống, đây là kết quả hắn hầu người đánh nhau — không! Phải nói là hậu quả!

“Chúng mày rốt cuộc muốn cái gì?” Không phải chỉ là thả tiểu nam sinh đã đến tận miệng chúng nó chạy mất thôi sao? Chẳng lẽ nói bọn chúng “Dục vọng bất mãn” đến ngay cả đàn ông cũng không tha?

“Thế nào? Đừng đánh? Không phải mày rất giỏi đánh nhau sao?” Một tên tóc vàng hoe cười lạnh hỏi, nhưng nếu nhìn kỹ có thể thấy mặt hắn cười cứng ngắt.

“Mẹ nó! Ít nói lằng nhằng với nó thôi! Không thể dễ dàng tha cho thằng này! Đánh cho nó một trận rồi quăng cho lão đại đi! Tiểu tử chết tiệt dám đập tiểu đệ đệ của ông!” Phía sau một tên nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Âu Dương Thành, hai tay đã xắn áo lộ ra cơ thể cường tráng.

Âu Dương Thành trở mặt xem thường, “Các vị, việc nhỏ ấy mà cũng ồn ào đến tận lão đại nơi nào đi! Còn có mấy người làm sao biết tôi có thể đánh nhau vậy?” Tao mà có thể đánh thì sao để chúng mày ấn xuống đất thế này chứ?

Tên tóc vàng hoe hừ lạnh một tiếng, hướng mặt đất nhỏ một bãi nước bọt, “Không cần vờ vịt, mày là hạng người gì bọn tao rất rõ ràng. Hôm nay là bọn tao đông người mới thắng được mày, bắt quá xem ra mày cũng không xuất ra bản lĩnh thật. Âu Dương trong truyền thuyết — không phải chỉ là như thế này!”

Mấy thứ tên đó nói, Âu Dương Thành một câu cũng không hiểu, chẳng những không hiểu mà ngược lại ngày càng cảm thấy hồ đồ, hần hơi nâng người lên lại lập tức bị tên phía sau dùng sức ấn xuống, quay đầu lại ý bảo đối phương nhẹ tay chút, hần lại hỏi tên tóc vàng hoe, “Tao muốn hỏi một chút, chúng mày —” còn chưa kịp nói xong, một tiếng phanh xe chói tai vang lên, Âu Dương Thành giật mình ngẩng đầu, những tên khác cũng nhìn về phía đầu hẻm.

Hả

~! Âu Dương Thành suýt nữa kêu thành tiếng, chiếc Ferrari đen trước mắt nhìn thế nào cũng thấy quen mắt, hần nhanh chóng nhìn biển số xe, hoàn hảo không phải cái hần từng gặp qua, bắt quá cũng không thể buông lỏng cảnh giác được.

Những tên khác nhìn thấy chiếc xe đều nghiêm người, đứng thẳng hướng về phía xe, lúc này cửa xe mở ra, một người bước xuống, là một người ngoại quốc tóc màu cà phê. Người đàn ông mặc áo khoác màu xám bạc đeo thêm cặp kính râm màu đen, miệng ngậm điếu thuốc quét mắt nhìn đám người trước mặt, Âu Dương Thành cảm thấy như mấy tên xã hội đen của Mỹ trong điện ảnh, trường hợp “Bức cung” điển hình. Âu Dương Thành nâng nửa người thẳng lên, tên phía sau vẫn muốn ấn hần xuống, nhưng không thành.

“Sếp!” Tên đầu lĩnh tóc vàng hoe và đám còn lại hướng về phía nam nhân cúi đầu.

Người đàn ông hất cằm, chậm rãi đi tới chỗ Âu Dương Thành, những tên khác đều tránh sang hai bên, khiến hần không chút trở ngại mà đứng trước mặt Âu Dương Thành, từ trên cao nhìn xuống.

Âu Dương Thành ngẩng đầu, bị ánh mặt trời chiếu vào khe nhú một chút, nhắm mắt lại, sau đó nghe được tiếng cười của người kia. Lại ngẩng đầu nhìn, người đàn ông đã lấy kính râm xuống, khuôn mặt ngoại quốc mang đường nét góc cạnh đặc biệt rõ ràng, mũi thực thẳng, một người ngoại quốc đẹp trai, hần còn có một đôi mắt thâm lam, chỉ là trong ý nghĩ, Âu Dương Thành chợt theo bản năng phát hiện: hần càng ưa thích một đôi mắt nâu sâu thẳm hơn. Tất nhiên, đây chỉ là quan niệm thẩm mỹ của cá nhân hần bất đồng mà thôi. Người ngoại quốc trước mắt thực không tệ, rất đẹp trai, cơ mà chàng đẹp trai ấy hiện tại đang dùng một loại ánh mắt — thực trắng trợn đánh giá hần, hần có cần kể lại chuyện vừa rồi không đây? Hay là — trực tiếp xin tha?

Hảo hán bỏ qua cái thiệt trước mắt! Xã hội đen Mỹ đều có nhiều trò tra tấn vô cùng biến thái —

“A —” Hần mở miệng, nghĩ nên nói gì mới có thể thoát được cái khổ cảnh hiện tại.

“Cứ như vậy thỏa hiệp?” Người nọ lên tiếng, mang theo một tia trào phúng.

A? Âu Dương Thành ngây người.

“Cậu khiến cho tôi rất thất vọng, Âu Dương —” Người đàn ông cực kỳ tiêu sái ném điếu thuốc xuống, dùng mũi chân nghiền tắt. Âu Dương Thành nhìn chân nam nhân, mũi giày cánh chim EDWARD GREEN màu nâu, phong cách cổ điển, đáng tiếc hiện tại hần không có tâm tư thưởng thức, vì hần cảm thấy nếu cứ tiếp tục thế này, không cẩn thận lần sau mục tiêu giày đạp xuống sẽ chính là mặt hần.

“Tôi ngàn dặm xa xôi từ Mỹ tới đây chính là muốn biết một chút về “Âu Dương” trong truyền thuyết, kết quả cậu lại dùng “Tạo hình” này chào đón tôi?”

Quả nhiên là xã hội đen Mỹ!

“Anh, chắc chắn chúng ta quen nhau hả?” Âu Dương Thành có chút nghi hoặc hỏi, hần khẳng định thanh danh mình có lớn đến đâu cũng không có khả năng bay đến Mỹ đi, đương nhiên càng không có khả năng hấp dẫn “bạn giai nước Mỹ” tới thăm hần.

Người nọ giương khoe miệng, hơi hơi cong thắt lưng tới gần hần, nói: “Thật sự chúng ta không hề, thế nên mới khiến cho tôi nghĩ không ra vì cái gì chúng ta không biết nhau nhưng cậu lại thường xuyên “Chiếu cố” việc buôn bán của tôi! Cậu nói, chúng ta rốt cuộc tính là quen hay không đây? Hử?”

Âu Dương Thành đã rõ ràng, vị này có thể là người của công ty quảng cáo của Mỹ, bị hần đoạt mất chuyện làm ăn nên giờ tìm tới cửa. Đồng nghiệp Mỹ quốc chính là khác biệt như vậy, tạo hình này thật sự là — “Dẫn nhân hà tướng” nha! (khiến người hiểu lầm)

“Chuyện làm ăn người người đều làm, cạnh tranh công bằng là được! Lần này bại trong tay tôi lần sau liền thắng lại đi!” Âu Dương Thành hợp tình hợp lý nói: “Còn có anh đây là phô trương cái gì nha! Muốn gặp tôi thì đặt cái hẹn trong quán cà phê không phải là tốt rồi sao? Vì việc con con ấy mà ra tay với tôi nặng như vậy, không phải là rất xấu sao?” Nói xong hần lấy tay chỉ chỉ mặt mình.

“Công bằng?” Giống như nghe được truyện cười thiên đại gì đó, người đàn ông ha ha cười lớn, hơn nữa càng ngày càng ngật nghẻo, Âu Dương Thành bị hần cười đến mặt đều nhanh đỏ.

Đáng chết! Hần nói gì đáng cười đến thế sao?

“Chúa ơi! Tôi không nghe lầm chứ? Âu Dương thế nhưng lại nhắc tới hai chữ “Công bằng” sao?” Đột nhiên đưa tay qua bắt lấy cằm Âu Dương Thành, nam nhân neho mắt lại đánh giá mặt hần, “Cậu rốt cuộc muốn giở trò xiếc gì với tôi?”

Âu Dương Thành cũng neho mắt lại, mờ hồ cảm thấy có chuyện gì tựa như –

“Vẫn luôn trốn tránh tôi, nếu không phải hôm nay trên đường tìm được cậu, tôi có khi phải ở Trung Quốc ngốc cả đời, đối mặt với tôi khó như vậy sao? Hay là nói, cậu căn bản không thèm đếm xỉa đến tôi, Âu Dương X...”

“Anh chờ chút!” Âu Dương Thành giơ một bàn tay cắt ngang lời nói của nam nhân, trừng mắt nhìn, mặt mang biểu tình không thể hiểu được, nói: “Phiền anh đem đầu lưỡi duỗi cho thẳng, lặp lại một lần nữa ba chữ cuối cùng anh vừa nói –”

Người kia cau mày, buông hần ra, “Làm sao vậy? Cậu không phải ngay đến tên mình còn không nhớ rõ chứ?”

“Cho nên tôi mới hỏi anh vừa rồi gọi tôi là gì?” Sự tình, tựa hồ đã trở nên rõ ràng, hết thấy hết thấy, bữa tiệc hành hung này có tìm đúng người hay không đều dựa vào một câu nói cuối cùng này.

“Âu Dương –” Có lẽ cũng cảm giác có gì không đúng, người đàn ông dừng một chút, sau đó thanh âm rõ ràng nói: “Thần”. Phát âm tiêu chuẩn, tiền tị âm, giáo tự rõ ràng, khiến Âu Dương Thành tức đến chết!

“Cái đêch! Đồ ỏi thối

!” Giống như đại bác bắn lên trời cao, Âu Dương Thành “Vụt” đứng lên, thiếu chút khiến hai tên phía sau té ngã, nghiêng rặng nghiêng lợi chữ rửa: “Nói cho rõ nha! Cái gì mà quả ỏi Âu Dương Thần, ông đây không phải Âu Dương Thần, ông đây là Âu Dương Thành! Nghe cho rõ! Thành! Cheng! Không phải Thần! Hậu tị âm có hiểu không hả? Mẹ nó! Tìm người mà không thèm nhìn rõ người sẽ tìm à? XXOO!OOXX!”

Chờ tiếng chữ rửa của hần nhỏ một chút, người kia nhú nhú mày, hỏi: “Cậu không phải Âu Dương Thần?”

Âu Dương Thành quay lại hung thần ác sát nói: “Đã nói tôi là Âu Dương Thành anh nghe không hiểu à? Muốn hay không tôi lấy chứng minh thư cho anh xem chắc?”

Đúng lúc đó, thủ hạ của nam nhân tiến lên lấy ra một bức ảnh, nhìn nhìn ảnh chụp lại nhìn nhìn Âu Dương Thành đang giận đến méo miệng, lông mày người kia buông lỏng, có chút tựa tiểu phi tiểu nhìn hần nói: “Xem ra đã xảy ra sự hiểu lầm đáng sợ!” Trừ bỏ tên không có chỗ nào tương tự.

Giờ? “Anh nói một câu hiểu lầm đáng sợ là coi như xong chắc?” Âu Dương Thành lại chỉ vào mặt mình.

Người đàn ông nhìn mặt hắn bên ngoài sừng đỏ bên trong lại xanh thẫm, nhin không được bật cười, “Vậy cậu muốn thế nào?”

“Tôi –”

“Lão đại, đừng nghe tiểu tử thối này! Thằng này đảm rất cứng! Vừa rồi đánh bọn em đến –” Một thằng xông lên muốn “Cáo trạng”, lại bị ánh mắt âm lãnh của người kia dọa giật lùi trở về.

“Tôi đã nói không cho phép sinh sự ở nơi này, đem lời của tôi từ tai này trôi qua tai kia rồi phải không?”

“Em không dám! Không dám!” Tên kia co rúm cúi đầu chậm rãi lui xuống, cách xa xa.

Một lần nữa quay đầu lại nhìn Âu Dương Thành, người đàn ông mỉm cười nói: “Xin lỗi! Tôi sẽ hảo hảo dạy dỗ thủ hạ, bất quá — tên của cậu thực sự là —”

“Thế nào? Quần trời quần đất còn muốn quần tên tôi nữa sao?” Âu Dương Thành không thoải mái nói.

Nghĩ nghĩ, người đàn ông rút từ trong túi ra một tấm danh thiếp, bước về phía trước nhét vào túi áo ngực Âu Dương Thành, “Có chuyện gì thì hãy tới tìm tôi! Coi như tôi thiếu cậu một nhân tình!”

Âu Dương Thành liếc ngực mình một cái, chọn chọn lông mày sau đó lại ngẩng đầu, khi người kia sắp sửa rời đi, bỗng nghĩ tới một chuyện phi thường trọng yếu.

“Chờ chút! Cho tôi xem tấm hình kia!”

Người đàn ông dừng lại nhìn hắn, lại nhìn qua tấm ảnh, sau đó cười đầy thâm ý, đưa ảnh cho Âu Dương Thành rồi ly khai. Âu Dương Thành đứng tại chỗ, nhìn tấm ảnh trong tay, tiếng hai hàng răng mài “Rít rít” vang lên.

Trên tấm ảnh Âu Dương Thành tươi cười hăng hái, Âu Dương Thành siết tấm ảnh đến thay đổi hình dạng. Ông nội người! Âu – Dương – Thần! Quả nhiên là quả ổi này! Tôi rút cuộc chọc tới cậu chỗ nào? Bị cậu hại nộp phạt giờ còn thay cậu bị đánh! Cậu đồ tảo ba tinh! Tôi – vừa định xé nát cái ảnh chết tiệt, một ý niệm bỗng nảy ra trong đầu Âu Dương Thành, khiến hắn dừng lại, đem ảnh đút vào trong túi áo.

Hắn cần trở về mua hình nhân rơm, dính ảnh lên mặt, ngày ngày dùng đinh đâm chết đồ quả ổi này! Trừ tà!

Chờ Âu Dương Thành đến được nơi quay quảng cáo, đã trễ mất nửa tiếng. Hắn liếc qua đồng hồ, biểu tình càng thêm chán nản. Phá kỷ lục rồi! Lần đầu tiên hắn đi muộn như vậy, còn đúng ngày quay quảng cáo.

“Nè! Âu Dương đại thiếu gia của tôi! Cậu thế nào mà giờ mới tới vậy! Chờ thêm nữa chắc tôi ghen cơ tim luôn đó~!” Một người đàn ông hơn 40 tuổi ăn mặc thời thượng đột nhiên từ bên trong vọt ra.

Âu Dương Thành hít sâu một hơi, “Thật có lỗi Bob! Trên đường xảy ra vài chuyện, tôi...”

“Trời ơi! Tiểu Thành, mặt cậu làm sao thế này? Mặt cậu sao lại thành cái dạng này?” Bob một phen sờ lên mặt hắn, Âu Dương Thành đau đến khóe miệng run rẩy.

“Đã nói là xảy ra chút chuyện, oa! Đau! Buông tay!” Thật vất vả thoát khỏi mối đe dọa bị hủy dung, Âu Dương Thành vuốt mặt, dùng đầu lưỡi cảm nhận mọi nơi trong miệng, hình như miệng có chỗ bị thủng...

“Được rồi được rồi! Mau vào thôi! Nhà tài trợ lần này cùng hán thương bên kia đều cử người tới, thậm chí còn có cao cấp nha! Lại chờ một mình cậu, mặt mũi cậu thật đúng là không nhỏ!” Bob kéo tay Âu Dương Thành lôi vào bên trong. Đi được vài bước, Âu Dương Thành khựng lại bất động...

“Làm sao vậy? Đi thôi!” Dù kéo thế nào hắn vẫn bất động, Bob nhìn hắn, phát hiện cả người Âu Dương Thành lúc này đều thay đổi, nói cách khác chính là: sát khí đầy mình! Mà kể tiếp, Âu Dương Thành như mũi tên xông thẳng ra ngoài.

Âu Dương Thành vừa nghĩ muốn đi WC, còn chưa kịp hỏi WC ở đâu trước mắt liền nhoáng một cái, một giây sau cổ áo đã bị người xách lên...

“Cậu là đồ lưu manh! Cậu là đồ cặn bã! Đồ...”

Âu Dương Thành đem hết oán hận trong lòng phát tiết, mà hắn còn chưa phát đủ, Âu Dương Thần nhìn nhìn hắn, sau đó chỉ dùng ba chữ đem hắn đá bay...

“Anh là ai?”

3. Chương 3

“Anh là ai?”

Một vấn đề vô cùng đơn giản, nếu như bình thường, nói cho người đó biết bạn là ai là ổn rồi. Nhưng hôm nay, chính là hôm nay, Âu Dương Thành hận không thể lột da kẻ đang đứng trước mặt hỏi hắn cái vấn đề đó!

“Cậu còn không biết xấu hổ hỏi tôi là ai

~!?” Hét lớn một tiếng, hấp dẫn người đi ngang qua, ánh mắt tò mò đánh giá hai người, bất quá Âu Dương Thành cái gì cũng mặc kệ, hắn cố sống cố chết tóm lấy cổ áo Âu Dương Thần dùng sức lay, đáng tiếc đối phương cũng chỉ là thân thể hơi động dậy chút xíu, ngược lại bản thân Âu Dương Thành so ra còn lay tới lay lui nhiều hơn.

“Anh —” Âu Dương Thần khẽ cau mày, một bên bắt lấy cái tay đang ra sức lay mình, một bên tự hỏi liệu trong trí nhớ có tên đang “phát điên” này hay không.

Mặt Âu Dương Thành xanh đỏ trộn lẫn không cần nói tới, quần áo cũng đã sớm mất đi vẻ gọn gàng ban đầu, nhiều chỗ nhăn nhúm, còn có một dấu chân rõ ràng ở trước ngực. Âu Dương Thần đang hỏi anh là ai, nhưng kỳ thực càng muốn hỏi một chút người này có phải vừa gặp cướp hay không?

Mà biểu tình mờ mịt của hắn càng làm cho Âu Dương Thành hận nghiến răng. Bản thân tạo cái gì nghiệt, hắn ở bên ngoài chịu khổ, còn đầu sỏ chân chính lại ở chỗ này quần áo gọn gàng mà tiêu dao! Hoàn hảo ông trời có mắt, giúp hắn gặp lại tên quả ổi này! Hôm nay thù mới hận cũ tính luôn một lượt! Hai tay hắn xách y phục Âu Dương Thần, đầu tiến đến gần đối phương, mài mài hai hàm răng, mắt trợn trừng, từ kẽ răng nện ra một câu: “Cậu ít giả vờ cho tôi! Đồ ổi thôi!”

Lúc này, Âu Dương Thần chợt nhớ ra, chỉ mất đúng một giây. Mặc dù có chút không vui, nhưng khi Âu Dương Thành nói ra hai chữ “quả ổi”, hắn rốt cuộc cũng nhớ ra người đàn ông, mặt bị đánh đến giống đầu heo trước mắt này, chính là người vài hôm trước phát sinh tranh chấp với hắn ở bệnh viện — nghĩ đến, Âu Dương Thần cười cười, hai tay nắm cổ tay Âu Dương Thành kéo khỏi cổ áo mình. Thực sự khi kéo xuống, hai tay Âu Dương Thành giống như hai vuốt mèo —

“Cậu muốn gì chứ?” Âu Dương Thần hỏi.

“Cái này phải là tôi hỏi cậu mới đúng!” Âu Dương Thành nắm chặt tay, nhin một chút móng vuốt ngón tay ra chỉ vào mặt mình, “Cậu nhìn xem!”

Âu Dương Thần gạt đầu, “Tôi thấy rồi, giống đầu heo.”

Phắc! “Còn không phải phúc của cậu ~! Đồ lưu manh! Đồ quả ổi!”

Đối với “Chỉ trích” của Âu Dương Thành, Âu Dương Thần khó có thể lý giải, “Có ý gì? Nói rõ ràng coi.”

“Nói nhảm! Tôi đương nhiên phải nói rõ ràng!” Âu Dương Thành căm giận nói, sau đó quay đầu lại rống lên với đám người vây xung quanh một tiếng: “Xem cái rắm ~! Chưa thấy qua đàn ông cãi nhau a?”

Âu Dương Thần nhú nhú mày, từ lần đầu tiên gặp Âu Dương Thành, ấn tượng của hắn đối với người đàn ông này chính là nóng nảy. Giống như khí cầu lúc nào cũng có thể nổ, khiến cho người khác thời thời khắc khắc đều phải đề phòng. Loại này, không phải kiểu hắn hứng thú.

“Cậu!” Đang nghĩ ngợi, Âu Dương Thành dùng ngón trỏ chỉ thẳng vào hắn, “Cậu ở bên ngoài làm chuyện tốt gì? Hả! Làm hại tôi bị người ta đánh, mười mấy người đánh một mình tôi, còn có thể vác xác về đúng là quá may! Tôi trêu ai chọc ai? Dựa vào cái gì cậu làm chuyện xấu còn tôi lại bị đánh? Chuyện tốt đều bị cậu chiếm hết à? Còn có cậu rút cuộc giữ cái thủ đoạn bản thủ gì, để người ta ra tay độc ác như muốn tẩn chết người luôn?” Đây hắn có chút khoa trương, đánh hắn không đến mười mấy người, cùng lắm chỉ khoảng sáu, bảy người. “Tôi xui xẻo! Không phải cũng cùng họ với cậu hay sao? Bất quá riêng điểm này đã con mẹ nó đủ đen! Cậu tên gì không tốt, lại cố tình kêu Âu Dương Thần –”

Nghe đến đây, Âu Dương Thần chần chừ lông mày, hiểu rõ: có người nhầm Âu Dương Thành thành hắn. Ánh mắt hơi đổi, hắn biết, đây có nghĩa là có người muốn đến tìm phiền toái. Loại chuyện này hắn đã gặp không ít, thế nên đối với hắn mà nói cũng chẳng khác gì “cơm bữa”, có điều — người trước mặt, hắn nhìn nhìn Âu Dương Thành, nhớ rõ người đàn ông này có khuôn mặt không tẻ, đáng tiếc hiện tại... bắt đầu thấy có chút thông cảm cho hắn nha. Bất quá, một giây sau, Âu Dương Thành nói một câu: “Nhìn cái rắm! Cậu nói xem nào! Quả ối!”

Xem ra, người nào đó hoàn toàn không đáng để thông cảm.

Âu Dương Thần tay vuốt cổ áo, hỏi Âu Dương Thành: “Cậu chắc chắn không phải tự cậu làm người khác hiểu lầm?”

“Sao có khả năng?” Âu Dương Thành kêu một tiếng, có chút chột dạ, “Tôi là Âu Dương Thành, cậu là Âu Dương Thần, tiền tị âm với hậu tị âm khác nhau rõ ràng, cậu cho tôi thất học chắc?” Âu Dương Thần, tên vạn ác! Với hắn mà nói tên này chính là căn nguyên của mọi tội ác!

“Cậu cho tôi muốn bị đánh chắc? Vì cứu người mà tôi chút nữa mất mạng, thiếu chút nữa bị đem đi bón đất –” Âu Dương Thành tiếp tục nói, người xui xẻo quá lâu luôn cần phát tiết, hiện tại hắn như kể khổ đem hết oán khí trong bụng phát ra ngoài.

Hắn ở một bên lải nhải không ngừng, Âu Dương Thần nhìn đồng hồ, từ trong túi rút ra một tấm danh thiếp, trong lúc Âu Dương Thành còn đang “Cao đàm khoáng luận” mở miệng lại một tiếng “Quả ối”, nhét vào túi trước ngực Âu Dương Thành.

“Làm gì –” Âu Dương Thành nhất thời không phản ứng kịp, sao lại là cái động tác này nữa?

“Tôi hiện tại không thừa thời gian, cậu trước đi bệnh viện xem vết thương trên mặt, nếu nghiêm trọng có thể gọi điện tìm tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm tiền thuốc men! Như vậy –” Âu Dương Thần thẳng vai, mỉm cười, cái kiểu cười khoe mắt hạ xuống khoe miệng nâng lên, làm cho Âu Dương Thành vốn đã lơ đãng tay lên, lại khựng lại giữa không trung.

Này là quả ối phóng điện! Hướng hắn phóng điện! Má ơi!

“Hẹn gặp lại.” Âu Dương Thần tiêu sái quay người, đến trước thang máy đột nhiên quay đầu lại nháy mắt với Âu Dương Thành một cái, “Tốt nhất là đi bệnh viện chỉnh hình nha!”

Âu Dương Thành đứng tại chỗ, nhìn người kia như con bướm “bay” mất rồi — còn hắn? Hắn vẫn đứng ở chỗ này, như thẳng góc, không được để ý tới. Đúng vậy! Hắn đến là để báo thù, thế nhưng người ta ngay cả con mắt cũng chưa thèm liếc qua hắn một cái, cứ như vậy không để ý tới sự hiện hữu của hắn, đi rồi!

Ăn mày có khi còn được tiền bố thí! Nhưng hắn ngay cả “công đạo” còn không được! Đây quả thực là — quả thực là — hung hăng nghiêng răng, Âu Dương Thành nghe được cả mạch máu mình phát ra thanh âm bạo liệt –

“Ưc – hiếp – người – quá – đáng!”

Cái tên quả ối sinh hoạt tình dục quá độ, cậu chờ đó cho tôi! Một ngày nào đó, tôi sẽ bắt cậu trả giá!

Những lời này có thể coi là một trong “Mười câu nói có chí khí nhất” từ nhỏ đến lớn của Âu Dương Thành, nhưng không nghĩ tới, cũng là câu nói đầu tiên trong “Mười câu nói linh nghiệm nhất” của Âu Dương Thành từ nhỏ tới giờ. Nửa tiếng sau, giá đã phải trả, chỉ là tốc độ quá nhanh, hơn nữa, còn khó có thể định nghĩa chính xác.

“Cậu biết người vừa rồi?” Trong thang máy, Bob hỏi Âu Dương Thành đang dần mặt. Hai tay khoanh trước ngực, tựa vào tường thang máy, lông mày nhíu lại thành đoạn dây thừng, khóe miệng giương lên, bất quá kiên trì được vài giây về mặt liền giãn ra, rất đau!

Hai người hiện tại đang tới trường quay quảng cáo.

“Người nào?” Âu Dương Thành căn bản không muốn trả lời, dự định tùy tiện đối phó một câu rồi không mở miệng nữa, vừa rồi Âu Dương Thần làm tâm tình hắn vốn đã hỏng lại càng thêm nát!

“Chính là người đàn ông vừa rồi đó! Người thực cool –”

“Cool cái rắm!” Âu Dương Thành hung hăng trừng mắt liếc Bob một cái, chịu đựng đau đớn mà nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Cái tên sinh hoạt tình dục quá độ thì cool cái gì –” Từ từ! Hắn chợt nhớ, báo cáo kiểm tra sức khỏe của quả ổi vẫn nằm trong tay hắn đi! Mà đồng dạng báo cáo của hắn cũng trong tay tên kia, đến bây giờ vẫn không biết được tình trạng cơ thể mình, Âu Dương Thành hối hận vừa rồi không có đòi lại kết quả, lại càng hối hận không tận dụng cơ hội mà cười nhạo Âu Dương Thần.

“Sắc lang! Cứ phong lưu cho lắm vào, sớm muộn gì cũng hư thận!” Miệng lẩm bẩm, Âu Dương Thành phát hiện tâm tình hắn hiện tại dường như tốt hơn được một chút. Nhìn biểu tình hắn chuyển từ trời râm sang nhiều mây, Bob có chút khó hiểu ngây ngô cười.

“Có vẻ giữa cậu với hắn có chút không thoải mái nhỉ?” Tuy rằng ai cũng có thể thấy.

“Không! Tôi với hắn một chút không thoải mái cũng không có –” Âu Dương Thành lắc đầu, lúc này vừa vặn cửa thang máy mở ra, hắn đứng thẳng người bước ra ngoài, quay đầu hướng Bob mỉm cười, khẳng định nói: “Tôi với hắn phi thường không thoải mái!” Nói xong cũng không quay đầu lại, tiêu sái đi mất.

Bob nhìn chằm chằm bóng lưng của hắn, về mặt có chút lúng túng chậm rãi ra khỏi thang máy, tự nhủ: “Như vậy sao — mình có nên nói trước với cậu ta, nhà tài trợ lần này chính là người đó không? Hừm –”

Đến cửa trường quay, Âu Dương Thành đứng ngoài cửa “nhấn nhó” mắt nửa ngày, bởi vì hắn ý thức được một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, sờ sờ mặt mình, “Ti~” hít một hơi, hình như còn đau hơn lúc này.

Khuôn mặt thế này làm sao gặp người khác được đây? Nếu cứ như vậy đi vào còn không bị người ta cười chết? Âu Dương Thành cau mày, nghĩ biện pháp xoay sở, cho dù không thể thành phong thái tỏa sáng nhưng tốt xấu gì cũng không thể “mặt mũi hung tợn” đi!

Cuối cùng, hắn thập thò nhìn trước một chút tình huống bên trong, một đám người đang xem hình chụp thử đều quay lưng về phía hắn, xác định không ai chú ý tới mình, Âu Dương Thành lén lút đi vào mon men tới góc tường, dự định nhân lúc mọi người không chú ý chui vào phòng hóa trang, thế nhưng đôi khi mọi việc lại không được như người ta mong muốn.

“Âu Dương Thành tiểu tử thói nhà cậu chết ở đâu thế hả?” Đạo diễn ánh mắt sắc bén liếc một cái liền thấy Âu Dương Thành, gầm lên giận dữ, làm tên đang muốn trốn vô phòng hóa trang khựng lại.

Mọi người đều quay lại, tất cả các cặp mắt tập trung vào Âu Dương Thành, dưới sự chú mục của vạn chúng, hắn rên rỉ một tiếng, khuôn mặt xanh đỏ bại lộ. Mọi người đầu tiên là sững sốt, sau đó túm năm tùm ba cười cười, mặc dù sự việc nó không nghiêm trọng đến thế, nhưng với Âu Dương Thành mà nói vẫn là “sỉ nhục”!

Thật bẽ mặt mà ~~! Mặt mũi của hắn đều mất cả rồi!

“Âu Dương Thành, mặt cậu làm sao thế?” Đạo diễn mím mím môi, nhìn ra được là đang cố nén cười, hắn đi tới vỗ vỗ vai Âu Dương Thành, quan tâm hỏi: “Ngã cầu thang hay là đi đường không cẩn thận vấp té?” Chuyện này so với mặt Âu Dương Thành hiện tại xem ra càng hấp dẫn người xem.

Cứng ngắc cười cười, Âu Dương Thành gật đầu, “Đúng vậy đó! Lúc xuống cầu thang không nhìn kỹ –”

“Là mặt tiếp đất trước hả?”

“Đúng luôn! Động tác khó như vậy cũng chỉ có tôi mới làm được thôi.” Đau khổ mua vui, chẳng qua là thế.

“Giải trí” chấm dứt, quảng cáo phải chính thức quay. (Âu Dương Thành: “Nè! Tôi là đồ chơi chắc? Tôi là đồ cho mấy người trà dư tửu hậu (nhàn rỗi) tiêu khiển sao? Này~)

Lần quay này là một quảng cáo sản phẩm giường đệm cao cấp, ý tưởng đơn giản: trên mặt giường trắng thuần phủ kín cánh hồng đỏ tươi, nam nữ diễn viên chính nằm trên giường quần quít lãng mạn, màn ảnh ngừng lại một chút, sau đó hai người bị ga giường che đi, chỉ còn ám muội khiến cho người ta cảm nhận thật nhiều tư vị –

Nữ diễn viên là một tiểu minh tinh vừa vào nghề không bao lâu, bộ dáng không tệ, đáng tiếc Âu Dương Thành thấy mùi vị ươn ẹo quá nồng, theo lời hắc: vừa nhìn đã biết chẳng phải hạng đàn bà đứng đắn!

“Cô diễn viên chính này là ai tìm?” Âu Dương Thành nhìn lần quay cuối trước mắt, hai người nằm trên giường thâm tình đối vọng, nhú nhú mày.

“Không tốt sao?” Đạo diễn không chớp mắt nhìn hai người trên giường lớn, “Ôn nhu thêm một chút! Nam diễn viên, ôm lấy thắt lưng nữ diễn viên nào!”

Âu Dương Thành nhếch môi, “Cũng không hắc –”

“Chấp nhận chút! Cô ta là do nhà tài trợ chỉ định, loại minh tinh nho nhỏ mới vào nghề này, trừ bỏ khuôn mặt xinh đẹp, một chút bản lĩnh cũng không có, nếu không phải có hậu đài vững chắc thì không biết tới lúc nào mới ngóc đầu lên được! Dù sao chúng ta nhận tiền thì làm tốt chuyện của chúng ta, cho ra thứ làm vừa lòng người ta là được rồi, diễn viên là ai đều giống nhau cả thôi! Yo ~! Ok rồi! Mọi người chuẩn bị một chút, năm phút sau quay thật!” Đạo diễn tháo mũ lưỡi trai, đứng lên vỗ vỗ vai Âu Dương Thành, “Kịch bản không có gì sai sót, chỉ cần diễn viên tự nhiên một chút liền không có vấn đề! Yên tâm đi!”

Âu Dương Thành nghĩ nghĩ, vai nhún nhún, làm ra vẻ mặt “gì cũng được”, xem như chấp nhận. Về phần cô nữ diễn viên không giống con gái nhà lành, quên đi! Dù sao đàn ông đều hy vọng đàn bà ở trên giường mình giống đám phụ! Bất quá –

“Tôi đã bảo anh đừng đem quảng cáo quay thành CM sắc tình (s*x) rồi mà!” Duy mỹ của hắc! Duy mỹ!

“Ha ha ha ~” Đạo diễn cười ha hả, “Yên tâm! Nếu quả thật có thể quay thành CM sắc tình thì tôi còn phá kỷ lục đó! CM có sáu mươi giây à! Ha ha~!”

“A! Đau quá! Cô nhẹ tay một chút!” Một tiếng thét chói tai vang lên, làm Âu Dương Thành cùng đạo diễn hoảng sợ, quay đầu nhìn về phía tiếng kêu phát ra, chỉ thấy nữ diễn viên xoa xoa ngón tay mình, móng tay sơn trong suốt dưới ánh đèn lờ lờ phát sáng.

“Cô thiếu chút nữa làm gãy móng tay tôi rồi! Đáng ghét!” Nữ diễn viên lườm nữ nhân viên hóa trang trẻ tuổi một cái, “Cẩn thận một chút được không?”

Âu Dương Thành chán ghét nhú mày, ai lại đi nâng đỡ loại đàn bà này vậy, thật là không có mắt!

“Thần, anh tới rồi ~!” Ngữ điệu hoàn toàn khác với vừa rồi, ồm ồm khiến cho toàn thân Âu Dương Thành nổi da gà. Mà khi hắc phản xạ ngẩng đầu lên nhìn rõ người cô ta gọi, một thân da gà toàn bộ rất sạch.

Ở cửa, Âu Dương Thần mặc áo sơ mi trắng, tay áo bị hắc tùy ý xắn lên đến khuỷu, áo khoác vắt trên cánh tay, mái tóc vốn có chút hỗn độn giờ đã được vuốt ngược về phía sau, khiến cho toàn thân hắc tỏa ra dã tính, tựa như quý công tử đang tản bộ mà từ từ bước tới.

Đám con gái xung quanh đều bị khuynh đảo, mà người của cửa hàng cùng công ty quảng cáo đã chen chúc tiến đến, Âu Dương Thần được bao quanh như chúng tinh phùng nguyệt lại không có mấy phản ứng, đối với mỗi người gật đầu tượng trưng một cái, mà khi hắc ngẩng đầu lên di động tầm mắt, vừa vận dụng phải ánh mắt tràn ngập oán khí của Âu Dương Thành.

Hửm? Lần này, Âu Dương Thần nhướn nhướn mày, nói thật, gặp lại Âu Dương Thành hắc cũng có chút ngạc nhiên.

Ánh mắt hai người lướt qua trùng trùng điệp điệp cách trở, gặp nhau ở giữa không trung. “Tách tách!” tóe lửa bốn phía.

“Thần! Anh đang nhìn gì thế?” Đột nhiên nửa đường tòi ra cô nàng nữ diễn viên, rõ ràng làm tầm mắt hai người — bị “chia rẽ”.

Âu Dương Thần đón lấy thân hình mềm mại xà vào lòng mình, cúi đầu ôn nhu cười, “Không có gì, anh đang tìm em.” Lời ngon tiếng ngọt ai cũng thích nghe, nhất là từ một người đàn ông như Âu Dương Thần đối với đàn bà mà nói chẳng khác nào nghiện thuốc độc.

“Đáng ghét! Người ta ngay ở đằng sau mà anh cũng không thấy! Mặc kệ, anh phải theo em đi dạo phố, tối nay không cho phép anh bỏ em!” Nữ diễn viên ôm lấy thắt lưng Âu Dương Thần một màn đưa đẩy, như sợ người người chỗ này không biết quan hệ của cô ta với Âu Dương Thần.

Âu Dương Thần cười cười, một tay nắm lấy vai cô ả, “Đương nhiên —” Nhưng khi nói lời này, ánh mắt lại đang dừng ở trên người Âu Dương Thành đang đứng cách đó không xa.

Âu Dương Thành không chút chùn chân, ánh mắt không tránh né, hung tợn trừng đối phương, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Gian phu dâm phụ!” Nếu như vậy, quảng cáo hôm nay tuyệt đối không phải chỉ là CM sắc tình!

Giải thích chút: Trong qt nó để là “phim ngắn sắc tình” với “tiểu điện ảnh” = CM(commercial) = phim quảng cáo. Ở chương sau cũng xuất hiện.

4. Chương 4

“Dừng

!” Trong trường quay, một tiếng NG (not good) thực tròn trịa vang vọng trong không khí, bắt quá không phải là đạo diễn kêu.

“Cô làm cái gì thế hả? Chính là cô!” Âu Dương Thành chỉ vào nữ diễn viên chính đang nằm trên giường lớn, vừa nói vừa nện bước đi tới, “Cô có nhầm không? Cô hiện tại phải cùng anh ta thân mật, không phải làm giải phẫu! Phải thân mật, cô không thể có chút chờ mong sao? Hả? Không thể biểu hiện thêm một chút nhiệt tình à? Giống như cá chết nằm ôm anh ta, người ta cũng không phải bóp chết cô! Về mặt thì thống khổ, cô có tinh thần chuyên nghiệp không hả? Có phải diễn viên không hả?”

Nữ minh tinh xinh đẹp bị nói cho không chen mồm nổi, chỉ thẳng vào Âu Dương Thành mở miệng lại thốt không được một chữ, mà Âu Dương Thành cũng chẳng cho cô nàng cơ hội.

“Nếu không thể diễn thì đừng có diễn, diễn cũng cần có thiên phú, không phải chỉ cần đi học vài lớp huấn luyện thì đều thành diễn viên! Lại nói, không cần lãng phí thời gian của nhiều người như vậy! Diễn viên này ai tìm đến, một chút tố chất chuyên nghiệp cũng không có!” Dừng mũi hừ một tiếng, Âu Dương Thành đi đến sau máy quay, cũng không để ý tới mọi người xung quanh đang “trợn mắt há mồm”, mà trên thực tế, đây đã là lần thứ ba Âu Dương Thành phát “bão”, nguyên nhân? Rất đơn giản, cô nàng này là tiểu “nhân tình” của ba nhạc Thần! (tác giả hữu tình chú thích: “Ba nhạc Thần” = Âu Dương Thần) (Ba nhạc = quả ỏi = Thần ỏi *khụ*)

Chỉ bằng điểm này, cô cũng đừng trách tôi! Ở trong lòng cười lạnh vài tiếng, Âu Dương Thành ngồi xuống cái ghế bên cạnh. Lúc này mới phát hiện vị đạo diễn chân chính mặt đã vắn vẹo đến sắp biến hình.

“Âu ~ Dương ~ Thành! Tiểu tử thói nhà người rớt cuộc muốn làm cái gì?” Hét lớn một tiếng, đạo diễn tiến tới một cước đạp đổ ghế của Âu Dương Thành. Người kia “A~” một tiếng té trên mặt đất, tiếng kêu đầy “thống khổ” khiến cho mọi người xung quanh rớt da gà đầy đất.

“Đạo diễn anh làm cái gì đó?” Người nằm trên đất ôm mông như nàng dâu nhỏ.

“Cậu còn hỏi tôi? Phải là tôi hỏi cậu làm cái gì mới đúng?” Đạo diễn học máu, “Ở đây rốt cuộc ai là đạo diễn hả? Hả? Cậu nói! Rốt cuộc ai là đạo diễn? Tiểu tử cậu mấy lần phá chuyện của tôi rồi? Không có việc gì thì phát biểu cái gì? Sao cậu ý kiến ý cò lắm thế?”

“Đạo diễn, tôi chỉ vì muốn quảng cáo quay tốt thôi!” Âu Dương Thành “ủy khuất” nói.

“Quảng cáo quay tốt hay không là việc của tôi, bằng không tôi đạo diễn cái gì? Cậu ngoan ngoãn đứng một bên nhìn cho tôi là được rồi! Có nghe thấy không?” Đạo diễn đã gần đạt tới trạng thái bạo tẩu chỉ vào mũi Âu Dương Thành gào thét. Mà Âu Dương Thành cũng nhìn ra “khí cầu” trước mắt này không sai biệt lắm đã đến cực hạn, nếu lại làm cho ông ta điên lên, kết quả khẳng định sẽ không tốt chút nào.

“Đã biết đã biết! Tôi không nói nữa là được chứ gì?” Nhún vai, Âu Dương Thành từ mặt đất đứng lên, bộ dáng như thật sự tính buông tha cho ai đó.

Đạo diễn tạm thời nhẹ nhàng thở ra, nhắm mắt lại hít sâu vài lần, tìm về cảm giác rồi nói với nhân viên công tác xung quanh: “Mọi người chuẩn bị một chút, bắt đầu lại lần nữa!” Sau đó đối với cô nàng diễn viên chính đang phát cáu, cúi người cười cười, rồi mời cô ta chuẩn bị lần nữa.

“Cậu!” Hắn lại chỉ vào Âu Dương Thành, người nọ đang phúi bụi trên quần, “Ngồi sang một bên cho tôi! Không cho phép mở mồm!”

Bốn phía truyền đến một trận cười khê. Hử? Ai dám cười hắn? Âu Dương Thành ngẩng đầu nhìn, kỳ thật rất nhiều người đang cười, nhưng giờ phút này ai hắn cũng không thấy, duy chỉ thấy có mình Âu Dương Thành đang ngồi một bên. Hắn cũng đang nhìn Âu Dương Thành, sự thật Âu Dương Thành đúng là đang cười, nhưng tuyệt đối không phải cười to hoặc cười nhạo, chính là khóe miệng cong lên, ở trong mắt Âu Dương Thành, còn chói mắt hơn so với mặt trời!

Còn dám ở một bên vẻ mặt xem kịch cười tôi –

“Các bộ phận chuẩn bị, sẵn sàng –” Lại bắt đầu quay, đạo diễn hô một tiếng bắt đầu, sau tổng cộng không tới mười giây, nam nữ diễn viên chính vừa ôm nhau, còn chưa kịp đem cảm xúc vừa dâng trào diễn ra, lại là một tiếng quen thuộc —

“Dừng

!”

Người ngã ngựa đổ cũng không đủ để hình dung hiện trường.

“Cô rốt cuộc đang làm cái gì nha? Tôi bảo cô biểu hiện chờ mong, nhưng biểu tình của cái mặt cô là đang có chuyện gì xảy ra chứ? Cô đang cùng chồng cô thân mật, không phải là yêu đương vụng trộm với tình nhân, muốn yêu đương vụng trộm thì về nhà từ từ mà vụng trộm, hiện tại đang rõ như ban ngày, cô muốn tỏ ý dâm cũng phải nhìn trường hợp chứ? Rốt cuộc là diễn viên ai tìm tới đây? Đây! Là ai tìm? Có đạo đức nghề nghiệp không thế?” Âu Dương Thành chạy thẳng đến bên giường, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn trái nhìn phải, nhưng lại không hề nhìn Âu Dương Thành. Mọi người xung quanh len lén bật cười, đều không ưa cá tính ngang ngược của cô nàng nữ diễn viên này, vậy nên giờ Âu Dương Thành giúp bọn họ giải hận tự nhiên không có ai nói gì. Trừ bỏ đạo diễn đáng thương đã nhanh thở gấp.

“Anh, anh — oa~~!” Rốt cuộc vành mắt đỏ lên, nữ diễn viên òa khóc, thân thể giãy giụa, dùng đưa bộ ngực đầy đặn vừa khóc vừa nhìn về phía Âu Dương Thành, “Thành ~ Người ta mặc kệ! Anh xem hắn mắng em thành cái gì này?” Nam diễn viên chính bên cạnh xấu hổ không biết nên làm thế nào mới tốt.

Âu Dương Thành vốn một bộ “chuyện không liên quan”, mặc dù biết Âu Dương Thành là nhắm vào hắn. Hắn nhướng mày, đón nhận ánh mắt khiêu khích của Âu Dương Thành, nghĩ nghĩ, đứng lên đi tới.

Rốt cuộc đã tới! Âu Dương Thành nhìn Âu Dương Thành hướng hắn bước đến, trong lòng cười lạnh. Hôm nay nhất định phải làm mặt mũi cậu mất sạch!

“Thành ~” Khóc nức nở làm nũng, nữ diễn viên nhảy xuống giường bỏ nhào vào lòng Âu Dương Thành, nép người như một chú chim nhỏ, Âu Dương Thành nhìn mà muốn ói.

Mà tương phản, Âu Dương Thần xem ra lại rất hưởng thụ, bất quá cũng không phải hưởng thụ mỹ nhân đưa tình tổng ẩm, mà là vẻ mặt của Âu Dương Thành, từ góc độ của hắn, vẻ mặt kia thật sự là — cực kỳ khôi hài!

“Cách diễn của cô ấy có vấn đề gì?” Âu Dương Thần hỏi trước, tác phong nhàn nhã, hơn nữa còn bất động thanh sắc đem cô nàng đang dính vào người mình đẩy qua một bên.

Có vấn đề gì? Âu Dương Thành lòng mày nhíu một cái, “Mấy cái tôi vừa nói đều là vấn đề đó? Cậu không nghe à? Vấn đề rất nhiều, tôi hiện tại cũng không biết bắt đầu từ đâu!”

Âu Dương Thần cười cười, không hề có ý phát hỏa, hỏi: “Vậy cậu cảm thấy phải diễn thế nào mới tốt đây?”

“Này còn phải nói sao?” Thế nhưng vừa nói xong, Âu Dương Thành đúng là không biết phải diễn thế nào mới tốt, vừa rồi chủ yếu là muốn gây chuyện, nên cô ta diễn thế nào mà chẳng sai, hiện tại — mặc kệ! Nghĩ nghĩ, hắn hất cằm nhìn Âu Dương Thần, “Diễn cái này còn phải có người dạy? Nhìn tôi đây!” Nói xong từng bước từng bước trèo lên giường nằm, mọi người ngây dại.

“Lại đây!” Đối với nam diễn viên chính đồng dạng cũng đang ngây người ngoắc ngoắc ngón tay, Âu Dương Thành tà khí cười, tuy rằng đã bị đánh chằng khác gì đầu heo, nhưng bất quá vẫn có vài phần tư sắc, không đến mức khiến cho người ta kích động muốn trốn, nên nam diễn viên vẫn ngoan ngoãn đi qua.

“Cứ như vậy diễn!” Ôm lấy nam diễn viên, Âu Dương Thành vừa diễn vừa giải thích: “Thân thể thả lỏng thoải mái, thắt lưng phải hơi cong lên chân phải uốn một chút như vậy nhìn mới gợi cảm, tư thế nằm ở trên giường người phía dưới phải phối hợp với người phía trên, tuy rằng chỉ là nằm cùng một chỗ ôm nhau cũng phải tạo ra tư thế mà hai người đều thoải mái —”

Mọi người vánh tai nghe, thập phần thụ giáo!

Âu Dương Thần nhìn Âu Dương Thành nâng chân dài vắt trên thắt lưng nam diễn viên, mắt lóe lên một cái, hai tay khoanh trước ngực mỉm cười, “Cậu xác định là nữ diễn chính có vấn đề mà không phải cả nam diễn viên cũng có vấn đề sao?” Nếu vừa rồi của Âu Dương Thành là nụ cười tà khí, vậy thì, nụ cười hiện tại của Âu Dương Thần chỉ có thể dùng “tà mị” để hình dung.

Lúc này, mặt Âu Dương Thành dần ra, lấy lại tinh thần, khinh bỉ nói, “Nam diễn viên có vấn đề gì? Tôi không biết là có vấn đề đó!”

“Ồ —” Âu Dương Thần khoe miệng giương lên, đi đến trước mặt hai người đang ôm nhau, lấy tay xách một cái, nam nhân khuôn người cao hơn mét tám bị xách lên như gà con, ném qua một bên, nháy mắt rút khỏi màn hình.

“Gì chứ?” Âu Dương Thành sững sốt một chút, theo sau, Âu Dương Thần thế chỗ nam diễn viên, giống như một bức tường áp lên người hắn, “Cậu làm gì?” Cả kinh! Sợ đến ngay cả động cũng không dám động.

“Tôi thấy nam diễn viên hắn là phải như này mới đúng.” ngẩng đầu từ trên cao nhìn xuống, Âu Dương Thần mỉm cười nói: “Tôi giờ sẽ làm mẫu luôn cho cậu —” nói xong, một tay sờ lên eo Âu Dương Thành.

Ừ? Rất nhỏ, bất quá đường cong rất tốt, mạnh mẽ dồi dào, nhuyễn nganh vừa phải.

“Người xem” xung quanh tròng lớn hai mắt, tập trung quan sát từng động tác của hai người.

“Này! Kịch bản làm gì có đoạn này, cậu mau bỏ móng vuốt ra!” Âu Dương Thành thân thể cứng đờ.

“Hử? Thế nào?” Cười đầy châm chọc, Âu Dương Thần cúi đầu ghé vào tai hắn nhẹ giọng nói: “Muốn trốn? Không phải vừa rồi nói rất hay sao, giờ đã muốn nhận thua rồi?”

Phắc! Dựa vào cái gì cho rằng hắn sẽ nhận thua? Thua người không thua trận! Âu Dương — không! Để xem Ba nhạc Thần người có thể trước mặt mọi người dám ta kiểu gì?

“Tôi thế nào lại thua một tên gia hỏa sinh hoạt tình dục quá độ như cậu?” Cười nhạo hất hàm lên, Âu Dương Thành cười đến híp cả mắt, nghĩ đến chuyện này hắn còn cao hứng hơn cả năm mới được nhận tiền mừng tuổi!

Nhíu nhíu lông mày, Âu Dương Thần cười lạnh một tiếng, nửa thân dưới di chuyển, tiến vào giữa hai chân Âu Dương Thành. Bốn phía một tràng tiếng hút lạnh khí, thanh âm của Âu Dương Thành là lớn nhất, có điều mới ra được nửa đường lại bị hấn nén trở về.

Không thể kêu! Tuyệt đối không thể lên tiếng, cho dù người bị đè tới sắp không thở nổi, cho dù — đỉnh chỗ yếu hại đó đó ở trên người phi thường — cứng rắn, Âu Dương Thành người cũng tuyệt đối không được kêu!

Trong lòng nghĩ vậy, một bàn tay Âu Dương Thần đã sờ lên mặt hấn, “Tôi cảm thấy ở đây nên thêm vài động tác có cảm giác ngược đãi, cực kỳ kích thích, cậu thấy thế nào?”

Âu Dương Thành khoe miệng run rẩy, hung tợn trừng hấn, “Người tiêu thụ không phải đều giống cầm thú mà ham mê thứ này —”

“Thật hả?” Âu Dương Thần giống như thật sự suy nghĩ, tiếp theo hỏi: “Cậu không biết là cần cho người tiêu thụ một ít cách nhìn mới cùng kích thích sinh lý sao? Duy mỹ nhất thành nhất biên với mấy cái gọi là thuần chất mẫu mực đã làm cho người ta ngán lăm rồi —”

“Thật, thật vậy sao?” Âu Dương Thành cười cứng ngắc, hỏi: “Vậy cái gọi là kích thích của cậu chính là cởi thắt lưng với khuy áo của tôi hả?”

“Cậu không thấy rất kích thích sao? Nói cách khác cậu cũng có thể cởi của tôi.” Âu Dương Thần cười xấu xa, hơi hơi nói ra thắt lưng của Âu Dương Thành, đem áo sơ mi trong quần chậm rãi rút ra.

Bốn phía một mảnh kinh hô, nhưng vào tai Âu Dương Thành, lại rành mạch nghe được một tiếng kêu “Hay!”, thậm chí còn có vài tiếng huýt sáo.

Mẹ nó! Mấy người nghĩ được xem GV chắc? Hả? Bộ đều nghĩ như vậy sao?

“Tôi đã nói không phải ai cũng có cái sở thích giống cầm thú đó, cậu nếu muốn kích thích thì cứ việc ra ngoài mà tìm, chỉ cần không ở trong này ô nhiễm tầm mắt nhân dân là được rồi!” Cởi khuy của Âu Dương Thần, đánh chết hấn cũng không làm được! Bởi vì lúc này Âu Dương Thành có một loại cảm giác: hấn còn chưa kịp cởi khuy áo Âu Dương Thần, thì Âu Dương Thần cũng đã lột sạch hấn rồi!

“Đứng lên! Đừng có làm chậm trễ việc quay quảng cáo! Cậu muốn làm nam diễn viên chính như vậy thì cho cậu diễn cũng tốt!” Dùng sức đẩy người phía trên, Âu Dương Thành xác định bản thân còn chưa tới nỗi “áo không đủ che thân”, muốn ngồi dậy. Đáng tiếc, không thể như ý nguyện.

“Hử? Giờ còn biết trễ quay quảng cáo cơ à? Không phải vừa rồi hăng say bối rối lăm sao?” Âu Dương Thần giương khoe miệng, một bàn tay theo áo sơ mi trực tiếp vói vào bên trong quần áo.

Oa! Nếu không đứng dậy chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn!

“Cậu đồ tiểu nhân! Có chút chuyện mà nhớ lâu như thế!”

“Lâu? Tôi nhớ chuyện mới xảy ra có vài phút trước đi?” Như để trừng phạt, Âu Dương Thần dùng chút sức nhéo bụng Âu Dương Thành.

“Ư ~” Người kia đau đến nhe răng, chỗ đó nãy vừa ăn vài đám, vẫn còn tím đỏ! Yếu hại đó!

“Cậu, nhẹ chút —” Âu Dương Thành lông mày nhăn lại, theo bản năng nhắm chặt một mắt, đau đớn khiến cho nước mắt hấn không khống chế được mà dâng quanh hốc mắt, đau đớn khiến cho vẻ mặt hấn ủy khuất, giọng nói nhẹ run, đau đớn khiến cho hấn lê hoa đái vũ người nhìn người thương — tóm lại, Âu Dương Thần cả người ngây ngẩn —

Mà lúc này, Âu Dương Thành lại bởi vì đau mà nhẹ nhàng đắp lên ngực Âu Dương Thần, thuận tiện mắng một câu từ đáy lòng: “Cầm thú!”

Một tiếng “cầm thú” này, thành công phóng thích toàn bộ “nhân tử cầm thú” trong người Âu Dương Thần ra ngoài. Đau đớn trên bụng còn chưa tiêu hết, Âu Dương Thành đã cảm giác trước mắt tối sầm, tập trung nhìn mới phát hiện Âu Dương Thần xóc chân phũ lên người bọn họ.

“Cậu làm gì — ưm!”

Chuyện kể tiếp xảy ra, tất cả mọi người đều không biết. Chỉ thấy trên mặt giường lớn trắng thuần, ở giữa nổi lên một khối, dưới chân hai thân ảnh đầu tiên là đầu hơi động động, sau đó, toàn bộ chấn kịch liệt “cuồn cuộn” dâng lên, giữa chừng xen lẫn những tiếng kêu khó hiểu –

“Bùm bùm bịch bịch ~”

“Cậu đồ vương bát đản! Cuồng tình dục! Heo động dục ư!!”

Giờ khắc này, thời gian như ngừng trôi. Đạo diễn tinh thần đã hoàn toàn sụp đổ nhìn “vật thể bất quy tắc” còn đang cùng nhau “quần quýt” trên giường, thì thảo tự nói: “Tiểu tử cậu, không cho tôi quay CM ngược lại tự mình tự diễn luôn rồi...”

5. Chương 5

Yêu người ấy, không phải chỉ bởi tâm hồn ấm áp, xúc cảm mềm mại say đắm lòng người, còn là khởi đầu cho một đêm tốt đẹp — ngay giờ phút này, hãy khiến cho anh ấy (cô ấy) chìm đắm trong lồng ngực của bạn, vĩnh viễn không thể — rời xa.

Người con trai ấy thở dốc, tứ chi dây dưa, trên mặt giường lớn trắng noãn, mềm mại lưu lại những nếp nhăn đầy ái muội, hai thân ảnh cao lớn giao thiệp cùng một chỗ, như ôm ấp lại như không, khiến cho người ta tưởng tượng vô hạn. Tuy không thấy rõ khuôn mặt hai người, nhưng ngẫu nhiên có thể mơ hồ thấy được khuôn mặt chếch đi cùng chiếc cằm tinh tế, càng làm tăng thêm hương vị sắc tình — đó là đoạn quảng cáo sản phẩm giường đệm hoàn chỉnh vừa được ra lò, mặc dù bị chỉ trích vì đã phải quả bóng sắc tình nhưng cũng đầy tính nghệ thuật, là hiện thân tốt nhất của cổ điển và duy mỹ, có không ít các cô các chị bị rung động vì nó, điều này không thể chỉ quy công lao cho kỹ thuật quay của đạo diễn, mà đồng thời không thể không kể đến chính là khả năng diễn xuất “tuyệt vời” của hai vị nam nhân vật chính. Có điều, hiện tại một trong hai vị ấy, đang đứng ở bên cạnh phát cuồng –

“Đây, đây là –” trước tivi trong văn phòng, một đám người vây quanh một chỗ nhìn chăm chăm vào màn hình không động đậy, hơn mười đôi mắt đều cùng không chớp nhìn đoạn quảng cáo đang không ngừng lặp lại trên màn hình, đây là bên thu hình vừa đưa tới bộ phận quảng cáo, nóng hổi mới ra lò đó!

Sau một phút vẻ mặt đần độn đại não đơ đơ, từ trong văn phòng truyền ra một tiếng rống to –

“Đáng chết

~~! Tôi muốn giết tiểu tử thối kia

!”

“Ấy~ Âu Dương cậu bình tĩnh một chút đã ~ đừng xúc động!”

“TV này sắp vừa mới mua tuần trước đó

”

Tập thể quần chúng đồng loạt tiến lên người bắt tay ta cầm chân, ngăn lại Âu Dương Thành đang muốn cầm ghế đập tivi.

Âu Dương Thành nhìn bản thân trên màn hình, có thể mơ hồ thấy được mặt sườn cùng bộ dáng cấn chặt môi, hai hàm răng mài vang “ken két”, trên trán trên tay đều nổi gân xanh, điên đến mức thiếu điều thổ huyết.

Đây là cái quái gì? Đây là cái quái gì?! Hắn lại thành nam nhân vật chính của “Tiểu điện ảnh” (1), hơn nữa còn là “Tiểu điện ảnh” ngày phát ba lần sáng, trưa, tối, tên gia hỏa này giàu đến thế sao? Ném tiền ném vào cái thứ này cũng được? Người người bây giờ đều thích xem GV như vậy sao? Đến thế sao?

“Âu Dương nha! Cậu phải nghĩ thoáng một chút! Cái này cũng đâu có gì không tốt đâu?” Có người đứng bên “an ủi”.

“Cái gì gọi là không có gì không tốt?” Nghiến răng nghiến lợi hỏi: “Cậu thấy có chỗ nào tốt?”

“Không biết! Thực rất tốt mà!” Một đồng nghiệp nữ thực chân thành bình luận: “Rất duy mỹ đó! Xem hay lắm!”

“Đúng vậy đúng vậy!” Lại bắt đầu có người phụ họa, “Không nghĩ đến hai tên đực rựa mà cũng có thể tạo được mỹ cảm như vậy, tuyệt không làm cho người khác cảm thấy ghê tởm đâu!”

“Chuẩn đó! Cậu coi người ở trên kia, dáng người thật đẹp nha! Thắt lưng nè hông nè, thiết gợi cảm ~ Nếu tôi cũng được người ta đề ở dưới thì tốt rồi!”

“Đúng vậy! Âu Dương, cậu chiếm được lợi mà còn kêu không tốt! Hừ! Đúng là không biết nhìn hàng!”

Tạch ~! Gân xanh trên đầu Âu Dương Thành thiếu chút nữa tuôn ra máu, một, bảy, tám

Bất quá giờ cũng không phải lúc nói mấy cái đó, đầu vừa chuyển ném ghế dựa xuống, đá mọi người ra, Âu Dương Thành đi đến góc phòng Bob đang ngồi uống trà, hai tay vỗ mạnh xuống mặt bàn.

“Nói! Rốt cuộc sao lại thế này?”

Bob một tay nắm lại, một tay đặt bên miệng xầu hổ ho hai tiếng, “Chính là như cậu đã nhìn thôi! Quảng cáo hôm đó quay không thành, khách hàng bên kia muốn phim, chúng tôi cùng đạo diễn thương lượng đành phải dùng tạm cái khác!” Tựa như sớm đã đoán được Âu Dương Thành sẽ đến truy cứu trách nhiệm.

Cái gì? “Dựa vào cái gì lại lấy tôi dùng tạm?” Âu Dương Thành tức đến điên người hỏi.

Bob liếc hẩn một cái, “Bởi vì cậu chọc nữ diễn viên chính nổi giận chạy mất.”

Một câu, giội tắt luôn phân nửa lửa giận của Âu Dương Thành. Biểu tình thoáng dịu đi một chút, hẩn lại hỏi: “Vậy sao không hỏi đến sự đồng ý của tôi đã đem phim đi quảng cáo rồi? Đây là xâm phạm nhân quyền!”

“Nhân quyền!” Bob nhún vai, “Phim lại không nhìn rõ mặt cậu, hơn nữa, sắp đồng ý!”

“Sắp đồng ý?”

“Đương nhiên! Kỳ thật — chủ yếu đều là ý của sếp, ai bảo cậu quay quảng cáo không thành, không có cái gì để báo cáo kết quả công tác cũng chỉ đành bắt cậu đi báo cáo thôi! Bất quá —” Bob liếc tivi bên kia một cái, “Không phải quay rất đẹp sao? Đến giải thưởng CF hay nhất năm nay cũng được đề cử đó.”

Thôi đi! Âu Dương Thành cắn chặt răng, hẩn còn chưa muốn dọa người dọa cả quốc tế đi! Quay quảng cáo còn chưa tính, nhưng lại còn đi quay cùng với cái tên ổi thối kia, thật sự là — thật sự là — thật sự là XXOO!

Lại nghĩ tới ngày hôm đó, Âu Dương Thành kéo hẩn vào trong chăn, sau đó — A~~ Không muốn! Hẩn không muốn hồi tưởng lại! Tuy lúc ấy hẩn cho Âu Dương Thành vài đấm, ở bụng, nhưng vẫn cảm thấy hẩn mới là người bị chiếm tiện nghi.

Vì cái gì, vì cái gì hẩn gặp phải chuyện chết tiệt này?

Buồn bực suốt ba ngày, buổi sáng thứ sáu, Âu Dương Thành lái xe, một tay xoa bả vai đau nhức, mấy ngày gần đây đều ngủ không ngon, tư thế ngủ của hẩn cũng đâu có sai! Thật sự là không thể hiểu nổi! Mất tinh, đột nhiên nhìn thấy một góc trang giấy, hẩn lấy tay rút tờ giấy ra nhìn thấy, là kết quả kiểm tra sức khỏe của Âu Dương Thành.

“Hừ!” Âu Dương Thành nhíu nhíu mày, không biết vì cái gì, mỗi lần hẩn nhìn đến “Sinh hoạt tình dục quá độ” trong lòng liền thấy không thoải mái.

“Thật đúng là sắc lang! Heo động dục! Cầm thú!” Âu Dương Thành quy kết cảm giác này là do chuyện Âu Dương Thành làm ra với hẩn hôm trước. Vừa định đem báo cáo quảng ra ngoài cửa sổ, nghĩ nghĩ, lại gấp vài cái bỏ vào trong túi áo.

Đến văn phòng, Bob liền xông tới nói cho hắn một tin tốt.

“Khách hàng lần trước nói quảng cáo chúng ta quay hiệu quả phi thường tốt, sản phẩm đều được bán hết, nên đặc biệt tổ chức party chúc mừng, trừ bỏ mời nhóm hợp tác buôn bán cũng mời cả chúng ta đi đó! Ở đó có thể quen được rất nhiều khách hàng mới, sắp sắp sướng phát điên rồi!”

Âu Dương Thành nhú nhú mày, sao hắn vui không nổi, hơn nữa chỉ cảm thấy chính mình thiếu chút nữa điên luôn rồi? Cái quảng cáo đó, cả đời sẽ là nỗi đau của lòng hắn!

“Tôi cũng phải đi?” Hắn hỏi.

Bob tặng hắn ánh mắt “nói thừa!”

Mãi cho đến lúc tan sở, Âu Dương Thành liên tục thấy mí mắt giật giật, 6:30, lúc tan làm, Âu Dương Thành cảm giác giống như đã nhiều năm không được tan làm đúng giờ, thậm chí với hắn chân chính mà nói chỉ có giờ làm việc, không lúc tan việc.

Party được tổ chức ở một chỗ rất có tiếng, biệt thự Tam Thụ trắng tuyết theo phong cách thế kỷ 17, đối với trung tâm thành thị tắc tắc vàng thối thực sự được xưng là đại thảo bình hoa viên (2) xa xỉ, giữa sông phun có một vị thần Hy Lạp rất lớn vô cùng sống động, ngay cả phục vụ cũng đều trải qua huấn luyện quốc tế hạng nhất.

Đồ ăn tinh xảo mỹ vị, ly thủy tinh cùng rượu vang cao cấp, đoàn người ăn mặc gọn gàng đẹp đẽ, phục vụ đi đi lại lại giữa đám đông thuần thực đưa rượu cho khách.

Đây hoàn toàn là xã hội thuộc về giới thượng lưu, mà Âu Dương Thành lại chưa từng có cảm giác mình thích hợp với xã hội này.

Kéo một chút cà vạt xanh thẫm trên cổ, Âu Dương Thành đã cùng lão sếp hàn huyên với khách hàng nửa ngày, xác định ở lại có thể sẽ quấy rầy đại kế phát tài của sếp, liền lấy một ly rượu từ chỗ phục vụ đi tới gần cửa sổ tìm một góc sáng sửa ngòi xuông.

Aiz — Không tiếng động thở dài một tiếng, uống một hớp rượu, Âu Dương Thành phát hiện mặc dù ăn ngon uống ngon, nhưng cảm giác còn không bằng ở nhà uống bia ăn gà nướng, chẳng lẽ mình thật sự là trời sinh mệnh nghèo? Ha! Bất quá có gái đẹp để nhìn cũng không tệ lắm, một cô gái mặc lễ phục trẻ ngược đi qua trước mặt hắn, hướng hắn cười lẳng lơ, thiếu chút nữa câu hồn Âu Dương Thành đi mất, bất quá thời gian địa điểm không thích hợp, vẫn nên kín đáo một chút!

Bất quá, hình như uống hơi nhiều rồi? Cảm giác có một luồng nhiệt khí chạy toán loạn trong người, Âu Dương Thành nhú nhú mày, đứng lên –

***

Âu Dương Thành cả đêm sắc mặt cơ hồ đều không tốt, mặc dù trong mắt người khác hắn là dạng mặt không đổi sắc, nhưng chỉ cần ở đâu có Âu Dương Thành ở đó sẽ có một đồng người vây quanh, các loại khen tặng lấy lòng đều không ngừng tuôn ra ào ào, liên tục, khiến cho Âu Dương Thành càng ngày càng ghét. Cái loại chuyện này, còn không bằng lôi đàn bà lên giường làm mấy thứ ý nghĩa hơn.

Party đáp tạ hợp tác, hắn đúng là quá mức nhàm chán mới đi đáp ứng tham dự, tuy phần lớn chỉ vì muốn thoát khỏi ba cái lời mời nhai đi nhai lại của lão tổng giám đốc béo béo kia. Mà lúc này, hắn cũng không ngại để thời gian của mình cứ như vậy trôi qua. Nhưng hắn để ý chính là thời gian lãng phí ở chỗ vô nghĩa này! Nếu không tìm một chút chuyện có ý nghĩa làm, hắn sẽ hít thở không thông mất! Nhưng tạm thời thì vẫn đang vì ở giữa mùi nước hoa của đám nam nữ này mà hít thở không thông, vậy nên hắn lựa chọn ra bên ngoài hít thở chút không khí trong lành.

Sân rất rộng, còn có vài cây đại thụ đã trên trăm năm, trong không khí có mùi hương đặc biệt của cây cối cùng hoa cỏ, dọc theo con đường nhỏ trải đá chậm rãi đi về phía trước, Âu Dương Thành cảm thấy nhàn nhả hiếm có, áo vest bằng lụa tổng hợp vắt trên vai, cà vạt từ lúc ra đến cửa đã sớm kéo lỏng, tay áo sơ mi trắng xắn lên đến khuỷu, nếu có cô gái nào nhìn thấy khẳng định sẽ hét âm lên vì tạo hình này của Âu Dương Thành. Ly rượu trong tay đã cạn, phát hiện phía trước có một dòng sông nhỏ, Âu Dương Thành

đột nhiên nổi hứng nghịch ngợm, dùng dáng tiêu chuẩn của cầu thủ ném cái ly xuống sông, “chủm...” một tiếng.

Tính trẻ con hiếm thấy nổi lên, Âu Dương Thần nở nụ cười, nhưng không biết vì sao trong đầu bỗng nhiên hiện ra khuôn mặt người nào đó nổi giận đùng đùng, cái mặt nhe răng nhếch miệng, kỳ thật vẫn rất là... rất là hài. Phát hiện mình đang cười toe toét, Âu Dương Thần ho một tiếng, hai tay đút vào túi quần tiếp tục đi về phía trước, đi không được vài bước, đột nhiên phát hiện cách hần không xa có một chiếc giày, một chiếc giày da màu đen của nam, nhíu máy, hần nhìn thoáng con sông, hần là, không có ai vào đây nhảy sông tự vẫn đi? Con sông này còn sâu không đến hai thước, đứng trên bờ có thể nhìn tới đáy, muốn tự sát chắc cũng sẽ không chọn chỗ này nhỉ?

Âu Dương Thần cúi người nhặt giày, đột nhiên nghe thấy tiếng rên rỉ truyền tới từ một gốc cây phía trước, cùng lúc với sự tò mò, chân đã theo bản năng bước đi — hoàng tử nhặt được giày của cô bé lọ lem, nếu lúc này cô bé lọ lem còn chưa đi, hần sẽ đích thân giúp nàng đi giày thủy tinh?

Âu Dương Thần nhíu mày, nếu như thật là giày của cô bé lọ lem, thì cô bé lọ lem này không khỏi quá — cao lớn rồi?

Nhìn người đàn ông thân hình cao lớn nằm dưới tàng cây, lại nhìn giày trên tay, hần không rõ bước tiếp theo muốn làm cái gì nữa. Người nọ nằm thành hình chữ đại ( ) dưới tàng cây, bên cạnh có một ly rượu không cùng một chai rượu, bên trong cũng không còn đến một phần ba, áo khoác vứt một bên, hần hai cánh tay giao nhau che trên mắt, nên không thấy rõ mặt, nhưng Âu Dương Thần có cảm giác, giống như từng quen biết người đàn ông trước mắt này, đang suy nghĩ có nên tiến lên nhìn cho rõ hay không, thì người nguyên bản không nhúc nhích đột nhiên trở mình, thì thầm: “Đồ quả ối!”

Trúng xổ số, bất quá cũng chỉ thế này! Âu Dương Thần sững sờ tại chỗ, trong nháy mắt đột nhiên cảm thấy chiếc giày trong tay thật sự là giày thủy tinh. Đúng thật là nghĩ cái gì đến cái đó, một phút trước còn nghĩ tới khuôn mặt này, hiện tại chủ nhân của khuôn mặt đã xuất hiện trước mắt hần, trừ bỏ kỳ tích, còn có thể dùng từ gì để hình dung hiện tại đây?

Người dưới tàng cây đúng là Âu Dương Thành, uống hơn nửa chai XO, đã đến mức không say cũng không được! Về phần nguyên nhân, chỉ có cách chờ đương sự tỉnh dậy tự hỏi mới có thể biết. Mà bây giờ, thứ lớn hơn nữa mà Âu Dương Thành cần đối mặt có thể là một vấn đề cực kỳ nguy hiểm.

Cầm giày, Âu Dương Thần từng bước từng bước tới gần Âu Dương Thành, mà lúc này Âu Dương Thành lại trở mình quay lại, một tay gãi bụng, gãi nửa ngày tựa hồ không thấy hiệu quả, trong lúc mơ màng theo bản năng kéo áo sơ mi ra khỏi quần, đưa tay vào trong gãi lung tung, bụng trắng như tuyết mơ hồ ẩn hiện, không biết đã bị người bên cạnh nhìn tới mấy lần.

Xuân quang sạ tiết (3) — có thể không tới mức đó, nhưng đối với Âu Dương Thần mà nói, không biết vì cái gì lại cảm thấy cảnh trước mắt phi thường — gọi cảm! Hết như ngày đó, Âu Dương Thành tổng cộng nói với hần hai câu, năm chữ, lại làm cho hần hoàn toàn mất kiểm soát!

Âu Dương Thần nuốt nước miếng, đầu hơi nghiêng nghiêng, muốn xem nhìn dưới áo sơ mi có thứ gì, mãi đến khi đột nhiên ý thức được động tác này có chút biến thái. Bất quá, cũng không để mặc kệ hần ở đây đi? Vì thế bước đến bên cạnh Âu Dương Thành, ngồi xổm xuống muốn đi giày vào cho hần, kết quả vừa động tới chân Âu Dương Thành, người đang nằm ngay đơ đột nhiên ngồi dậy, đúng cái loại không cần dùng hai tay mà nửa người thẳng tắp bật dậy.

Bị dọa nhảy dựng, nhưng khuôn mặt Âu Dương Thần vẫn bất động thanh sắc, cứ như vậy cùng Âu Dương Thành bỗng dưng mắt mở to, bốn mắt nhìn nhau, trong đó một người còn đang cầm chân người kia, cảnh này, quả thực là có chút quỷ dị. Thế nhưng đang lúc Âu Dương Thần nghĩ đến người trước mắt sẽ gào to mắng hần “Quả ối”, tề tề hơn có khi còn một cước đá bay hần, Âu Dương Thành lại làm một chuyện càng quỷ dị hơn, hần chớp chớp mắt, sau đó nhếch môi nở nụ cười!

Nếu Âu Dương Thành của ban nãy không thể dùng xuân quang sạ tiết để diễn tả, thì Âu Dương Thành của bây giờ chỉ có thể dùng tiếu yếm như hoa (4) để hình dung. Hoa còn chưa rơi, Âu Dương Thần còn chưa phản ứng, một giây sau, người đã bổ nhào.

Thân thể tản ra nhiệt độ không bình thường áp vào người, mang theo hương rượu nồng đậm, Âu Dương Thần bị một màn “yêu thương ôm ấp” của người trước mắt làm cho kinh ngạc, cái này trước sau chênh lệch quá lớn rồi đi?

“Cậu về rồi?” Thanh âm Âu Dương Thành ngọt đến gãi cho lòng người ngứa ngáy.

Âu Dương Thần sững sốt, mà lúc này Âu Dương Thành chậm rãi ngồi dậy, càng chính xác hơn là ngồi trên người Âu Dương Thần, hai chân vắt qua, ôm vào hai bên eo hắn. Tay kéo lên cả vạt Âu Dương Thần, Âu Dương Thành nheo mắt lại, khoe miệng nhếch lên nhìn hắn cười.

“Để xem còn chạy đi đâu?”

Một khắc ấy, Âu Dương Thần thề người đang cười trên người hắn kia đang câu dẫn mình! Mà hắn, không chống được chính là câu dẫn!

“Tôi không chạy –” cho nên, cậu cũng đừng chạy.

---

(1) tiểu điện ảnh = CM (commercial) = đoạn phim quảng cáo (lạ chúa tiếng tàu o.o”) (chị Hân chị ý nhét vào ngoặc kép nên ta giữ nguyên)

(2) thảo bình hoa viên: thăm cỏ vườn hoa

(3) xuân quang sạ tiết: cảnh xuân đột nhiên xuất hiện trước mắt

(4) tiểu yểu như hoa: cười tươi như hoa

6. Chương 6

Trên hành lang, hai nhân viên phục vụ mặc áo gile đỏ thật cẩn thận bưng trong tay hai chai rượu, vừa đi vừa nói, so sánh với khung cảnh ồn ào trong biệt thự, nơi đây lại có vẻ vắng lặng hơn rất nhiều, cửa khách phòng cao cấp hai bên đều được đóng chặt, những chiếc đèn cổ điển bên tường tỏa ra ánh sáng mập mờ nhàn nhạt.

Nhưng không bao lâu, cuối hành lang đột nhiên xuất hiện một — A! Không, là hai thân ảnh cao lớn. Bởi nhìn kỹ, đó là một thân ảnh đang quần lấy thân ảnh khác, từng tràng cười ngu ngu truyền tới từ đầu hành lang bên kia, hai nhân viên phục vụ ngầy người, ngơ ngác đứng tại chỗ, nhìn hai nhân ảnh từ từ đi đến chỗ bọn họ.

“A a~ Cậu thật sự là đáng ghét quá đi! Mới rồi còn ôm người ta không chịu buông, giờ lại muốn kéo tôi đi đâu nha?” Người đàn ông đang quần lấy người kia cười cười, quần áo hắn không chỉnh tề, thậm chí có thể dùng hỗn độn để hình dung, tóc tai cũng rối tung, vừa nhìn đã thấy là do vận động kịch liệt tạo nên, hai tay hắn không ngừng sờ loạn trên người người kia, cơ hồ cả người đều bắt trên người còn lại.

Người đàn ông kia nhìn qua có vẻ ổn hơn, tuy áo sơ mi cũng không tính là gọn gàng, nhưng ít ra hành động của hắn còn bình thường, ngoại trừ vết thương trên môi khiến cho nụ cười của hắn có chút mất tự nhiên. Người đàn ông nhìn hai nhân viên phục vụ, hỏi: “Thật không phải, bạn tôi uống say, có phòng nào yên tĩnh một chút để cho cậu ấy nghỉ ngơi được không?” Hắn đặc biệt nhấn mạnh hai từ “Yên tĩnh”.

“A~ muốn uống nữa cơ! Mang rượu tới đây! Chúng ta uống tiếp ~” Phía sau, người còn lại đã ôm lấy eo hắn, dựa vào sự chống đỡ duy nhất này mới không bị ngã.

“Chuyện này —” Hai nhân viên phục vụ liếc nhau, trải qua huấn luyện chuyên nghiệp có khác, mặc dù cảm thấy có điều không đúng, nhưng vẫn mặt không đổi sắc nói: “Thỉnh đến cuối hành lang rồi rẽ phải.”

“Cám ơn.” Người kia như một quý ông gạt đầu một cái, sau đó dùng sức đem người đang quần lấy mình khiêng lên vai.

“Oa ~ Cậu làm gì đó? Thả tôi xuống! Tôi nôn lên người cậu bây giờ ~!”

“Dám nôn tôi liền đét đít cậu!” Người đàn ông cắn răng, dùng sức đánh vào cái mông trên vai mình một cái, sau đó đi nhanh về phía đầu hành lang bên kia.

“Cậu đánh rồi nha

! Ha ha ha ha ~”

“Không được lộn xộn.”

Người đi rồi, còn lại hai nhân viên phục vụ đứng tại chỗ nhìn hai cái bóng biến mất ở cuối hành lang, bên tai còn bắt chợt truyền tới tiếng cười của họ cùng tiếng rống giận.

Đây, rốt cuộc là làm sao nha?

Mở cửa phòng, một giây sau Âu Dương Thần liền ném người kia lên ghế sô pha, hoàn hảo sô pha bằng da thật thoải mái, chẳng kém giường là bao. Thật sâu thở dài một hơi, đau đớn từ khóe miệng truyền đến nhắc nhở chuyện vừa xảy ra ở bãi cỏ. Âu Dương Thành chủ động leo lên người hắn, lại chủ động hôn hắn. Có người đưa tình tống ẩm, huống chi còn là người hắn cảm thấy hứng thú, Âu Dương Thần tuyệt đối không phải là chính nhân quân tử, càng sẽ không giả vờ làm chính nhân quân tử. Hắn trước nay đối xử với đàn ông đàn bà đều như nhau, vậy nên cũng không ngại ngần mà dùng sức hôn trả, kết quả đầu lưỡi còn chưa kịp tiến vào trong, môi đã bị hung hăng cắn một cái, đau đến chút nữa làm hắn kêu bật thành tiếng!

“Ha ha! Cho cậu chiêm tiện nghi đó!” Âu Dương Thành cười yêu kiều, hí mắt nhìn môi Âu Dương Thần chảy máu, xem ra đối với trò nghịch ngợm của mình cực kỳ đắc ý.

Nhìn khuôn mặt vì rượu mà nổi sắc hồng e lệ cùng nụ cười đắc ý đầy mê hoặc, Âu Dương Thần tức giận đến hận không thể xông lên đè Âu Dương Thành dưới thân mà ra sức...

“Đau muốn chết! Không thể nhẹ chút được ư?” Người bị ném như ném bao cát xuống sô pha, cả người Âu Dương Thành ở trên ghế lắc lắc vài cái, rồi lưỡi biếng nằm úp sấp bất động, quay đầu sang bên cạnh nhìn Âu Dương Thần, nghe như đang mắng người, nhưng nếu nhìn vẻ mặt của hắn, đảm bảo kia hoàn toàn là làm nũng!

Âu Dương Thần cảm thấy tức giận vừa tiêu cùng dục vọng chưa tan lại một lần nữa bốc lên! Nếu như hỏi giữa tức giận và dục vọng cái nào cần phát tiết trước, vậy thì đối với Âu Dương Thần mà nói, không thể nghi ngờ dục vọng mới là quan trọng nhất!

Thế nên, vẻ mặt nghiêng răng nghiêng lợi từ từ biến thành mỉm cười, nếu coi người trước mắt như một bữa ăn ngon, vậy thì chắc chắn sẽ phi thường đáng mong chờ. Âu Dương Thần cúi người một tay nâng cằm Âu Dương Thành, nếu là Âu Dương Thành bình thường hắn sớm đã mắng om sòm, nhưng hôm nay, người uống say như thế bị nhân cách phân liệt, chỉ hơi nheo mắt lại nhìn người kia càng ngày càng nhích lại gần mình, cười.

“Gì chứ? Giận rồi?”

“Cậu nói tôi có nên giận không?” Âu Dương Thần mày nheo một cái, bắt đầu chơi “trò chơi”.

“Ừm...” Cau mày nghĩ một lát, Âu Dương Thành lại cười, “Tức giận mất rồi? Làm thế nào bây giờ?”

“Cậu phải chịu trách nhiệm làm tôi nguôi giận —”

“Phải làm thế nào nha?” Nói xong, tụt ghế, Âu Dương Thành cả người thoải mái nằm trên ghế sô pha. Âu Dương Thần nhìn thoáng qua đôi chân đang gác trên đùi mình.

“Thế này là được —” Tựa như hai thanh nam châm, hai cực nam bắc, hai người hoàn toàn không giống nhau, nhưng lại có lực hấp dẫn trí mạng nhất, trời sinh chính là đây. Âu Dương Thần hơi cúi đầu hôn lên đôi môi tuy vừa mới cắn hắn nhưng lại cũng phi thường mỹ vị, phảng phất mang theo hương rượu, thật sự đặc biệt ngọt ngào.

“Ừm ~” Âu Dương Thành rên rỉ, hoàn toàn vô thức, chỉ là phát ra theo bản năng.

Thanh âm hôn môi trần ngập mọi ngõ ngách trong căn phòng, mạnh mẽ đến khó có thể tưởng tượng. Âu Dương Thành ngoan ngoãn hiếm có khiến cho Âu Dương Thần cảm giác bản thân vô cùng may mắn. Nụ hôn vừa chấm dứt, hai người hơi tách ra, đôi môi Âu Dương Thành ướt át đều là chất lỏng trong suốt lấp lánh, dị thường đậm mỹ, có chút hồng hồng nhìn Âu Dương Thần, đột nhiên hân hoan miệng cười, vì thế mà vừa tách ra không đến ba mươi giây, hai người lại một lần nữa sáp vào, lần này không chỉ là miệng.

“Um ~ Thích! A ~~ Đừng cắn tôi ~” Âu Dương Thành bắt vào lưng Âu Dương Thần, áo sơmi bị kéo rối tung, mà lúc này Âu Dương Thần đã dời trận địa, ở trên cổ cùng trên ngực hân không ngừng cắn mút.

“Lần đầu làm cùng đàn ông hả?” Hân thanh âm khàn khàn hỏi, cởi quần Âu Dương Thành, đây đã là lần thứ hai làm chuyện như vậy, ngựa quen đường cũ.

“A? A!” Âu Dương Thành ngẩng đầu, vì cổ bị cắn, không đau, nhưng có chút ngứa ngáy. “Làm gì đó?”

“Làm tình!” Quần thuận lợi giải quyết, áo — quên đi! Mặc cũng rất có cảm giác, như ẩn như hiện càng gợi cảm.

Vì còn mà đầu óc chạy chậm, mất một lúc lâu mới nghĩ ra ý tứ hai chữ này, Âu Dương Thành cười cười nói: “Được! Tôi đã lâu không làm, không như tên quả ổi kia —”

“Hử?” Âu Dương Thần ngừng một chút, hình như vừa nghe thấy — biệt danh của mình, lại đột nhiên phát hiện Âu Dương Thành đang cởi quần của hân, “Cậu làm gì thế?” Vội như vậy?

“Làm tình nha!” Âu Dương Thành cười ha ha rút thắt lưng của hân, “Chính là đem XX của tôi cắm vào OO của cậu đó!”

Ha? Âu Dương Thần âm hiểm cười cười, thằng bé vậy mà dám dòm ngó OO của hân, xem ra đúng là say đến hồ đồ rồi. Để mặc Âu Dương Thành vụng về mở khóa quần hân, lộ ra chiếc quần lót màu xám, Âu Dương Thành trừng mắt, nhìn chăm chăm vào thứ gì đó trước mắt.

“Đó là đàn ông làm với đàn bà, đàn ông với đàn ông không phải như thế!”

“A? Thế — đàn ông với đàn ông thì làm thế nào?” Ngây thơ hỏi, a? Sao chỗ đó càng ngày càng cao nha?

Âu Dương Thần khước miệng giương lên, xấu xa kéo tay hân chạm vào dục vọng đã bắt đầu nhộn nhạo của mình, thì thầm bên tai Âu Dương Thành: “Chính là dùng chỗ này cắm vào trong OO của cậu!”

Bại hoại! Tên siêu bại hoại cuối cùng của thế kỷ! Âu Dương Thành hoàn toàn không biết mình bị tên siêu bại hoại bắt nạt, ngơ ngác nhìn tay mình, cảm nhận nhiệt độ truyền đến lòng bàn tay, cách một lớp vải cũng thấy bỏng tay.

“Này —”

“Có muốn nhìn không?” Tên bại hoại tiếp tục dụ dỗ.

“A —”

“Kéo nó xuống!”

Âu Dương Thành như robot nghe lệnh, hai tay run run kéo quần lót Âu Dương Thần xuống, vì cái gì lại run, hân cũng không biết, chỉ có thể nói là bản năng.

Cự vật được thả ra, hình dạng từ lớn đến nhỏ đều phi thường hoàn mỹ, Âu Dương Thần thấy Âu Dương Thành đang cực kỳ chăm chú nhìn mình, nghĩ thầm không phải là bị dọa rồi chứ? Ai ngờ đột nhiên Âu Dương Thành vươn tay nắm chặt lấy dục vọng của hân, cả người xô về phía trước, Âu Dương Thần thuận thế lùi về phía sau, tựa vào sofa, đổi thành Âu Dương Thành ngồi trên người hân.

“Này —” Cau mày, Âu Dương Thành nheo mắt nhìn vật trong tay, “Sao tôi thấy nó rất quen mắt nha?”

“Phụt!” Hiếm có, Âu Dương Thần rất không lịch sự phì cười, qua loa giấu đi chút thất thố của mình, hân kéo cả tay kia của Âu Dương Thành đặt lên dục vọng đang hưng phấn bùng bùng của mình, “Đúng vậy! Bởi vì cậu thường xuyên nhìn thấy nó!” Đích thật là thường xuyên nhìn, bắt quá là tự nhìn của mình nha.

Âu Dương Thành trừng mắt nhìn, đầu lắc lắc, hai tay xoa bóp vật trong tay, khiến Âu Dương Thần sững đến thiếu chút nữa rên rỉ thành tiếng, hơn nữa còn đồng thời nảy ra một ý niệm gian ác trong đầu: Nếu dùng miệng thì — thế nhưng hành động kế tiếp của Âu Dương Thành suýt nữa làm hấn xị máu mũi.

Âu Dương Thành cởi quần lót của mình, chính xác là kéo quần xuống đến đầu gối, nhìn chỗ đó của mình, rồi lại nhìn nhìn một cái khác trước mắt, nửa ngày, nhả ra một câu: “Đúng là rất giống.”

Lại cố gắng nhịn cười cùng xúc động muốn phun máu, Âu Dương Thần có lòng tốt cởi nốt cái quần lót đang mắc trên đùi hấn, như vậy, đối với cả hai người bọn họ đều thoải mái hơn.

“Chúng ta làm gì bây giờ?” Nhìn quần lót của mình bị ném tới góc tường xa nhất, Âu Dương Thành cười hỏi. Ngồi trên người nam nhân khác, lại đều đã cởi quần còn đi hỏi cái này, Âu Dương Thần cảm thấy người trước mắt từ tính cách nóng nảy đã hóa thành nữ vương mát rười.

Nữ vương đang cười trên người muốn hấn cắm vào! Không nghĩ còn đỡ, vừa nghĩ máu mũi lại muốn phun ra!

“Cậu muốn làm thế nào?” Tuy là hỏi, nhưng vẻ mặt Âu Dương Thần rõ ràng đang nói: Làm đi! Làm đi! Rất thoải mái nha!

Người đang mơ màng liếc mắt nhìn hấn một cái, chân chân chính chính ngượng ngùng, vẻ mặt sầu muộn.

“Có — đau không đó?” Có chút tội nghiệp hỏi.

Ngữ khí cùng biểu tình khiến cho Âu Dương bại hoại ở dưới động lòng thương tiếc, đàn ông với đàn ông, đúng là sẽ có chút đau! Nếu nói như vậy —

“Chúng ta sẽ làm vài hoạt động chuẩn bị một chút, làm xong sẽ không đau nha!” Như đang dỗ trẻ con, hấn ôn nhu xoa cầm Âu Dương Thành, giống như dặt mề con dẫn đối phương từ từ cúi người, còn đẩy hông hấn trượt về phía sau, “Đến đây — há miệng ra!”

Nhìn vật trước mắt, mờ mịt cảm thấy hình như nó lại lớn hơn vừa nãy một chút, Âu Dương Thành dùng sức nhắm mắt lại, nghĩ không biết có phải chính mình hoa mắt, vì hiện tại hấn cảm thấy chóng mặt, mí mắt rất nặng... vươn tay nắm lấy vật kia, mạch đập nảy lên mãnh liệt, nóng quá!

“Ngoan! Làm thế này lát nữa sẽ không đau!” Âu Dương Thần cũng phải tự phỉ nhổ chính mình, đây là lần đầu hấn phải dụ dỗ người ta làm tình với mình, trước kia có người nào không chủ động leo lên giường của hấn chứ! Bất quá, hấn phát hiện tình huống hiện tại càng làm hấn có cảm giác đạt được thành tựu! Tuy rằng, đúng là có chút xấu xa.

“Ừ —” Nghe lời Âu Dương Thần cúi đầu, từ từ tiến tới gần vật kia, Âu Dương Thành theo bản năng nuốt nước miếng, mở miệng ngậm lấy đỉnh đầu vừa to lại vừa trơn mượt.

“Ha ~” Cảm giác ấm áp từ đỉnh truyền đến, tựa như chiếc giường ấm áp tuyệt vời nhất, Âu Dương Thần thoải mái nhắm mắt lại, “Nhanh, nuốt vào đi —” một tay đè gáy Âu Dương Thành ấn xuống.

“Ừm!” Âu Dương Thành cau mày, cổ họng như bị một cây gậy thô to đâm vào, cảm giác buồn nôn khiến cho hấn theo bản năng muốn nhổ vật trong miệng ra.

“Ngoan! Đừng nhúc nhích, từ từ ngậm vào —” Âu Dương Thần cảm thấy được hấn lùi về phía sau, lên tiếng an ủi, vừa vuốt ve đầu hấn, “Đến từ từ, đừng cử động vội, dùng đầu lưỡi liếm — đúng! Liếm hết tất cả những chỗ cậu có thể liếm đi, làm ướt nó, mút cũng được — a— tốt lắm! Cứ như thế, bảo bối cậu quá tuyệt! Tiếp tục nào!”

Như học sinh tiểu học, Âu Dương Thành ngoan ngoãn làm theo lời dạy bảo của Âu Dương Thần hết liếm rồi lại mút lấy vật trong miệng, đơn giản là muốn làm cho mình cảm thấy thoải mái, chậm rãi, cảm nhận được đỉnh vật đã đến chỗ sâu nhất, nước bọt không kịp nuốt từ khóe miệng chảy xuống, hấn theo bản năng hút một hơi, khiến Âu Dương Thần sững đến thiếu chút nữa thì bắn ra.

“Không sai! Cậu đúng là quá tuyệt!” Người kia không ngừng khích lệ. Mà Âu Dương Thành tựa như cũng đã tìm được tiết tấu cùng vị trí tốt nhất, bắt đầu không ngừng lặp lại động tác, trong không khí bắt đầu tràn ngập hơi thở dâm mỹ, tiếng chất lỏng bị nuốt hòa lẫn với tiếng thở dốc khêu gợi, ái muội vô cùng.

Thẳng đến khi Âu Dương Thần cảm thấy mình sắp đạt đến cực hạn, nghĩ có nên dừng lại hay không, người dưới thân đã nhanh hơn một bước từ từ chậm lại, hơn nữa cái miệng đang ngậm vật của hắn cũng không động, ngoại trừ lúc dừng lại dùng sức hút một chút.

“Sao vậy?” Âu Dương Thần mở mắt nhìn người đang nằm giữa hai chân mình.

Vẫn không nhúc nhích, đến khi tiếng hít thở đều đều áp đảo tiếng thở dốc, Âu Dương Thần mới hiểu được: Âu Dương Thành đang ngủ!

Cư nhiên ở thời điểm thế này mà ngủ được, hơn nữa còn đang ngậm cái đó của hắn, đây thật sự là —— khóc không ra nước mắt! Âu Dương Thần ảo não nhũ mày, “Shit ~!”

Sau đó thở dài cam chịu, thẳng nửa người trên muốn nhấc đầu Âu Dương Thành ra.

Hả? Kéo không nhúc nhích? Không phải đi? Lại dùng thêm chút sức — ai ngờ vừa kéo, Âu Dương Thành đột nhiên dùng sức cắn cái đó của hắn, đau!

“Không được nhúc nhích! Cử động nữa, cắn đứt luôn của cậu đó quả ối!” Âu Dương Thành miệng ngậm cự vật lăm bắm, xem ra là đang nổi mớ.

Âu Dương Thần trợn tròn mắt! Đây — không phải là muốn cái đó của hắn bị ngậm như thế cả đêm chứ? Tuy nghe có vẻ không tồi, nhưng nếu không thể động đây... Hắn còn chưa có bắn! Hơn nữa nhờ vận nhất trong lúc ngủ Âu Dương Thành coi cái đó của hắn là dưa chuột cắn đứt thì làm sao giờ? Chuyện đó không thể nghi ngờ là kiểu chết đáng sợ nhất!

Chưa từ bỏ ý định, thử di chuyển kéo vật từ trong miệng Âu Dương Thành ra, kết quả còn chưa ra được hào thước nào đã lại có cảm giác hai hàm răng nanh bắt đầu gia tăng áp lực, làm hắn sợ tới mức lập tức dừng lại, “Đừng động! Tôi không động! Tôi không động, cậu cũng đừng động!”

Áp lực dần dần giảm bớt, mặt Âu Dương Thần quả thật phải thối như ối! Không thể cử động ——

Vậy chỉ có thể chờ hắn chủ động nhả ra? Lại một lần nữa khóc không ra nước mắt, vì bảo đảm mệnh căn của mình không bị cắn đứt, Âu Dương Thần từ từ nằm xuống, giúp mình tìm một tư thế thoải mái, cứ như vậy nhìn Âu Dương Thành, chờ đợi hắn mở “Kim khẩu!”

Thật sự là quả báo! Âu Dương Thần ở giữa cực lạc vô tận và thống khổ, chờ đợi và thất vọng, đưa ra kết luận.

Bên kia, Âu Dương Thành nằm mơ, trong mộng, đang không ngừng ăn dưa chuột phết mayonnaise.

7. Chương 7

Ồn —Ồn ào quá! Đầu Âu Dương Thành lấy lại được tri giác cảm giác đầu tiên chính là ồn! Sau đó là đau! Đau đầu!

“Ai ——” Nóng quá! Cảm giác cả người một mảnh hừng hực, như bị phơi nắng quá lâu, nghĩ thậm chí có thể là đêm qua trước khi đi ngủ quên không kéo rèm. Lại rên rỉ một tiếng, hắn thấy có chút khó thở, muốn trở mình, kết quả phát hiện ra tư thế ngủ quỷ dị của mình, hình như đang tựa vào cái gì thì phải! Ồ? Sao lại thế này? Có cái gì đó là lạ nha? Đêm qua làm sao mình về đến nhà được ta? Hoàn toàn không có chút ấn tượng, hơn nữa —— sao cứ có cảm giác cả người hơi hơi phập phồng lúc lên lúc xuống? Cái nhịp này —— có chút giống hô hấp của người khác nha!

Hô hấp —— Âu Dương Thành ép buộc đôi mắt mỗi như của mình mở ra, trước mắt một mảnh mơ hồ, đau đầu sau khi say rượu khiến cho thị lực suy giảm, nhưng cũng chưa tới mức không nhìn rõ được tình huống trước mắt, mờ mịt ngẩn đầu, đằng trước là một cái bụng! Đúng thế, trên bụng bằng phẳng còn có những đường cơ bụng kiên mỹ, lại hướng lên trên nữa nhìn, là cơ ngực kiên mỹ, nhưng hướng lên nhìn tiếp, là yết hầu kiên mỹ (cái này cũng có thể kiên mỹ??) —— yết hầu?

Âu Dương Thành trừng mắt nhìn, lại trừng mắt nhìn, lần thứ ba trừng mắt nhìn, khẳng định người mình loạn tính sau khi say đêm qua không phải đàn bà, bởi vì trước mắt rõ ràng là đàn ông... đàn ông...

A

~~!

Nếu một tiếng này kêu ra, không thể nghi ngờ có thể thổi bay cả nóc nhà, bất quá Âu Dương Thành không có kêu. Tựa như người thương tâm quá độ ngay đến khóc cũng khóc không ra tiếng, kinh hách quá độ, ngay cả kêu cũng kêu không thành tiếng, tất cả đều bị nuốt trở về! Bất quá phối hợp với bộ mặt kinh hãi của Âu Dương Thành, vẫn đủ chứng minh hắn bị dọa tới rồi! Cả người hoàn toàn tỉnh ngủ, hơn nữa nhìn sắc mặt trắng bệch của hắn có thể thấy tuyệt đối sợ hãi không nhỏ!

Bình, bình tĩnh! Nhất định phải bình tĩnh! Dại ra nhìn cơ bụng hoàn mỹ trước mắt, Âu Dương Thành môi run rẩy không ngừng tự nhắc nhở chính mình đến tỉnh ngủ, đầu tiên không làm gì hết, nghỉ lại, cẩn thận nghỉ lại... đêm qua, hắn rốt cuộc...

Đêm qua.....

Siêu cấp buồn chán, Âu Dương Thành một mình rời khỏi đại sảnh yến hội đi ra vườn hoa. Đúng là một nơi rất đẹp, nơi nơi là hoa cỏ cây xanh, có vài loại hắn còn chưa từng thấy qua, đi một lát, chợt phát hiện phía trước có một con sông, ở trong thành phố mà cư nhiên làm sông nhân tạo, Âu Dương Thành có chút lấp bấp kinh hãi, rồi lại “tán thưởng” lắm kẻ thích ném tiền qua cửa sổ! Đồng thời cũng hưng trí bừng bừng đi về phía bờ sông, hai bên bờ không có đèn, nhưng bên kia bờ cách đó không xa lại có một ngọn hải đăng rất cao, nên toàn bộ sân vẫn sáng, tuy không sáng lắm, nhưng khiến cho người ta có cảm giác mới lạ, có chút ám muội, mông lung tựa như thích lại tựa như không. Trên mặt sông phẳng phất một tầng hơi nước nhàn nhạt, mang đến một loại ảo giác như được bước vào chốn thần tiên.

Âu Dương Thành vừa đi vừa nghĩ, nếu lúc này bên bờ sông lại có người nào tựa tiên nữ đang ngóng trông hắn, thì thật quá lãng mạng, bất quá — vừa nghĩ như vậy, đột nhiên một cái bóng thoát ra từ lòng sông, nhìn ngoại hình có lẽ là người, nhưng vẫn làm hắn hoảng sợ!

Nửa đêm nửa hôm, bốn bề vắng lặng, tự dưng vô thanh vô tức nảy ra một bóng người, lại còn không biết có phải người hay không, ai nhìn mà chả sợ?

Bóng người lộ ra nửa người trên, sau đó nhìn xung quanh một chút, cuối cùng thấy Âu Dương Thành, rồi cứ thế tầm mắt dừng luôn trên người hắn bất động.

Trời ạ! Tiên nữ không phải đều nổi lên từ dòng sông như những đóa sen sao? Lẽ nào nhìn như Sadako thế này mà lại là tiên nữ? Nghe nói có rất nhiều người nhảy sông tự vẫn biến thành thủy quỷ, ám ở nơi mình chết chờ người đi qua sẽ kéo xuống làm kẻ chết thay, chẳng lẽ hôm nay hắn đụng phải một con? Âu Dương Thành vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, không biết nên xoay người bỏ chạy hay vẫn nên hỏi trước một chút đối phương là người hay là quỷ. Nhưng đúng lúc này người kia đột nhiên ... cười, vì ánh sáng sau lưng nên Âu Dương Thành nhìn không rõ biểu tình của đối phương, nhưng hàm răng trắng chói lọi kia vẫn đủ cho hắn biết người kia đang cười, đồng thời khiến cho Âu Dương Thành lập tức quyết định: xoay người bỏ chạy!

Mặc kệ là người hay là quỷ, cười thành như vậy cũng tuyệt đối không phải thứ gì tốt! Âu Dương Thành cảm thấy cả người không thoải mái, cảm giác có chút không bình thường, nhưng vừa bước được vài bước, phía sau truyền đến tiếng kêu...

“Âu Dương! Cậu là Âu Dương Thành phải không? Cậu đừng đi ~~!”

Âu Dương Thành ngớ người, đây, đây... danh tiếng của mình từ khi nào nổi đến thế nha? Xoay người, bóng người dưới sông đã lộ lên bờ, cả người nước nhỏ tong tong, đầu lắc lắc đi về phía hắn.

“Cậu chờ chút! Đừng chạy! Tôi cũng không phải quỷ cậu chạy cái gì chứ?” Thanh âm có chút ảo não.

Không phải quỷ? Âu Dương Thành cao thấp nhìn người nọ, hỏi: “Vậy ngươi là cái gì?”

Một tràng cười truyền tới, trong nháy mắt Âu Dương Thành cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng rồi lại không nhớ ra đã từng nghe qua ở nơi nào. Lúc này bóng người chậm rãi đi tới chỗ hắn, đến khi có thể nhìn

rõ mặt người đó, Âu Dương Thành nhú mày, còn chưa kịp nói, đối phương đã mở miệng trước.

“Âu Dương Thành, tôi là Phương Ân đây!”

Phương Ân? Âu Dương Thành ở trong đầu tìm tòi chủ nhân của cái tên.

“Cậu quên rồi?” Nhìn bộ dạng nhớ không ra của hắn, bóng người chạy vội tới, “Tôi là Phương Ân nha! Chính là người anh em Phương Ân học trung học với cậu đây nha!” Chỉ thiếu điều túm lấy cổ Âu Dương Thành lay, người ướt sũng nước kích động kêu, cũng không biết là nước sông hay nước miếng văng cả vào mặt Âu Dương Thành. Cả người vừa mò từ dưới nước lên, tóc tai dính vào mặt, nhìn không ra bộ dáng dài ngắn kiểu gì, có điều y nhắc đến anh em thời trung học, Âu Dương Thành có chút ấn tượng, bởi hồi trung học, người tự cho là anh em của hắn, chỉ có một!

“Cậu là... Phương Ân?” Âu Dương Thành có chút khó tin, tiểu tử này không phải tốt nghiệp trung học xong chạy qua Tây Ban Nha rồi sao?

“Đúng a! Phương Ân ~ Chính là Phương Ân ngày ngày đều kể chuyện cười cho cậu đó!” Vô cùng hưng phấn, rốt cuộc cũng được người ta nhớ ra, Phương Ân lau lau khuôn mặt đầy nước, sau đó cười cười vuốt đám tóc che mắt ra sau đầu, lộ ra cả khuôn mặt, một đôi mắt hoa đào lạnh lợi khiến cho người ta khó có thể quên. Lúc này Âu Dương Thành mới nhớ lại, khuôn mặt này, đích thật chính là cái tên Phương Ân cực kỳ thích nói giỡn nhưng lại chẳng có ai thèm nghe, chỉ duy có hắn chịu được kia!

“Tiểu tử cậu còn sống à?” Âu Dương Thành thốt lên, sau đó cao hứng cười cười vỗ lưng Phương Ân.

“Đương nhiên! Cậu còn chưa chết thì tôi chết làm sao được? Ha ha ha~!”

“Cậu nửa đêm không có việc gì ra đây lội sông làm cái gì vậy?” Giả quỷ dọa hắn, bắt quả hắn cũng không bị dọa!

“Tại đá viên sỏi chơi không nghĩ tới cả giày cũng bay cùng luôn!”

“Thuận tiện cũng đá luôn cả người cậu xuống hả?”

“Âu Dương miệng cậu so với ngày xưa còn thối hơn đó! Trước kia còn là tiểu nam sinh cực kỳ ngây thơ!”

“Còn chưa có bằng cậu!”

Bạn cũ gặp lại, hơn nữa còn là bạn thân thời trung học, cảm giác thân thiết tự nhiên không cần nói nhiều. Hai người cứ như vậy hàn huyên một hồi lâu, thẳng đến khi Phương Ân hắt xì liên tục bốn cái mới phát hiện tình trạng hiện tại của hắn thật sự không ổn. Nói muốn vào trong tán gẫu, nhưng lại cảm thấy không khí nơi này rất tốt, vì thế Phương Ân gật gật đầu với Âu Dương Thành.

“Vậy cậu ở đây đợi tôi, tôi đi thay quần áo! Nhanh thôi!” Nói xong như một ngọn gió chạy mất hút.

Âu Dương Thành an vị dưới gốc cây ngồi chờ, nhiều năm không gặp, vẫn là muốn tâm sự một chút, nhưng hắn cảm thấy có chuyện gì đó liên quan đến Phương Ân mà hắn không thể nghĩ ra được, một thứ gì đó rất quan trọng nhưng dường như lại cũng không quan trọng lắm. Âu Dương Thành cũng không rõ vì sao hắn lại có ý nghĩ như vậy.

Phương Ân biến mất nhanh mà trở lại cũng nhanh, không chỉ người trở lại, trong tay còn cầm theo một chai rượu với hai chiếc ly. Âu Dương Thành huýt một tiếng, “Tiểu tử cậu thế nào lại đi ăn trộm nha?”

Phương Ân cười ngây ngô, “Có thể cùng cậu làm vài chén đành phải trộm thôi!”

Vì thế hai chàng trai đã lâu không gặp, cùng uống rượu vang cao cấp, nhưng dù loại rượu vang này tác dụng rất chậm, với kiểu rót không ngừng, vẫn uống đến đầu óc đều mơ màng, mông lung nghe thấy Phương Ân nói muốn đi wc, Âu Dương Thành cười hân hân quang sấp “ồ~”!

“Đúng đúng! Thật sự sắp ”ồ~” rồi! Cho nên cậu chờ đó! Ngàn vạn lần đừng có chạy lung tung! Chờ tôi quay lại!”

Cứ như vậy, dưới tàng cây thêm một tên say mềm, trước đó ngồi, sau đó nằm, cuối cùng úp mặt xuống đất...

Nhớ lại xong, Âu Dương Thành dùng sức chớp chớp mắt, hẳn nhớ rõ lúc đó đúng là hắn ở nguyên tại chỗ chờ Phương Ấn, nói vậy người hiện giờ hẳn là... ngẩng đầu nhìn lại, lướt qua yết hầu của nam nhân, bởi nam nhân ngửa đầu một tay che khuất khuôn mặt, nên chỉ có thể thấy được cằm và môi, nhưng, so với hình dáng của Phương Ấn trong trí nhớ ngày hôm qua hình như có chút không giống!

Hay là hôm qua mình nhìn không kĩ? Hay tại buổi sáng ngủ dậy bề ngoài sẽ có chút bất đồng, Âu Dương Thành nuốt nước miếng, phát hiện nam nhân hình như nhúc nhích, liền gọi một tiếng: “Phương Ấn?”

“Ừ —” Nam nhân phát ra vài tiếng rên rỉ, có chút khàn khàn mơ màng đặc biệt khi vừa tỉnh ngủ vào buổi sáng, cảm giác thập phần mê người, nhưng là — cánh tay che mặt dời đi, người ấy hơi ngẩng đầu, ánh mắt mơ màng ở giữa không trung giao hội với Âu Dương Thành.

Bốn phía, yên tĩnh tới mức không có cả tiếng hô hấp... bởi Âu Dương Thành ngay đến hít thở cũng quên luôn, chờ hắn có lại được phải ứng —

”A

~” Lần này, rốt cuộc kêu rồi ~

Âu Dương Thành thống khổ nhíu mày, day day lỗ tai.

Vì sao ~!/? Vì sao vì sao lại là ối thôi

~!/? Cho dù diện mạo buổi sáng có chút bất đồng cũng không biến thành cái dạng này đi? Có phẫu thuật thẩm mỹ cũng không giống nổi đến thế đi ~?

”Tại sao lại là cậu

?” Âu Dương Thành chỉ thẳng vào mũi Âu Dương Thần kêu to, tựa như một lời lên án đẫm máu! Hắn vừa mắng vừa định chống tay ngồi dậy, kết quả ấn phải cái gì đó cứng cứng, a? Cái gì nha?

Âu Dương Thần nhẹ kêu lên, còn chưa kịp nói gì chỉ thấy người đang cầm chỗ yếu hại của hắn nhẹ nhàng nâng người lên nhìn xuống.

A a ~! Âu Dương Thành cảm giác mặt mình phải nổ rớt luôn rồi, cùng lúc rốt cuộc cũng thấy rõ tình huống hiện tại: hắn và ối thôi, hai người thân thể trần truồng nằm trên ghế sofa, hơn nữa dựa vào bộ dáng vừa rồi, hẳn hẳn là ngủ trên bụng ối thôi. Hai người đàn ông cả người sạch bong không thể sạch hơn cùng nhau ngủ cả đêm, trước khi ngủ đã làm cái gì hắn đều không nhớ! Càng đáng sợ hơn là hắn còn đang đề lên “quả ối nhỏ” của ối thôi! A a! Lại lớn hơn rồi!

Sợ tới mức lập tức rút tay về, Âu Dương Thành ngã sang bên cạnh, trượt một cái ngồi thẳng xuống mặt đất, “A~” mông, đau quá! A? Mông đau? Nghĩ tới điều gì, hắn lập tức lấy tay sờ sờ mặt sau.

Rốt cuộc cũng chờ được đến lúc tên kia im lặng, Âu Dương Thần từ trên ghế sofa ngồi dậy, dùng sức dấm dấm bả vai đau nhức, đối với thân hình cao lớn của hắn mà nói cả đêm phải co ro trên ghế sofa quả thực là chuyện nguy hiểm, đặc biệt khi còn có “chỗ yếu” đang..... trong miệng người khác!

“Cậu không sao chứ?” Hắn hỏi một câu.

Âu Dương Thành ngồi dưới đất hoàn thành công cuộc sờ mông, sau đó nghiêng rằng nghiêng lợi chỉ vào mũi Âu Dương Thần, “Cậu, cậu —” sau đó lại nhìn thoáng qua dục vọng mới sáng sớm đã hưng phấn bùng bùng của nam nhân, sắc mặt càng khó coi.

Nhìn bộ dáng sợ hãi của hắn, Âu Dương Thần hảo tâm giải thích: “Yên tâm! Chưa làm đâu!”

Tuy đúng là tối hôm qua muốn làm — nghĩ đến đó, không biết tính sao, hắn lại bổ thêm một câu: “Nhưng cậu ngâm cái đó của tôi cả đêm.” Còn ngâm tiếp chắc phải đi thay da luôn quá!

“Cái gì-!/?” Cầm Âu Dương Thành nhanh rút đến nơi, hắn thế nhưng, thế nhưng lại ngâm cái thứ kia của ối thôi cả đêm? Ouch ~ khó trách miệng xót như vậy, hẳn theo bản năng sờ sờ khóe miệng, phát hiện trên mặt còn có cái gì đó dính dính, đây là?!

“Đây là nước bọt của cậu.” Âu Dương Thần trắng mắt liếc hắn một cái.

“Cậu, cậu, cậu đồ ổi thối! Cậu cư nhiên ở trong miệng tôi...” Cả người tức giận đến không nói được một câu đầy đủ, ngực phập phồng kịch liệt, “Cậu cư nhiên làm cho tôi ngâm... của cậu —” Nếu như hiện tại trong tay có dao, việc đầu tiên Âu Dương Thành làm nhất định sẽ là chém đứt cái kia của Âu Dương Thần!

“Tôi không bắt buộc cậu làm gì hết! Là cậu đem qua cứ quần lấy tôi, cả người đều bám chặt trên người tôi, tôi có lòng tốt đưa cậu vào phòng nghỉ, còn bị cậu dây bao nhiêu nước miếng lên người —” Âu Dương Thần nhìn chất lỏng dính trên bụng mình, đột nhiên tưởng tượng nếu những thứ này bắn ra từ — quên đi! Nghĩ nữa sẽ lại xảy ra chuyện, chặn đứng được màn tưởng tượng màu hồng, hắn khom lưng nhặt đồng quần áo rơi tán loạn trên mặt đất, vẫn là nên mặc quần áo vào thì tốt hơn.

Nhưng Âu Dương Thành bản mặt giận đến tím tái vẫn tỏ vẻ hằn tuyệt đối không tin mọi chuyện giống như Âu Dương Thần nói, “Cậu gạt người! Cậu nói gì thì liền là cái đó sao? Tôi uống rượu xong làm cái gì cần bản không nhớ được!”

“Ồ? Thế thì tôi cho cậu biết, lúc đó cậu nằm dưới tàng cây rồi cười lên người tôi hôn tôi, vào phòng cũng là cậu cởi quần áo rồi cậu dẫn tôi, quần lót của tôi cũng bị cậu kéo xuống luôn, hơn nữa cũng chính cậu tự nguyện dùng miệng làm giúp tôi, tôi cũng không có bức cậu!” Âu Dương mặt không đổi sắc, tim không nhảy loạn nói, tuy nội dung bị hấn gia công xử lý một chút, nhưng đúng là hấn không bức Âu Dương Thành, hấn là dụ dỗ!

Không có khả năng! Gạt người! Sao hấn có thể làm như thế? Nhất định là gạt người! Đúng vậy! Quả ổi này gạt người! Nhất định là tên này cậu dẫn hấn, nhất định là thừa dịp hấn say rượu mà giở trò! Vì sao? Vì sao đem qua không cần đứt luôn cái “quả ổi nhỏ” đó của tên ổi thối này chứ! Hối hận quá ~!

Nhìn Âu Dương Thành ngồi dưới đất vẻ mặt bị đả kích, Âu Dương Thần kia còn lại chút lương tâm nhỏ nhỏ cuộc vẫn thấy không đành lòng, nghĩ nghĩ, hấn mặc quần đứng lên vươn tay muốn kéo Âu Dương Thành dậy, “Này! Đừng ngồi dưới đất! Đứng lên trước đã!” Vừa nói ánh mắt vừa ngấm chỗ nào đó, tư thế hiện tại của Âu Dương Thành: hai chân trái phải hơi hơi tách ra, cái đó hình dạng nho nhỏ cũng không tệ đang buông xuống ở giữa, muốn bao nhiêu kích tình có bấy nhiêu kích tình!

Cảnh đẹp nha!

“Nè?” Người không nhúc nhích, hấn lại kêu một tiếng.

Đột nhiên Âu Dương Thành ngẩng đầu, trong mắt sát khí chợt lóe lên khiến cho Âu Dương Thần có chút sợ hãi, tiếp theo cả người đã bị giữ chặt ấn xuống mặt đất, sau đó lại là một cảnh tượng quen thuộc: Âu Dương Thành cười lên bụng hấn y như ngày hôm qua! Bất đồng duy nhất là hôm qua trên mặt hấn là nụ cười yêu diễm, còn giờ thì đã thành sát khí hung ác!

Chính là, Âu Dương Thần phát hiện nét mặt hiện tại của người kia, cũng không tệ!

“Cậu muốn làm gì đây?” Khóe miệng giương lên, bộ dáng một chút sợ hãi cũng không có, hấn hỏi một câu.

Âu Dương Thành vẻ mặt âm trầm, nhìn chằm chằm Âu Dương Thần y như nhân vật chính trong phim nhìn kẻ thù giết cha.

Chịu không nổi! Hấn chịu không nổi nữa! Nam nhân trước mắt cười đến đáng giận, từ lúc gặp hấn không có chuyện gì tốt, ăn hóa đơn phạt không tính, bị người khác đánh nhằm không tính, thiết kế của hấn bị khách hàng bác bỏ, cái quần yêu thích nhất dọc đường bị xe đạp cứa rách, rùa con nuôi gần năm năm tuần trước cũng đã về trời, cô gái hàng xóm cách vách hấn thầm mến hôm trước đã đính hôn, số mấy trăm đồng chỉ kém có đúng một số là trúng lớn vậy mà kết quả lại chỉ được có một lọ xì dầu, so với không trúng còn diên hơn!

Giống như khí cầu bị bơm liên tục, chung quy sẽ có ngày nổ mạnh. Mà bây giờ, Âu Dương Thành biết mình sắp nổ đến nơi rồi, mà tên đàn ông trước mắt này cùng họ với hấn lại chính là kíp nổ!

“Đồ ổi thối tình dục quá độ này —” Từ trong miệng nặn ra mấy chữ này, Âu Dương Thành cúi xuống bắt lấy cằm Âu Dương Thần.

Ấn! Âu Dương Thần nhú nhú mày, khí lực cũng không nhỏ.

“Không cho cậu biết tay, thì cậu không biết tôi là đàn ông!”

Âu Dương Thần bật cười, nhìn người kia đang nhích lại gần mình, nói: “Sẽ không, tôi biết rất rõ cậu là đàn ông!” Đêm qua đã tự thân kiểm nghiệm rồi.

“Con mẹ nó đừng cợt nhả với tôi!” Âu Dương Thành quát một tiếng.

Cảm thấy người phía trên còn chưa hoàn toàn tỉnh rượu, hoặc bị đả kích quá độ, lại nghĩ đến bản thân có thể là người làm hấn bị đả kích, Âu Dương Thần thẳng vai, “Được được! Không cười! Vậy cậu muốn thế nào?”

Âu Dương Thành nhìn hấn, lạnh lùng cười, “Ông đây phải làm người!”

Hấn cười đến rất lạnh, nhưng Âu Dương Thần lại cảm thấy toàn thân nóng rực nhờ những lời này của hấn. Nhìn Âu Dương Thành, dự vọng không được phát tiết đêm qua lại một lần nữa cháy lên, hoặc nói, căn bản chưa từng tắt.

Làm? Vậy thì thật là — đáng cho người ta mong chờ nha!

8. Chương 8

“Cậu, cậu cười cái gì?”

Trong phòng, tư thế của hai người đàn ông có chút khó mà tưởng tượng nổi, một người cười lên người kia, hai người một không mặc quần áo, một không mặc quần, người không quần ngay đến quần lót cũng không có, ngồi trên bụng người kia, cùng nhau mất to trừng mắt nhỏ.

Âu Dương Thành không thể hiểu, vì sao sau khi hấn nói sẽ làm, tên trước mặt chẳng những không tức giận hay mắng hấn, ngược lại vẻ mặt còn cực kỳ hưng phấn, đầy mong chờ nhìn hấn, khóe mắt, khóe miệng đều hớn ha hớn hở, như đang nói: Đến đi! Đến đi! Mau đè tôi đi! Vẻ mặt này khiến hấn tê rần cả da đầu. Hơn nữa Âu Dương Thành cảm giác bộ phận nào đó của tên kia vốn đã có phản ứng vào sáng sớm, nhờ hấn mà giờ lại càng thêm — cứng!

Gặp quỷ! Hấn chẳng qua chỉ là muốn thể hiện một chút khí phách đàn ông, để cái tên ỏi thối Âu Dương Thần này biết hấn cũng không phải hạng dễ bắt nạt! Bất quá, tình huống bây giờ, xem ra người bị đè còn hăng hái hơn cả người đi đè, Âu Dương Thành cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy.

Bốc đồng là ma quỷ mà! Cố che dấu sự xấu hổ, hấn hỏi một câu.

“Có cái gì đáng cười?”

Âu Dương Thần lập tức nhận ra người trước mặt muốn rút lui, vừa rồi nghiêng rằng nghiêng lợi kêu phải đè hấn chẳng qua chỉ là dọa nhau thôi. Mà tự hấn cũng có cảm giác hình như biểu hiện của mình hơi quá khích, tuy rằng thực sự hấn đang phi thường hưng phấn! Bất quá để không dọa con người “thú vị” này chạy mất, Âu Dương Thần đành vẫn phải giả vờ “ngại ngần” một chút. Chính nụ cười “thuần khiết” hơn được xiu xiu, hấn trừng mắt, nói với Âu Dương Thành: “Không có, tôi chỉ đang cố kìm nén sự sợ hãi từ đáy lòng thôi.”

Sợ cái rầm! Âu Dương Thành tức đến dùng sức đánh vào ngực Âu Dương Thần, “Con mẹ nó, mặt cậu thì sợ hãi chỗ quái nào hả?” Chỉ sợ người này thoát quần khăng định còn nhanh hơn hấn! A? Hình như hấn còn chưa mặc quần! Phát hiện ra điều đó, Âu Dương Thành vội vàng vàng xuống khỏi người Âu Dương Thần, mặt đỏ tai hồng nơi nơi tìm quần.

Âu Dương Thần ngồi dậy nhìn hấn lật tung phòng tìm quần, hỏi: “Cậu không làm tôi à?”

“Làm cái rầm! Cậu tự đi mà làm!”

Thật đáng tiếc! Nhún vai tiếc rẻ, Âu Dương Thần đứng dậy, đột nhiên phát hiện ở khe ghế lộ ra một mảnh vải, giống như là vải may âu phục, tự hỏi mất đúng một giây, Âu Dương Thần đầu óc linh hoạt lập tức bước tới ngồi xuống sofa, tốc độ nhanh đến mức làm Âu Dương Thành hoảng sợ quay đầu.

“Quần của tôi đâu?” Có chút không tự nhiên lấy tay che chỗ trọng yếu, Âu Dương Thành bình tĩnh quay mặt hỏi.

Âu Dương Thần vẻ mặt “tôi không biết”, mở hai bàn tay ra. Trong lòng cười lẫn lộn, quần Âu Dương Thành giờ đang ở dưới móng hân, cơ mà, hân cũng không định khai nha.

“Cậu!” Đáng giận! “Đêm qua chỉ có cậu với tôi, chẳng lẽ còn không phải cậu giấu quần tôi? Nói! Cậu vứt nó đi đâu rồi?”

“Cậu có chứng cứ à?” Âu Dương Thần tựa vào ghế, điều chỉnh tư thế thoải mái, “Cậu cũng biết hôm qua ở trong này có mỗi tôi với cậu, quần của cậu không thấy, quần của tôi cũng không thấy, tôi đây cũng có thể nói cậu giấu đó! Sao nào?”

“Có quỷ mới thềm giấu quần của cậu!” Âu Dương Thành rống lên. Ông nội nó đồ ỏi thối! Nhìn mặt Âu Dương Thành trăm phần trăm một vẻ “vui sướng khi người gặp họa”, Âu Dương Thành cố gắng lờ đi ánh mắt đang đảo qua đảo lại khắp người mình. Hạ thân vừa rồi còn lành lạnh, giờ thành bị nhìn đến phát nóng! Đáng chết! Đồ mặt cái gì!

“Thật sự không thấy nha, không tin tôi cho cậu xem –” Âu Dương Thần cười cười lưu manh, làm bộ muốn cởi quần, bị Âu Dương Thành ném cho một chiếc giày, hân nhẹ nhàng tránh được.

“Con mẹ nó, cậu –” thở phì phò như trâu như bò, ngực Âu Dương Thành phập phồng kịch liệt, hân trừng mắt, cuối cùng giống như hạ được quyết định vô cùng lớn, nhanh tay cởi áo buộc vào thắt lưng, che được một chút tốt xấu gì cũng thấy an toàn hơn. Bình tĩnh! Trước phải bình tĩnh một chút!

“Nói chuyện!”

Hửm? Âu Dương Thần chọn chọn lông mày. Tiếp tục thưởng thức cơ thể Âu Dương Thành, tuy rằng chỉ nhìn mà không ăn được, bất quá cũng không tệ, nửa che nửa hở rất có cảm giác mỹ nam xuất dục.

“Chúng ta hảo hảo nói chuyện! Như hai đàn ông hảo hảo nói chuyện!” Quân tử động khẩu không động thủ! Những lời này Âu Dương Thành rút ra sau khi nhìn cơ thể Âu Dương Thần.

Quả là thú vị! Âu Dương Thần nhếch khóe miệng, không biết vì sao, hân rất thích nhìn bộ dạng Âu Dương Thành tức đến nghiến răng nghiến lợi, so với con ếch xanh xanh trong vườn không khác là bao. Nghĩ đến đó, hân cười xấu xa nói: “Có thể! Bất quá bộ dạng hiện tại của chúng ta trừ bỏ chuyện trên giường ra thì không thích hợp bàn chuyện khác nha!”

Âu Dương Thành nghe được tiếng dây thần kinh mình đứt đoạn, sống lâu như vậy, chỉ có quả ối Âu Dương Thần này là người duy nhất có thể khiến hân điên tiết đến thế! Bình tĩnh! Phải bình tĩnh!

“Cậu, Âu Dương Thần!” Hân trở thẳng vào người trước mặt.

Gật đầu, “Tôi biết.”

“Tôi biết cậu biết!” Âu Dương Thành rống lên một tiếng, nói tiếp: “Tôi, Âu Dương Thành. Chúng ta trước kia có từng quen nhau không?”

Âu Dương Thần ra chiều thật sự suy nghĩ, “Trừ lần đầu gặp ở bệnh viện ra, chúng ta chưa từng quen biết.”

“Tôi giết bố cậu à?”

“Nhờ phúc của cậu, gia phụ hiện tại sống rất tốt.”

“Tôi bắt cóc mẹ cậu?”

“Nhờ phúc của cậu, gia mẫu đang an toàn nghỉ mát ở Nhật.”

“Tôi cưỡng hiếp em cậu?”

“Ặc — hân là không có đi?” Hơn nữa hân cũng không có em gái nha! Em họ thì có...

“Hân cái rắm! Nếu đã không có

!” Âu Dương Thành gào lên như bệnh nhân tâm thần: “Tôi không giết cha cậu, không bắt cóc mẹ cậu, cũng không cưỡng hiếp em gái cậu, nhưng lại bị cậu hại bị phạt hóa đơn, lấy nhầm kết quả kiểm tra sức khỏe, hại tôi thành diễn viên GV bị người ta cười vào mũi! Chết tiệt nhất là cậu đi gây sự bị người ta đuổi giết lại hại tôi chịu đòn thay! Hiện tại cậu lại thừa dịp tôi say rượu bắt tội ngậm cái thứ hạ lưu gì đó, sao nào? Có tiền thì giỏi lắm à? XX cũng cực giỏi luôn à? Không phải là ổi thối sao? Cậu có thì tôi không có chắc? Hay cậu là người còn tôi thì không phải? Cậu họ Âu Dương, ông đây cũng họ Âu Dương, con mẹ nó khinh người cũng không cần đến cái mức này nhá! Tôi con mẹ nó kiếp trước thiếu nợ cậu cái gì chứ?” Lại một lần nữa kịch liệt lên án, nói đến cơ hồ sắp phát khóc đến nơi, thấy được tâm hồn Âu Dương Thành đã phải chịu tổn thương nghiêm trọng cỡ nào.

“Có gan thì chúng ta quang minh chính đại đấu một trận, sợ thì cũng chẳng phải là đàn ông!” Lão tử bất chấp mọi giá!

Từ đầu đến cuối im lặng nghe hắn nói, Âu Dương Thần biểu tình cũng không mấy thay đổi, đợi cho Âu Dương Thành một hơi xả hết, hắn chỉ im lặng nhìn người kia, ngồi trầm tư.

“Con mẹ nói, cậu nói cái gì xem nào!” “bệnh tâm thần” của Âu Dương Thành lại muốn phát tác.

“Cậu có vẻ đúng là rất thâm nhĩ...”

“Có vẻ cái rắm! Căn bản là rất thâm!”

“Nhưng –” Âu Dương Thần chống khuỷu tay lên thành ghế sofa, đưa tay bắt cằm nhìn nhìn Âu Dương Thành, “Chuyện này xem ra còn có thể phân tích thêm một chút.”

Hả?

“Trước kia chúng ta không hề quen biết, cậu bị phạt là do cậu vi phạm luật giao thông, cũng không phải tại tôi bức cậu, chỉ có thể trách khả năng lái xe của cậu luyện chưa đến nơi đến chốn. Lúc lấy kết quả khám sức khỏe cậu cũng có mặt ở đó, hôm đó chúng ta đều là tự nguyện nhận báo cáo, tôi không trộm cũng chẳng phải cố ý đưa nhầm cho cậu, hơn nữa nói là nhầm thì tôi cũng nhầm, cái này hai bên như nhau. Cậu nói xem, cái GV đó đang được đánh giá cao nhất, lấy được sự tán thành của tất cả người trong giới, người bình thường có mắt nhìn hàng tốt chút nhất định sẽ chỉ sùng bái cậu chứ không có chuyện cười cậu, hơn nữa tôi cũng đồng, cái này xem ra cũng công bằng nha. Hơn nữa làm nữ diễn viên chính tức giận bỏ đi, quảng cáo không quay đúng hạn của công ty cậu sẽ phải chịu trách nhiệm, tính như vậy rõ ràng tôi đã giúp cậu một việc rất lớn nữa còn gì!”

Nè! Nè! Tên này là luật sư à?

“Về phần cậu bị nhầm thành tôi mà phải chịu đòn thảm — dùng ‘đòn thảm’ cũng đúng nhỉ? Coi như chuẩn xác? Có thể đấy là nhầm lẫn, nhưng tôi tin người muốn tìm tôi báo thù thì trước đó chắc chắn sẽ tìm hiểu rõ tình trạng của tôi rồi mới mò đến, mà khi chưa biết rõ, thì hẳn phải là phạm một sai sót gì đó thì mới bị bọn chúng hiểu nhầm. Ý của tôi là nếu chúng muốn tìm tôi thì sẽ không tìm cậu, mà tìm cậu, cho thấy cậu đã làm gì đó khiến người ta hiểu nhầm, hơn nữa còn có thể vốn tại cậu không chịu báo rõ tên tuổi mình, to mồm mà bị bọn chúng nhầm thành tôi. Đến khi chúng hỏi thì lại vô cùng ‘sảng khoái’ thừa nhận, nên đã tạo thành cục diện không thể vãn hồi, dưới lập trường của mình tôi rất thông cảm với cậu.” Khuôn mặt bị đánh đến chẳng khác gì đầu heo, cũng đáng để nhả vài giọt “nước mắt cá sấu”.

Mồ hôi nha ~ Chảy đầm đìa cả lưng Âu Dương Thành rồi nha ~

Tên, tên này là Sherlock Homles à? Làm sao nói có lý đến mức... đánh chết hắn cũng không muốn thừa nhận, nhất là điều cuối cùng, hắn quả thực hoài nghi phải lúc ấy Âu Dương Thần nấp ở đâu đó nhìn lên! Như thế nào biết rõ vậy được chứ?

“Cậu đang muốn trốn tránh trách nhiệm?” Lòng mày nhếch lên, Âu Dương Thành vẽ mặt âm trầm, đầy căm tức nhìn Âu Dương Thần.

Vô tội gơ hai tay lên, “Tôi vốn không có trách nhiệm nói gì đến trốn? Bất quá –” nhìn nhìn Âu Dương Thành, “Nếu thật sự tôi có làm việc gì, nhất định sẽ chịu trách nhiệm!”

Chuyện cậu làm đã đủ quá rồi

~~! Ở trong lòng điên cuồng gào thét, Âu Dương Thành điều chỉnh một chút tâm tình, vừa nghĩ đêm qua mình phải ngâm cái đó của Âu Dương Thần, hần liền — hần liền nghĩ — sao không cắn phứt nó đi!

“Tôi cho cậu hai lựa chọn!” Hần giờ một nắm đấm.

“Hở?” Bộ dáng Âu Dương Thần cực kỳ hứng thú.

“Một!” Ngón trở chỉ thiên, “Trả quần cho tôi!”

Nghĩ cùng đừng nghĩ! Âu Dương Thần mông vẫn không nhúc nhích.

“Hai!” Giờ ngón giữa, “Lập tức cút ra ngoài cho tôi!” Nếu hần không chịu ra ngoài, Âu Dương Thành thế sẽ thu hai ngón, mà giờ thẳng ngón giữa lên ngay lập tức.

“Ha ha!” Âu Dương Thần cười, hơn nữa còn cười rất khoái trá, hần phát hiện lâu lắm rồi mình không được cười vui vẻ như bây giờ, mà hết thấy đều nhờ công của người đàn ông trước mặt này.

Được lắm! Một câu “đuổi người” từ tận đáy lòng của Âu Dương Thành lại bị người ta chê cười.

“Bộ dạng hiện tại của cậu rất đáng yêu! Như con ếch xanh ấy!” Nói xong Âu Dương Thần còn cố tình lấy ngón tay chọc chọc hai má, giả bộ dáng Âu Dương Thành.

“Cậu —” “Chữ thập” trên trán Âu Dương Thành có thể “sinh sôi nảy nở” nhanh chưa từng thấy. Hần nhìn Âu Dương Thần, đột nhiên chuyển tầm mắt xuống hạ thân của đối phương.

Ấn? Âu Dương Thần có chút kinh ngạc, lẽ nào hần biết mình ngồi lên quần hần rồi?

Mà lúc này Âu Dương Thành tựa như khi thoát lồng xông tới trước mặt hần, ngay khi Âu Dương Thần vừa nhận ra, Âu Dương Thành đã làm hành động khiến cho hần một phen kinh hãi!

Tên kia muốn cởi quần hần!

Âu Dương Thành bỏ nhào lên người hần, sau đó hai tay bắt đầu tụt quần, một bên tụt một bên nói: “Con mẹ nó, tôi bắt chấp tất cả! Cậu có cơ thể ông đây cũng có, đến phòng tập thể hình cũng không phân biệt nọ kia, hôm nay liều với cậu, cậu chết thì tôi sống — đưa quần cho tôi!” Muốn đánh nhau cũng phải có quần đã!

Ha ha! Âu Dương Thần sung sướng, việc đáng chờ mong lại tới nữa nha, thật sự là “liều ám hoa minh” (rất có triển vọng)! Nhìn tên đang y hệt ác bá tụt quần mình, hần “hảo tâm” phối hợp nâng mông lên khiến cho quần bị giật xuống vô cùng thuận lợi, sau đó, trong phòng lại được thêm một con người nguyên thủy.

Âu Dương Thành giờ quần lên như khoe chiến lợi phẩm, cười toe toét nhìn Âu Dương Thần, “Ha! Để xem cậu còn tranh giành với tôi thế nào! Tôi —” Vừa nhìn đến cái đó của Âu Dương Thần đã ngẩng đầu trắng kiện, câu tiếp theo bị hần nuốt gọn trở về.

Người này — đúng là có vốn liếng! Nuốt nuốt nước miếng, Âu Dương Thành xoay người chuẩn bị mặc quần. Vì sao phải xoay người, cái này cũng rất khó nói nên lời nha!

“Sao thế? Đều là đàn ông có cái gì mà phải ngược, quần cũng cho cậu —” Chân vừa nâng lên đã bị thân thể ấm áp phía sau kéo xuống. Âu Dương Thành biết Âu Dương Thần đang cương, mà hần — cũng không khác là bao!

“Cút ngay!”

Hai cánh tay rắn chắc ôm lấy Âu Dương Thành từ phía sau, cảm giác được thân thể của hần cứng lại một chút, Âu Dương Thần không tiếng động cười cười, đến bên tai hần thì thầm: “Thế nào? Quần toàn mùi của tôi, cậu cảm thấy thực hưng phấn đi?”

Một câu ám muội nhuộm mùi tình dục, hơn nữa giọng nói của Âu Dương Thần còn gợi cảm đến mức khiến cho người ta cảm thấy toàn thân “nóng rực”, làm Âu Dương Thành đang như “gà mắc tóc” đảo thành mặt đỏ vù vù. Với kiểu ám chỉ này, là đàn ông thì sẽ đều có phản ứng, huống chi hai người còn đang trần truồng áp sát vào nhau. Âu Dương Thần không phải gay, ít nhất hần cho là như thế, nhưng vì tò mò nên hần từng xem thử GV, rồi rút ra được kết luận: phi thường kích thích.

“Hưng phần cái rắm!” Tay cầm quần run run, A? Cái gì thế? Ở dưới mông hần — nháy mắt mặt trắng bệch, Âu Dương Thành cắn răng, “Bỏ ngay cái thứ ối thối của cậu ra! Không tôi bẻ luôn đấy!”

Âu Dương Thần cười hai tiếng, một tay làm càn vuốt vuốt Âu Dương Thành, mông ưỡn lên, “Tôi càng thích cậu dùng nơi đó bẻ gãy nó!”

“Đcm

!” Thêm lần nữa Âu Dương Thành không dám cam đoan hần sẽ không xông tới cắn đứt cái đó của Âu Dương Thần, không phải đều là đàn ông sao? Không phải cũng chỉ là vài câu nói hạ lưu thôi sao? Cũng chỉ là sờ soạng vài cái thôi? Vì cái gì? Hần, lại có phản ứng? Vừa vội vừa tức, Âu Dương Thành xoay người, ném quần vào mặt người phía sau, “Cậu còn chạm vào tôi lần nữa, tôi sẽ đập nát trứng của cậu! Oa

!”

“Bịch

!”

Sự việc cứ như vậy xảy ra, lại nói tiếp tính toán của Âu Dương Thành không thể tiến hành như dự kiến, bởi hần nói nếu tên kia còn chạm vào nữa, hần sẽ lập tức đập đứt... cái đó của Âu Dương Thần, thế nhưng khi hần vừa nói xong câu này, xoay người, giơ chân xuống để tập kích thì Âu Dương Thần đã nhanh tay nhanh mắt một đòn tóm gọn chân hần. Âu Dương Thành đáng thương thiếu chút nữa bị biến thành chữ ‘khai’ ( ), hoàn hảo ngay lúc mấu chốt hần vội dời trọng tâm về phía sau, mà Âu Dương Thần cũng không dùng sức, nên kết quả cuối cùng chỉ có ót của hần nặng nề đập xuống thảm, tuy rằng là thảm lông dê, cơ mà cũng chịu không nổi đâu!

“A — Cái thất lưng già cả của hần! Ngoại thương may mắn không còn nhiều, nhưng nội thương vẫn đau! Âu Dương Thành rên rỉ thành tiếng, một tay xoa xoa thất lưng, đột nhiên phát hiện chân bị tóm, mờ choàng mắt nhìn, một chân đã bị vạch ra, Âu Dương Thần ngồi chồm hổm ở giữa cười tà, nhìn giữa hai chân hần.

“Aa! Cậu làm trò gì? Biến thái! Buông!” Giãy dụa! A! Thất lưng! Thất lưng muốn gãy rồi!

“Chắc chắc!” Người nào đó cảm thán, “Đúng là cảnh đẹp nha!”

“Muốn nhìn thì tự nhìn của cậu ấy! Buông tay! Eo tôi sắp đứt rồi —” chân cũng sắp bong gân rồi.

Âu Dương Thần buông tay, ngay khi Âu Dương Thành vừa nghĩ sao lúc nói chuyện tên ối thối này không tốt được như thế, trước mắt tối sầm, khuôn mặt cực kì nổi bật kia đã dí sát ngay trước mặt. Âu Dương Thành nhìn thấy được trong đôi mắt nâu sâu thẳm của đối phương tràn đầy dự vọng, cùng bộ dáng đần độn của mình.

“Vừa rồi cậu muốn tôi chịu trách nhiệm —”

“Không, không cần!” Bây giờ còn chịu trách nhiệm cái gì nữa, không bị ăn luôn đã vạn hạnh lắm rồi.

“Mà tôi đã nói chỉ cần là việc mình làm thì tôi sẽ chịu trách nhiệm —”

“Cậu cái gì cũng không cần làm, chỉ cần đứng lên là được.”

Nhìn người dưới thân theo bản năng bắt đầu sợ hãi, Âu Dương Thần cười ôn nhu, đôi khi, trên phương diện nào đó, hần thật sự là một người đàn ông khiến cho người ta phải sợ hãi.

“Không, tôi hại cậu thành như vậy, hết bị phạt, rồi lấy nhầm báo cáo, còn phải thành diễn viên GV bị chê cười, kinh khủng nhất là còn bị người ta nhầm thành tôi mà đập cho một trận, tôi nhất định phải chịu trách nhiệm mà —”

Ông nội nó, sao vừa rồi không thấy cậu nói thế? Âu Dương Thành khóc không ra nước mắt, giờ thành hai người đều tranh nhau gánh trách nhiệm!

“Hiện tại cậu buông tôi ra chính là chịu trách nhiệm lớn nhất với tôi —”

Làm như không nghe thấy, Âu Dương Thần cười tà mị, ngay cả đôi mắt nâu cũng ánh lên sắc thái kì dị, “Giờ tôi làm chút chuyện với cậu, sau đó sẽ phụ trách nha —” nói xong, cúi đầu.

Nhìn đôi môi mỏng khiêu gợi dần tiến gần đến mình, Âu Dương Thành nhất thời miệng đắng lưỡi khô, trước khi môi hoàn toàn bị ngăn chặn chỉ kịp nói một câu, cũng là câu duy nhất có vẻ ‘quan tâm’ đến Âu Dương Thần –

“Cậu sinh hoạt tình dục quá độ không nên chơi nữa đâu ~ Ừm! Ừm ừm!”

9. Chương 9

“Nè nè, buông thả quá không có tốt cho thân thể đâu, về già rất dễ bị viêm tuyến tiền liệt đó, mà không cần thật có khi còn phải bỏ tinh hoàn — Đúng rồi! Sẽ phải cắt bỏ đó! Giống ông già lần trước không dùng được nữa chỉ có thể bỏ đi đó! Cậu, cậu không muốn cũng giống thể đi? A? A! Đừng — Là tôi không tốt!”

Âu Dương Thành sống chết đẩy tên đang áp trên người mình ra, muốn dùng vài “lời khuyên” chân thành cầu hấn bỏ đi ý định cưỡng gian. Được rồi!

Có lẽ giữa hai tên đực rựa với nhau dùng từ cưỡng gian không được đúng lắm, cơ mà ai nói con trai không thể cưỡng gian con trai chứ? Vả lại khi hấn mắng Âu Dương Thần là “tội phạm cưỡng gian”, đối phương liền ra sức vỗ về “cậu em” của hấn!

“Đã hưng phấn đến thế này rồi —” Âu Dương Thần cười xấu xa, còn khiến hấn có cảm giác tên kia đang chê cười mình.

Âu Dương Thành tức đến phát khóc, đây chính là chỗ khác nhau giữa đàn ông và đàn bà, mặc kệ có phải tự nguyện hay không, đàn ông chỉ cần có cảm giác thì chỗ đó nhất định sẽ đứng lên, giống như có người mắng lũ đàn bà “bụng to mà còn làm bộ xử nữ”, vậy hấn hiện tại còn không phải “thằng nhỏ ngẩng cao còn giả vờ lãnh cảm” sao?

“Con mẹ nó, không phải cậu sờ loạn thì nó có thể hưng phấn được chắc?” Hấn thét vào mặt Âu Dương Thần.

“Có thể!” Âu Dương Thần ngừng tay, mỉm cười nâng nửa người lên một chút cho Âu Dương Thành xem, “Cậu không sờ của tôi, cơ mà nó cũng thế đây này?”

“Cậu —” Con mẹ nó! Bị tên đàn ông vừa hạ lưu vừa vô sỉ đả bại, Âu Dương Thành quăng ý nghĩ muốn dùng ngôn ngữ cảm hóa đối phương, bởi giống đực một khi đã hưng phấn thì có Thượng Đế xuống cũng chẳng để làm gì! Nhưng hấn cũng không có ý định dùng vũ lực giải quyết tình trạng trước mắt, vì nó từng được hấn biến thành hành động, nhưng quá trình và kết quả của nó thì phải nói là thảm thương vô cùng!

Quá trình kinh tâm động phách đến cỡ nào, hấn không nhớ và cũng không muốn nhớ, chỉ cần nhìn kết quả cũng đủ biết rồi. Hiện tại, hấn vẫn đang bị Âu Dương Thần đè trên mặt đất, nguyên bản trên người còn có áo sơ mi, giờ ngay cả áo cũng chẳng còn, bị Âu Dương Thần xé thành trần như nhộng, không! Nói như vậy có chút oan uổng cho Âu Dương Thần, tên kia vẫn để lại một ống tay phải cho hấn, Âu Dương Thành tự an ủi mình, ít nhất so với Âu Dương Thần thật sự trần như nhộng vẫn tốt hơn — PHẮC! Hấn ước gì bây giờ Âu Dương Thần mặc như người Eskimo!

“Lần trước tại tôi không chú ý mới bị cậu lợi dụng cho ăn hai đấm, lần này không có chuyện tốt đẹp như thế đâu!” Âu Dương Thần cười tà nhìn Âu Dương Thành đang thở hồng hộc, cúi xuống hôn má hấn, rồi tới cổ –

“Chờ chút! Cậu bình tĩnh đã!” Âu Dương Thành vẫn thở dốc nhưng đã không còn giống với lúc trước, nếu vừa rồi là do tức giận, thì bây giờ đã thành bị dục vọng đang dần dần dâng lên hun đúc.

“Chúng ta trước đều bình tĩnh một chút!”

Âu Dương Thần ngẩng đầu nhìn hấn, như đang chờ hấn nói tiếp.

“Ồi th — Khụ! Âu Dương Thần, cậu — cậu không phải muốn làm thật đấy chứ?” Âu Dương Thành cố gắng không nghĩ tới tình trạng hiện tại của hai người bọn họ.

Câu hỏi của hắn khiến cho Âu Dương Thần nhếch lông mày, “Cậu thấy sao?” Nói xong dùng thân dưới thúc nhẹ vào giữa hai chân Âu Dương Thành, khiến cho da đầu người kia tê rần, cái loại cảm giác — cảm giác giống như bị phanh ngực mổ bụng này!

“Nhưng vì sao cứ phải là tôi? Cậu không thấy hai người chúng ta chạy ra ngoài đánh nhau một trận còn — bình thường hơn bây giờ sao?”

“Chúng ta làm tiếp thì không phải cũng sẽ được đánh nhau sao?”

“A?” Gì?

Âu Dương Thần thừa dịp hắn đang ngẩn người, cúi đầu xuống hôn lấy đôi môi đang khê mở, đầu lưỡi luồn vào khoang miệng “càn quét” một vòng.

“Ừ! ưm — Ừ ~” Ban đầu phản kháng một chút, chỉ sau vài giây, Âu Dương Thành đã đang hưởng thụ, vì kĩ thuật hôn của tên chết tiệt này quá giỏi!

“Chúng ta nhanh nhanh chơi đánh nhau với thủy quái nha!” Hôn xong, nhân lúc người dưới thân còn đang mơ màng mà tách chân hắn ra, đưa tay đến nơi cấm địa bắt đầu vuốt ve, chuẩn bị mở rộng không gian.

Âu Dương Thành rên rỉ, đầu hàng! Đối với việc “đánh nhau” với nhân phẩm của tên Âu Dương Thần này, hoàn toàn đầu hàng.

“Dừng động! Bỏ tay ra! Giờ không phải lúc làm mấy thứ này! Có nghe không hả!” Âu Dương Thành tức giận mắng, nâng chân lên muốn đạp thẳng vào mặt Âu Dương Thần, ngờ đâu còn chưa đá đến đã bị đối phương túm được cổ chân, một giây sau chân càng được mở rộng hơn.

“Địch! Buông!”

“Người cậu dẻo lắm đó, đúng là khiến người ta mong đợi mà!” Âu Dương Thần giống như vô cùng vừa lòng với đường cong gấp khúc củ a cặp chân dài.

“Cậu cũng dẻo không kém đâu, khẳng định là có thể tự cúi người mà ngậm đến cái đó đó, nên tự mình làm đi!” Âu Dương Thành chửi ầm lên, người hắn dẻo không phải dùng để làm trò này.

Âu Dương Thần nhú mày, sắc mặt lạnh xuống, hỏi: “Có tin tôi cứ thế này ném cậu xuống lầu không?”

Ha! Cầu còn không được! Bất quá — “Có thể đưa quần cho tôi trước không?”

Âu Dương Thần ngửa đầu bật cười hai tiếng, thật đúng là hết cách với tên này, sau đó lại nhìn Âu Dương Thành, “Sao giờ bỗng nhiên biệt nữ thế? Đêm qua cậu rất nhiệt tình mà?”

Cậu có nói đêm qua tôi thoát y nhảy ngoài hành lang tôi cũng chẳng nhớ! Âu Dương Thành ảo não cào tóc, “Cậu nói hôm qua tôi uống rượu! Tôi căn bản hoàn toàn không biết mình làm gì!”

“Vậy giờ tỉnh không phải có thể làm chứ?”

“Địch! Sao tôi phải làm với cậu?”

“Cậu hẳn không phải là người để ý mấy loại chuyện này đến vậy đi, ý của tôi là —” dựa theo tuổi tác của Âu Dương Thành cùng với hoàn cảnh làm việc, đối với loại chuyện này hẳn rất phóng khoáng.

Âu Dương Thành liếc hắn một cái, chân chính lửa giận phùng phùng cộng thêm — ngượng đến đỏ mặt!

“Tôi đúng là không phải ‘trinh tiết liệt nữ’ gì gì đó, nhưng cũng không phải loại ăn mặn ai ai cũng quen được! Phóng túng còn chia rất nhiều loại đó!”

Đáp án này khiến cho Âu Dương Thần rất hài lòng, hỏi: “Vậy — cậu thấy tôi thế nào? Cùng tôi làm, cậu không thích?” Khi nói đồng thời bày ra vẻ mặt mà tự hắn cũng biết là gợi tình nhất, đàn ông trước dục vọng luôn tiết ra thứ hormone này.

Âu Dương Thành khóe miệng cứng ngắc run rẩy, “Tôi không có hứng thú với nam.”

“Không quan hệ!” Âu Dương Thần nói đơn giản đến bất ngờ, cười tủm tỉm nhìn hần, “Giờ tôi đóng vai nam, cậu không cần phải làm gì với nam nha!”

Âu Dương Thành chớp chớp mắt vài cái mới tiêu hóa hết được câu nói rồi rầm này, “Thối tha! Cậu còn tiện thể ra vẻ thông minh nữa! Rõ ràng giờ cậu định làm gì với tôi đi!” Vung nắm tay làm một trận loạn đả vào ngực người kia.

Làm nũng nha! Âu Dương Thần không nhúc nhích tùy ý cho hần phát tiết. Hần muốn coi từng đám của người ta thành làm nũng cũng đành chịu thôi ~

“Sao đàn ông thì lại không được?” Hần hỏi.

“Không phải cái vấn đề đó!” Âu Dương Thành khở sở nhắm mắt lại, sau đó nhìn Âu Dương Thần nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Hiện tại đang là vấn đề giữa tôi với cậu!! Quan hệ của chúng ta trước kia — cậu không thấy là làm chuyện này rất kì quái sao?”

“Có gì kì quái? Chúng ta trước kia cũng không tệ mà?” Âu Dương Thần vẻ mặt vô tội.

Âu Dương Thành thật sự không biết nói gì cho phải, “Cậu đang giả bộ với tôi hả? Chỉ cần có thể cắm vào thì ai cũng được? A

! Buông, buông tay! Nát bây giờ!” Hần mau khóc, nam nhân nào bị người ta cầm lấy chỗ yếu hại cũng sẽ sợ đi?

“Cậu nên thấy may mắn vì tôi còn chưa thật sự có xúc động muốn bóp nát nó đấy!” Âu Dương Thần cười, lộ ra hàm răng trắng lờ lờ phát sáng, một tay bắt đầu khuấy động dục vọng của Âu Dương Thành, dục vọng thoáng chìm xuống giờ lại bắt đầu rục rịch thức tỉnh.

“Cậu —” Nhìn chiếc răng nanh chói mắt của Âu Dương Thần, Âu Dương Thành trong lòng nghĩ tên này không phải đang muốn báo thù hôm qua hần suýt nữa cắn đứt cái đó đấy chứ! Mà lúc này Âu Dương Thần lại cười đen tối, u oa!

“Hôm qua tôi cũng chưa cắn đứt của cậu mà, cậu không thể —” câu kể tiếp hần nói không ra.

Âu Dương Thần có chút sững sốt, rồi “phốc” một tiếng bật cười, nhìn Âu Dương Thành đang ngơ ngác, hần nói: “Cậu thật sự rất đáng yêu!”

“A?”

“Cậu thật sự quá đáng yêu! Tôi càng ngày càng thấy —” bắt đầu gần như âu yếm mà chăm sóc dục vọng của Âu Dương Thành, Âu Dương Thần nhìn khuôn mặt hần dần dần nổi lên một tầng sắc dục.

“A ~ U! Ừm — Nhẹ chút! A~~” Âu Dương Thành nhắm mắt lại, bắt lấy hai cánh tay Âu Dương Thần, gần như phải hần lại dẫu tay.

“Ha~ Đêm qua cậu thiếu chút nữa cắt đứt mất cái đó của tôi, cậu thấy tôi nên báo thù như thế nào mới tốt đây?” Âu Dương Thần mang theo ý cười hỏi, tay dùng sức kéo nhẹ, vừa lòng nghe tiếng thở dốc.

“Ai, ai bảo cậu dụ tôi ngậm cái đó chứ?” Đáng đời! Âu Dương Thành giận điên người, sao cái gì cũng đều như tại hần sai!

“Cậu tự nguyện mà!” Nhún nhún vai, “Còn vô cùng hưng phấn nhìn chỗ đó của tôi, giống như muốn ăn tươi nuốt sống nó, tôi chỉ thỏa mãn dục vọng của cậu thôi!”

Gạt người gạt người gạt người! Hần chắc chắn sẽ không làm như thế! Nghĩ là nghĩ, Âu Dương Thành vẫn theo bản năng cúi đầu, nhìn thấy vật đêm qua mình ngậm, oa! Lớn như vậy! Làm thế nào hần nuốt vào được? Quá kì diệu rồi? Phắc! Hiện tại không phải lúc tự khâm phục mình!

Nhìn mặt hần vừa sợ lại vừa đỏ, Âu Dương Thần im lặng cười cười, thoáng lui về phía sau một chút, khiến dục vọng cứng rắn của hai người chạm vào nhau, đôi bên cùng chịu không được mà bật thốt rên rỉ!

“Ư ~!” Âu Dương Thành chỉ cảm thấy phân thân của mình nóng lên, rồi sau đó toàn thân đều run rẩy, ngay cả da đầu cũng tê rần! Một luồng nhiệt từ từ chi truyền ra toàn thân, cuối cùng đến nơi duy nhất có thể

phát tiết kia đi ra ngoài. Cả người mềm nhũn, đầu óc trống rỗng, nhìn thứ trắng trắng trên bụng mình, Âu Dương Thành sững sốt như bị sét đánh!

Hắn cứ như vậy bắn! Bị tay đàn ông vuốt vài cái, rồi bị cái thứ đồng dạng gì đó huých cho vài cái — liên bắn!

“Ồ! Thật nhanh nha!” Từ đỉnh đầu truyền đến tiếng cười của Âu Dương Thần, “Không đợi tôi liên tục tự mình ra!”

Đây là lần mất mặt nhất của Âu Dương Thành từ trước đến nay! Không! Phải nói là từ lúc gặp ỏi thối Âu Dương Thần này, mặt mũi hắn đều như giấy vệ sinh dùng rồi, mất sạch sẽ!

“Cậu! Cậu! Cậu — cậu làm cái gì?” Lời còn chưa nói ra được, Âu Dương Thành đã bị hành động tiếp theo của Âu Dương Thần dọa sợ tới mức da gà dựng đứng.

Âu Dương Thần một tay kéo chân hắn, tay kia đưa phân thân trượt qua vùng bụng dính đầy tinh dịch của hắn, đây, đây — đây là bị khung cảnh tình dục kích thích đến mặt đỏ tai hồng mà!

“Cậu cậu cậu cậu cậu làm cái gì đấy?” Đây là thể loại sở thích biến thái gì vậy? Đột nhiên nhớ ra điều gì đó, mặt mũi Âu Dương Thành trắng bệch, không thể nào — hắn không phải là —

“Đã ra vậy rồi, không nên lãng phí!” Âu Dương Thần cúi người hôn hắn, thừa lúc hắn còn chưa kịp phản ứng, tách hai chân, hạ thân dùng sức đẩy một cái.

Giết, giết — giết người

~~!

“A~~! Ư ư! A a! Aa

!” Cảm giác tựa như có thứ gì đó vỡ nát, Âu Dương Thành thực sự muốn hét to một tiếng, bởi hắn không dám thừa nhận mong hắn có lẽ đã nứt mất rồi! Nhưng miệng lại bị chặn, hắn ngoại trừ kêu ư ư, ra sức cào vào lưng Âu Dương Thần ra thì hoàn toàn không làm được gì khác.

Vật kia vào rồi! Âu Dương Thành lại khâm phục chính mình, nơi nhỏ như vậy mà cũng có thể cắm vào! Nói thật, không phải quá đau. Nhưng, cảm giác thực ghê tởm! Cổ họng giống như muốn ói, hậu đình bị tách ra, cảm nhận được cảm giác chưa từng có. Đầu choáng váng, mắt hoa lên, chân tay vô lực — có phải sắp chết rồi không?

“Thật giỏi! Không bị chảy máu — thả lỏng thêm chút nữa nào!”

Âu Dương Thành mở mắt, phát hiện không biết từ khi nào Âu Dương Thần đã buông hắn ra, hiện tại đang nhìn hạ thân của hắn, nơi hai người vừa giao hợp.

“Vọt” một tiếng, cả khuôn mặt hắn đỏ bừng!

“Cậu, con mẹ nó! A~~!” Động! Cái đó bắt đầu động!

“Giữ lấy sức mà kêu đi! Tôi sẽ làm cho cậu cực kì sung sướng!” Âu Dương Thần chậm rãi mà hữu lực bắt đầu chuyển động trước sau.

“Tôi — Ư! A a!” Nói cũng không nói được hoàn chỉnh. Cảm giác như có một ngọn lửa hùng hục đang tiến vào thân thể.

Âu Dương Thần ôn nhu vuốt ve đùi hắn, khích lệ, “Nếu không thể tránh được thì hãy ra sức mà hưởng thụ, giao cơ thể cậu cho tôi nào! Ngoan!” Thanh âm nghe tựa như thôi miên trấn an cơ thể đang căng cứng của Âu Dương Thành. Vì cảm giác sung sướng khi tình dục hòa vào thân thể, Âu Dương Thần nhắm mắt, điều chỉnh hơi thở hào hển của mình!

Chặt quá! Thực sướng khoái! Ướt thêm chút nữa thì tốt rồi!

“Ngoan! Thả lỏng! Đừng kẹp chặt quá!”

Âu Dương Thành mặt đỏ đến độ sắp xuất huyết, bất quá thân thể vẫn tự làm theo lời Âu Dương Thần. Là đàn ông, phương diện này không cần phải dạy!

Nhận được sự phối hợp, Âu Dương Thần bắt đầu chuyển động, chuẩn bị làm cho hai người đều cảm nhận được dự vọng cực khoái.

Âu Dương Thành cảm giác mình như đang từng chút từng chút một bị đẩy lên, làn da bị tẩm thấm dưới thân cọ đến ửng đỏ, phía sau một mảnh ướt đầm, nhưng cũng khiến cho đau đớn và khoái cảm luân phiên chiếm lĩnh đầu óc, tiếng thở dốc bên tai khó có thể phân rõ, tiếng chất lỏng ma xát, quện lẫn vào nhau, trái tim cũng bắt đầu run rẩy.

Còn tiếp tục thế này nữa — thật sự sẽ chết người!

“Cậu — chậm một chút! Tôi muốn —” loại câu như muốn được lấp đầy nơi sâu thẳm nhất, đánh chết hẳn cũng không nói nên lời!

“Ôm lấy tôi!” Âu Dương Thần bá đạo ra lệnh, không ngừng phả hơi thở dốc lên mặt Âu Dương Thành.

Âu Dương Thành vươn tay vòng qua vai hắn, nghĩ nghĩ, hung hăng cắn vào cổ Âu Dương Thần. Đối lấy một tiếng kêu đau đớn của đối phương, sau đó là một màn xô xát càng thêm kịch liệt!

“À ư — A~ a~ a~ a~ ư ~~ cậu, con mẹ nó, chậm một chút xem nào! Ồi thôi!” Âu Dương Thành hé miệng, truyền ra những tiếng thở dốc càng thêm mê người.

“Ha ha!” Cười hai tiếng, Âu Dương Thần dùng sức thúc tới, Âu Dương Thành vội vàng ôm chặt lấy hắn, “Cậu biết không?” Hắn hỏi, “Mỗi lần cậu gọi tôi là ồi thôi, tôi đều đặc biệt hưng phấn đó!”

Tôi không phải chữ chử đấy! Âu Dương Thành rên rỉ, mắng: “Tôi rửa ồi thôi đó của cậu nỏ luôn đi!”

Lời nguyện rửa đối với đàn ông độc ác nhất trong lịch sử! Khiến cho Âu Dương Thần bật cười lớn, và kế tiếp càng nhiều oxxx!

“Âu Dương, Âu Dương Thần~ Không được! Thật sự không được

~” không biết qua bao lâu, thẳng đến khi Âu Dương Thành cảm giác tứ chi hắn đều sắp rời ra, rốt cuộc cũng bắt đầu xin tha! Cơ hồ từ lúc bắt đầu làm đến bây giờ vẫn cứ miệt mài không ngừng, hơn nữa vận động kịch liệt như vậy, vừa rồi có bao nhiêu hắn đều đã “cống hiến” hết, hiện tại cái gì hắn cũng không thể bắt thêm nổi nữa! Hắn sắp lên cơn sốc đến nơi rồi! Hay ho thay tên ở trên hắn vẫn đang vô cùng “dũng mãnh”! Như cái máy không cần ngừng nghỉ!

“Âu Dương Thần~ ư~ Âu Dương ~” thanh âm đã hòa lẫn tiếng nước nỏ! Nhưng lại không biết như vậy đối với đàn ông đang hoan ái mà nói là lời “cổ vũ” hiệu quả nhất!

“Yên tâm! Tôi sẽ làm cậu thật sung sướng! Ngoan! Vòng chặt lấy eo tôi!”

Vòng cái rắm! Chân đều sắp đứt cả rồi!

Ngay lúc “gian tình” của hai người đang đến hồi gay cấn, thì đột nhiên ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa, không nặng cũng không nhẹ, dường như có chút do dự.

Âu Dương Thành có chút sửng sốt, còn Âu Dương Thần vẫn đang tiếp tục xô xát.

“Có người đến! Cậu mau ra!” Âu Dương Thành gần như muốn nhảy dựng lên cảm tạ vị này đến cứu người!

“Đừng để ý!” Âu Dương Thần cúi đầu hôn lên vòm ngực đầm mồ hôi của hắn, liếm mút hai hạt trái cây đã bị cắn đến sưng đỏ.

“Ừm! Không được — a!”

Ngoài cửa, truyền tới một giọng nói rụt rè —

“Âu Dương, này — người đẹp mặc dù tốt, nhưng cậu cũng phải nhẹ nhàng chút chứ! Cường bức đâu phải tác phong của cậu, giọng người ta đặc cả rồi! Chắc cũng đến rồi! Không nghĩ tới cậu mạnh như vậy đó!” Tiếng Phương Ẩn từ khe cửa truyền tới, khiến cho hai người cùng ngẩng người.

Sau đó Âu Dương Thần rất không nể mặt nở nụ cười.

Âu Dương Thành tức đến cả người phát run, đây — đây rốt cuộc con mẹ nó là ai cường ai chứ?

“Âu Dương? Âu Dương cậu xong rồi à?”

Năm giây sau –

“Cậu cút ngay cho tôi

~~!”

Người ngoài cửa lắc đầu. Xem ra còn tiếc chưa chịu ra nha!

10. Chương 10

Thượng đế, con là tín đồ trung thành của người, con sẵn lòng sửa chữa mọi khuyết điểm của mình, con sẽ không rửa tay mà bốc đồ ăn! Con cũng sẽ không nấu mì ăn liền mà không rửa nồi! Con sẽ không bao giờ giặt chung quần lót với áo sơ mi nữa! Con cũng sẽ không đi tắt trắng đến bẩn đen mới dùng thuốc tẩy, mặc dù như vậy rất tiết kiệm thời gian giữ! A! Xin lỗi! Con xin tiếp tục, con sẽ không vừa quét nhà vừa lau nhà để tiết kiệm sức! Con cũng sẽ không đợi tới rác tràn ra mới đi đổ! Con cũng sẽ không mỗi buổi sáng xuống lầu vừa thấy thằng bé nhà hàng xóm liền chồm ba cái bánh bao trong bữa sáng tám cái của nó, trẻ con bữa sáng ăn nhiều như vậy không tốt cho thân thể đâu! A! Xin lỗi! Con xin tiếp tục, lúc ăn thịt viên con sẽ không lấy đũa cắm vào viên thịt! Con cũng sẽ không cười tình với mấy bà cô trên phường để được miễn dọn vệ sinh nữa! Con cũng sẽ không..... Con cũng sẽ không mắng cái người nào đó là quả ổi nữa! Được không ạ?

Vậy nên, xin người hãy nói cho con biết con với quả ổi kia không có làm ra cái chuyện “Kính thiên địa khấp quỷ thần” đó đi, cho tới bây giờ không hề có! Tuyệt đối không có! Không có

“Không có cái sh*t

~” Một tiếng rống giận, Âu Dương Thành hưng hăng đập tay xuống giường, đến nỗi thân thể hắn cũng nảy lên hạ xuống mấy lần. Nằm trên giường “cầu nguyện” suốt một ngày, từ sáng sớm đến nửa đêm, từ nằm sấp đến nằm ngửa, cũng vẫn không nghiêng nất được sự thật vốn đã phát sinh. Thân thể của hắn chính là bằng chứng tốt nhất. Sờ sờ một bên hông, cảm giác đau nhức đã giảm nhẹ không ít, hai hàng lông mày của Âu Dương Thành xô lại đủ kẹp chết ruồi, đưa tay di di xuống vùng phụ cận mông, từng có lúc hắn muốn lấy gương coi thử nơi bị “giẫm đạp” vô số lần kia một chút, xem liệu có phải hay không đã — tuy rằng sau khi kết thúc lần “giẫm đạp” cuối cùng quả ổi kia đã tách hai chân hắn ra xem xét cẩn thận, sau đó cười y như hồ ly, nói: Không việc gì! Chỉ có chút tở máu thôi, khả năng thừa nhận của tiểu cục hoa của cậu tốt thật nha!

Cục sh*t nhà người! Vừa nghĩ tới đây, Âu Dương Thành liền hận không thể đá chết Âu Dương Thần! Nếu như lúc đó hắn vẫn còn chút khí lực thì! Không việc gì

bị cắm vào không phải người đương nhiên không việc gì! Tại sao cơ chứ? Hai người đều họ Âu Dương, vì cái gì Âu Dương Thành hắn phải là kẻ nằm dưới?

Tại thời điểm đang suy nghĩ vấn đề này, Âu Dương Thành không hề ý thức được rằng nếu nói như vậy nghĩa là hắn vẫn sẽ muốn làm thêm lần nữa nếu được ở trên.

“Âu Dương Thần, cậu con mẹ nó nhớ kỹ cho tôi—” Tiếng nói âm trầm của Âu Dương Thành từ dưới gối truyền ra, hắn cúi đầu vào trong gối, trong đầu ảo tưởng đến một vạn loại phương pháp tra tấn Âu Dương Thần, tuy mỗi cách khi thực hiện đều gặp phải khó khăn nhất định, nhưng ai mà chả có quyền ảo tưởng, đôi khi, ảo tưởng cũng là một cách có thể giúp con người ta tìm được sự an ủi.

Âu Dương Thành đang tự an ủi bản thân, di động đặt ở đầu giường đột nhiên vang lên, Âu Dương Thành liền “nhô” đầu từ gối ra, với tay lấy di động.

Hử? Số lạ nha! Ba số cuối lại còn là 419 (for one night) nữa chứ! Thằng cha nào lại dùng dãy số dâm dăng thế này!

“Alô! Tôi là Âu Dương~~”

“Âu Dương nha

~~ là tôi nha

Phương Ân nha

~~” Tiếng kêu ở đầu bên kia làm đầu Âu Dương Thành lại đau lên, vội đem điện thoại rời xa lỗ tai một chút.

“Đồ đáng chết! Sao lại không đi làm hả!”

“Cậu nhỏ nhỏ cái mồm một chút hộ tôi! Nào óc gì cũng đều sắp bị cậu hò bay ra ngoài rồi!” Âu Dương Thành không ngừng day day huyết thái dương, “Sao cậu biết được nơi tôi làm việc?”

“Trong danh sách khách mời dự tiệc có ghi! Chúng ta không dễ mới gặp lại nhau, đương nhiên còn chưa có tán gẫu đủ, tôi xong việc lập tức đến tìm cậu, rủ đi uống rượu đó!”

Uống rượu! Đã uống tới không bảo vệ nổi trinh tiết của cái mông hần luôn rồi!

“Uống rượu thì miễn đi! Ăn cơm thì có thể —”

“Gi? Sao thế? “Cải tà quy chính” rồi à?” Giọng nói cọt nhả của Phương Ân khiến cho Âu Dương Thành ngứa cả răng. “Có phải hôm đó uống nhiều quá kết quả không thể làm hài lòng “giai nhân” rồi không? Âu Dương mà cũng có ngày lực bất tòng tâm cơ đấy! HAHAAAAHA!”

Nhiều năm như vậy không gặp lại Phương Ân, người này những mặt khác có thay đổi không thì Âu Dương Thành không biết, nhưng có một điểm hần có thể khẳng định: cái bản tính cười trên nỗi đau của người với thích mất bỏ mới lo làm chuồng này hoàn toàn không đổi! Thậm chí có khi còn ác liệt hơn! Mỗi chữ đều như kim, đâm vào tim Âu Dương Thành.

“Đừng có nói nhảm! Rốt cuộc ăn hay không! Không ăn thì đừng gọi tới làm phiền tôi nghỉ ngơi, chờ khi nào cậu muốn đi ăn thì nói sau!”

“Ăn ăn! Đương nhiên ăn chứ! Ăn cơm tối! Tại quán ăn gia đình ở gần công ty cậu nha!”

“Ừm! Sáu giờ!”

“Được! Chậm một phút ăn một bữa!”

Âu Dương Thành bật cười.

Đó là “giao hẹn” của bọn họ khi còn học trung học, đúng thời gian hẹn, ai đến trễ một phút thì phải cho đối phương đầm một phát, chỉ là ngày đó người bị đánh luôn là Phương Ân, mà gần như lần nào cũng bị quây đánh hội đồng!

Treo điện thoại, Âu Dương Thành xoay người điều chỉnh tư thế dễ chịu hơn, nhìn hoa văn kiệt tác trên trần nhà, nhớ lại đoạn thời gian “tuổi trẻ nổi loạn” kia một chút, nói thật, Âu Dương Thành tự nhận hồi trung học hần vẫn còn là một thiếu niên ngây thơ, thuần khiết giống như một trang giấy trắng, một hồ nước trong, sao lại trở thành bạn của Phương Ân được nhỉ? Tuy rằng lúc đó Phương Ân cũng không phải “bỉ ối”, nhưng cảm giác từ trên xuống dưới giữa hai người bọn họ hoàn toàn không có điểm tương đồng, một người lãnh tính, một người ngông cuồng, mà hình như những điều này cũng hỗ trợ lẫn nhau nhỉ. Hừm – cau mày, Âu Dương Thành cảm thấy hình như vẫn còn một số chuyện liên quan đến Phương Ân mà hần chưa nghĩ ra, nói quan trọng hình như cũng không quan trọng lắm, nói không quan trọng, lại cảm thấy tựa như có liên quan gì đó đến mình.

“Hừm~~” Vuốt cằm, ước chừng suy nghĩ hết nửa tiếng đồng hồ, Âu Dương Thành mới phát hiện không biết mình đã “du hồn” tới phương nào luôn rồi!

Nhưng mà nghĩ về những chuyện ngày xưa, hình như tâm trạng cũng tốt hơn một chút, vốn dĩ đã tạm thời quên mấy chuyện không vui được một lát, Âu Dương Thành lười biếng duỗi lưng, quyết định đứng dậy tắm một cái rồi cùng Phương Ân đi ăn cơm, theo thói quen định “cá chép quấy đuôi” mà từ trên giường bật dậy.

Chân còn chưa chạm đất, bất chợt cảm thấy cơ thể mình giống như bị tê liệt, đặc biệt là bộ vị phía sau, đau đến hần kêu “a oa” một tiếng rồi nặng nề ngã xuống giường.

“Đáng, đáng chết, ối thôi!” Bưng mông, Âu Dương Thành nghiêng rặng nghiêng lợi, một lần nữa lặp lại câu nói rất oai nhưng không có mấy đổi mới kia: “Cậu chờ đó cho tôi!”

“Hắt xì

!”

“Sếp, anh không sao chứ?”

“Không sao!” Âu Dương Thần nhu mũi một chút, thuận tiện nói lỏng cà vạt.

“Có cần hạ thấp điều hòa một chút không?” Tài xế đang lái xe quay đầu đưa mắt nhìn hần hỏi: “Hội nghị kéo dài như vậy, hần là anh rất mệt rồi?”

“Không cần”, nghĩ nghĩ, lại cười một chút, nói: “Chắc có ai đó đang nói xấu tôi chẳng!?”

Dường như đã quen với sự “nói năng không đầu không đuôi” của ông chủ, tài xế chỉ đành nhún nhún vai, tiếp tục lái xe. Mà Âu Dương Thần đang ngồi phía sau, khóe miệng vẫn không tự chủ mà hơi nhếch lên, giống như đang hồi tưởng chuyện gì đó phi thường mỹ vị.

Mỹ vị – đích thật là phi thường – rất ngon nha!

“Sếp, sếp à!”

“Hửm?” Âu Dương Thần giật mình hồi thần: “Chuyện gì?”

“Di động của anh đang kêu kìa.” Tuy không biết Âu Dương Thần đang suy nghĩ gì mà đến cả di động cũng không để ý, nhưng lái xe vẫn cố gắng làm tròn bổn phận nhắc nhở hần.

Âu Dương Thần nghe thấy, đúng là nhạc chuông điện thoại của hần đang không ngừng ngân lên trong túi áo, rút ra, vừa nhìn hần đã theo bản năng nhú mày, nghĩ nghĩ, rồi vẫn ấn nút nghe —

Một phút sau, Âu Dương Thần cúp điện thoại, nói với lái xe: “Trước không về nhà, đến khách sạn XX đi.”

“Vâng.”

Khi Âu Dương Thần mở cửa phòng khách sạn, cả phòng tràn ngập mùi hương nồng đậm, hần là mùi của một loại sữa tắm nào đó, còn thấp thoáng nghe được tiếng hát truyền ra từ phòng tắm.

Có người đang tắm! Bất quá Âu Dương Thần cũng không kinh ngạc, vào phòng cởi áo khoác, hần ngồi xuống ghế sofa, nhìn mấy bộ quần áo rơi trên mặt đất, còn có một chiếc quần lót, thực đúng là rất gợi tình thú, chỉ có điều hiện tại Âu Dương Thần hoàn toàn không có tâm tư thưởng thức.

Tựa lưng vào ghế, Âu Dương Thần nhắm mắt, hần cũng không thích loại mùi hương trong không khí này, mang chút ám chỉ tình sắc, mà hần không thích có người ở trước mặt hần bày ba trò tiểu xảo. Hần thích người đơn thuần, mà những người từng đến bên hần, lại không hề đơn thuần chút nào, dù cho vẻ ngoài bọn họ có ngây thơ đáng yêu đến cỡ nào, cuối cùng, cái hần hưởng thụ cũng chỉ là thân thể.

“Âu Dương, anh tới rồi!” Thanh âm ngọt lịm vang lên bên tai, một người ôm chầm lấy hần từ phía sau, thân thể ấm áp dán vào người.

“Sao không vào cùng tắm với em?”

Âu Dương Thần không mở mắt, hần có thể tưởng tượng được thân thể của người đang ôm hần cùng mái tóc ướt át đẹp đến mức có thể ăn được, cũng biết linh hồn được che dấu dưới vẻ thanh thuần bên ngoài kia đang rên rỉ dâm dăng đến cỡ nào, nhưng hiện giờ, cái hần cần là một giấc ngủ.

“Anh đang mệt.” Đơn giản ba chữ, nhưng uy nghiêm không có gì phải nghi ngờ.

“A...” tuy rằng trong thanh âm lộ ra vẻ thất vọng, nhưng người phía sau vẫn chậm rãi buông lỏng Âu Dương Thần, “Vậy anh nghỉ trước đi, em ở bên cạnh chờ vậy.” Chỉ cần đến là tốt rồi, đến đây là có thể...

Hơn mười giây sau, Âu Dương Thần nhẹ giọng nói một câu: “Sáu giờ gọi anh dậy, cùng đi ăn cơm.”

Những lời này, tựa như một tia hi vọng, khiến cho khuôn mặt đang tràn ngập vẻ thất vọng nháy mắt bừng sáng.

“Vâng!”

***

“Hey~~ Bên này bên này!”

Âu Dương Thành liếc mắt thấy Phương Ân đang không ngừng hướng hần vẫy vẫy, nói vài câu với phục vụ, hần đi đến chỗ ngồi gần cửa sổ.

“Thế nào? Tôi đến sớm nhất chưa?” Nhìn hần, Phương Ân cười tủm tỉm nói.

Âu Dương Thành ngồi xuống ghế, cười nói: “Cậu là sợ bị tôi đánh cho rằng rơi đầy đất thì có? Nói xem nào! Máy giờ mới đến?”

“Có cậu ấy! Vượt mấy cái đèn đỏ mới tới được hả?”

“Cậu mới vượt đèn đỏ! Tôi đi xe buýt tới!”

Hai người một bên chọc ngoáy nhau một bên gọi đồ ăn, sau khi phục vụ đem thực đơn đi, Âu Dương Thành hỏi trước: “Sao cậu biết điện thoại của tôi?”

Phương Ân nhún vai: “Đầu tiên gọi điện thoại đến công ty cậu, người ta bảo cậu không đi làm, sau đó tôi liền hỏi số của cậu! Nhân viên nữ công ty cậu rất là mến khách nha! Tôi hàn huyên cùng cô ấy lâu lắm á!”

Âu Dương Thành khẽ nhướn mày, biết Phương Ân lại dở ngón mồm miệng moi thông tin rồi!

“Cậu lại kể cho mấy chuyện cười nhạt nhẽo cho nhà người ta nghe đấy hả?”

“Cái gì mà chuyện cười nhạt nhẽo, chuyện cười của tôi đều là kinh điển đó!”

Kinh điển? “Đúng là kinh điển, khiến cho giáo viên cùng toàn bộ học sinh đờ mắt, một câu cũng không thốt nên lời nhỏ.”

“Sao cậu cứ chọn mỗi một ngoại lệ không thành công của tôi mà nói thế hả?” Phương Ân cãi lại vẻ mặt nghiêm túc.

“Có lúc nào cậu thành công à?” Sao hần không nhớ rõ nha?

“Đương nhiên là có!” Phương Ân chỉ thẳng vào mũi Âu Dương Thành, “Cậu không nhớ à, lần đó tôi kể chuyện cười, làm cậu cười ngửa tới ngửa lui luôn!”

A? Âu Dương Thành nhíu mày, cười đến ngửa tới ngửa lui? Hần từng có sao? Trên thực tế lần nào hần cũng cố chọn lúc Phương Ân vừa kể xong cười gượng một tý để sớm được thả về nhà nha.

“Chính là lần đó, tôi –”

“Xin lỗi quấy rầy hai vị một chút!” Phục vụ sinh đột nhiên xuất hiện cắt ngang Phương Ân, đồ ăn của bọn họ đã tới. Tất cả lớn nhỏ bày non nửa bàn, không tính thật nhiều, nhưng cũng đủ cho hai người ăn. Âu Dương Thành gọi riêng vài món thanh đạm, Phương Ân nhìn qua vài món trước mặt, hỏi: “Sao thế? Ăn nhẹ như vậy, sợ bị trĩ sao?”

Phắc! Âu Dương Thành cắn răng, tức trắng mắt, “Làm sạch dạ dày! Có ý kiến gì?”

Phương Ân cười ha ha, hai người lại tiếp tục hàn huyên, về phần ban nãy đang nói đến đâu, chẳng ai còn nhớ rõ.

“Đúng rồi!” Âu Dương Thành chợt nhớ ra một chuyện, “Làm sao cậu xem được danh sách khách mời bữa tiệc ngày hôm đó?” Mấy cái đó cũng không phải thứ có thể tùy tiện cho người khác xem.

“Ha ha! Người bình thường đúng là không có cách xem.” Phương Ân cười cười, gấp miếng thịt gà bỏ vào mồm, “Bất quá, chỉ tranh thủ lăm dụng chức quyền tí thôi ấy mà!”

Hử? Âu Dương Thành nghĩ được mùi không tầm thường, cái gì gọi là 'tranh thủ lạm dụng chức quyền'?

“Chỗ đó sắp thành của tôi rồi!” Phương Ân nhả ra một câu khiến người người kinh ngạc.

“Của cậu?” Âu Dương Thành có chút chấn kinh.

Phương Ân gật đầu, “Là của tôi. Tuy ban đầu người nhà tài trợ một chút, bắt quá hiện giờ đã thành tài sản cá nhân của tôi, xem như là bằng chứng đầu tiên cho cuộc sống tự lập của tôi, như vậy người trong nhà cũng không suốt ngày đòi hỏi về thừa kế gia nghiệp nữa!”

Chậm chậm chút! Âu Dương Thành nhất thời khó có thể tiêu hóa hết, “Nhà cậu rất giàu?”

“Cũng không tồi!” Phương Ân nghĩ nghĩ, sau đó hất cằm chỉ bên cạnh, “Khách sạn này là của nhà tôi.”

Phắc! Âu Dương Thành mắng một câu, khách sạn này nằm trong tập đoàn toàn cầu đó! Đúng là nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài, nhớ Phương Ân năm đó cứ hờ ra là lại kể ba cái chuyện cười nhạt nhẽo, tuy bộ dáng cũng không tệ nhưng vẫn khiến cho người ta có cảm giác “ngu ngơ”, ai nghĩ được hắn lại là con nhà giàu, thật là “Tài bất lộ bạch” (tiền không để lộ ra ngoài) mà! Không nghĩ tới bên cạnh mình còn có một con “rùa vàng” a! Phải đám nữ sinh cùng lớp ngày xưa mà biết được, nhất định sẽ hận mình vượt mặt cơ hội đuổi theo rùa vàng cho coi.

“Tiểu tử cậu còn rất giỏi giả bộ nha!”

“Giả bộ? Tôi giả bộ cái gì cơ?” Phương Ân hỏi, sau đó gọi phục vụ sinh vừa đi ngang qua, “Mang cho tôi ít đồ uống. Âu Dương cậu uống gì?”

“Không cần. Tôi vẫn còn –” Âu Dương Thành lắc đầu, uống một ly nước trái cây của mình.

“Ngài muốn gọi gì ạ?” Phục vụ sinh hỏi.

Phương Ân nghĩ nghĩ, “Có nước ổi thì tốt! Nước ổi ép đi!”

”Phụt

!” Âu Dương Thành một đường nước trái cây phun lên lóe sáng.

”Nha

!” Dính vào váy một đôi nam nữ đi ngang qua, cũng thành công hấp dẫn sự chú ý của người xung quanh, bao gồm cả Âu Dương Thần vừa bước chân vào nhà ăn.

11. Chương 11

“Chết, thật xin lỗi! Khụ khụ! Khụ!” Âu Dương Thành đám ngực, tay chân luống cuống nhận lấy khăn từ tay Phương Ân, một bên rồi rít nhận lỗi với đôi nam nữ bị hắt phun.

“Câu kích động cái gì vậy? Thật là!” Phương Ân bó tay nói, cũng giúp hắn xin lỗi người ta, “Thật ngại quá! Bạn của tôi có chút quá chén, xin đừng để bụng!” Nở nụ cười thành khẩn chỉ vào cái cốc của Âu Dương Thành, bên trong là nước dưa hấu hồng hồng.

Âu Dương Thành bối rối lau bàn, mà toàn bộ khuôn mặt đỏ bừng của hắn đều được Âu Dương Thần cách đó không xa thu hết vào đáy mắt, khóe mắt lộ ra ý cười nồng đậm, Âu Dương Thần đứng bất động nhìn chằm chằm chàng trai đang gãi đầu đầy xấu hổ.

Rất là có tinh thần nha!

“Âu Dương?” Người bên cạnh gọi hắn một tiếng, Âu Dương Thần mới hồi tỉnh, diện vô biểu tình nói: “Đến bên kia ngồi đi.” Phía bên kia là vị trí gần với cửa hông, tầm nhìn lẫn phương hướng đều không tốt, nhưng được cái rất gần với chỗ ngồi của hai người Âu Dương Thành.

Cuối cùng, hai người bị Âu Dương Thành phun một thân toàn nước cũng không làm khó hắn, cũng không đòi hắn tiền giặt là, tuy mấy lời xin lỗi thành khẩn của Âu Dương Thành cũng có chút tác dụng nhất định, nhưng công lớn nhất có lẽ vẫn thuộc về Phương Ân. Cô gái trước khi đi còn được hôn tay, nhân tiện nhận danh thiếp được nhét vào tay mình - Phương Ân, sau đó còn ném cho chủ nhân tấm danh thiếp một ánh nhìn nảy lửa.

Phương Ân đáp trả bằng một ánh mắt càng thêm nóng bỏng, sau khi đối phương đi rồi, quay đầu lại hờ hững cầm lấy dao cắt đồ ăn trong đĩa, tựa như vừa rồi không hề xảy ra bất cứ chuyện gì.

“Cậu dễ dàng con gái thật chuyên nghiệp quá nha.” Âu Dương Thành tán thưởng từ tận đáy lòng, trở mặt còn nhanh hơn cả lật sách, giống y như ngày xưa.

Phương Ân nhồm nhoàm một mồm thức ăn, giương mắt nhìn hắn như đang suy nghĩ điều gì đó, lầm bầm một câu: “Thế mà có ai đó tôi dễ thế nào người ta vẫn cứ sống chết không chịu mở lòng lấy một tí.”

“Hả?” Âu Dương Thành không nghe rõ, ánh mắt mang theo chút nghi hoặc, Phương Ân lại vội vàng nuốt thức ăn xuống, nói: “Đúng rồi! Đêm hôm đó, người ở với cậu là ai nha? Thằng nhóc cậu đó, gấp sắc quên luôn cả bạn, còn không thèm chờ tôi trở lại, rốt cục tự chạy đi phong lưu khoái hoạt một mình! Hê hê hê~” Nói xong còn bĩ ổi cười vài tiếng, phối hợp biểu tình trên mặt của hắn, thật xứng với câu “Thanh tình tịnh mậu”. (âm thanh lẫn biểu cảm đều vô cùng đa dạng, đặc sắc)

“Phùng” một cái, da mặt dày cộp của Âu Dương Thành trương đến đỏ bừng. Sau đó từ đỏ thành xanh, cuối cùng vừa trắng vừa xanh! Phương Ân đang cúi đầu gặm cánh gà “Bác Đầu” (gà chọi?), không chú ý tới biến hóa đặc sắc của hắn, tiếp tục nói.

“Cậu khoan hãy nói, tiếng rên rỉ hôm đó quả là – thật sự làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào, ai! Tôi cũng không có ý gì khác đâu, chỉ thuần túy thưởng thức một tí mà thôi! Thế nào? Sao lại quen nhau? Người đẹp trung tính phải không?”

Mặt Âu Dương Thành đã muốn hóa thành một mảnh tro tàn, hắn không dám tưởng tượng nếu Phương Ân biết được cái gọi là “Người đẹp trung tính” khiến cho toàn thân nhiệt huyết sôi trào mà mình đang nói chính là hắn – không cần biết Phương Ân sẽ phản ứng ra sao, tự hắn sẽ lập tức nhảy lầu tự sát!

“Chuyện này –” tạm thời đừng có nhắc nữa được không? Đang lo lắng không biết phải làm thế nào để nặn ra được ý nghĩ này một cách thật tự nhiên mà không khiến tên này nghi ngờ, Âu Dương Thành ngoài cười nhưng trong không cười quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Gì cơ?”

“Thực ra –” từ từ quay đầu, khóe miệng Âu Dương Thành đang nhếch lên đột nhiên cứng ngắc run rẩy. Bởi vì, hắn đã thấy được Âu Dương Thần đang ngồi cách đó không xa, không thể trùng hợp hơn được nữa là đối phương cũng đứng lúc ngẩng đầu, tầm mắt của hai người cứ thế mà đụng nhau giữa không gian –

“Ret~ ret~ ret~” không phải ánh chớp hay tia lửa yêu thương gì cho cam, mà là tiếng Âu Dương Thành đang nghiêng răng kèn kẹt.

Ồi thôi! Tuyệt đối là oan gia ngõ hẹp! Âu Dương Thành thầm mắng một câu trong lòng, mà cùng lúc, lòng hắn chợt từ từ dâng lên một cảm giác vô cùng kỳ quái, khó nói nên lời, thực rất rất là khó để nói nên lời nha.

Mà Âu Dương Thần ngồi bên kia dường như đã nghe được câu “Ồi thôi” của hắn, chỉ cần nhìn bản mặt tức giận đến độ phồng lên như cóc của Âu Dương Thần là đủ biết hắn đang chửi mình rồi. Nghĩ đến đó, Âu Dương Thần nhếch khóe miệng, nhìn Âu Dương Thành mỉm cười, đào hoa bay toán loạn! Mang theo điện phóng đến.

Ai nha! Âu Dương Thành bị nụ cười điện giật đầy “Quyến rũ” kia “Oành oành” đến cả tâm can đều rạo rực, nhất thời quên luôn cả tiếp theo định làm gì. Tên ổi, ổi thối kia đang giở cái trò gì vậy? Đồ ổi thối đáng ghét!

“Âu Dương? Âu Dương!”

“A? Cái, cái gì?” Âu Dương Thành giật mình tỉnh lại, nhìn bàn tay đang quơ quơ trước mặt mình. Phương Ẩn nhíu mày, đưa tay sờ trán hắn hỏi: “Cậu làm sao thế? Mặt đỏ như ớt khỉ rồi kìa, phát sốt à?”

À? Mặt đỏ? Âu Dương Thành hoảng sợ, hắn mà lại biết đỏ mặt? Hắn có cái gì mà phải đỏ mặt chứ? Ổi thối chết tiệt! Trong đầu đột nhiên nảy ra một ý tưởng “Trẻ con tuyệt đối không nên học tập”, Âu Dương Thành ức chế cắn chặt răng, đẩy tay Phương Ẩn ra.

“Tôi không sao –” chỉ là da mặt quá mỏng thôi.

Phương Ẩn mặt đầy hoài nghi, tựa như nghĩ tới điều gì đó, quay đầu về hướng mà Âu Dương Thành vừa ngẩng ra nhìn, được nửa đường lại bị Âu Dương Thành nắm chặt cầm lôi về.

“Cậu không phải muốn uống rượu sao? Tôi uống với cậu!” Âu Dương Thành ngoắc ngoắc gọi nhân viên phục vụ.

“Uống rượu? Không phải cậu không muốn uống sao?” Cầm đầu quá đi!

“Hiện - Tại - Tôi - Muốn - Uống!”

“Không cần đâu!” Phương Ẩn lắc lắc đầu, “Tôi uống nước ổi của tôi là được rồi!”

Trán Âu Dương Thành nổi gân xanh, hai bàn tay để trên bàn nắm chặt thành đấm, nhin xuống xúc động muốn đánh người. Chém ai trước? Phương Ẩn so với Âu Dương Thành đều khó lựa chọn như nhau. Bất quá một giây sau, hắn đã bị ly nước ở trước mặt Phương Ẩn hấp dẫn.

Nước ổi!

Hệt như sói nhìn thấy thỏ, hơn nữa còn là con sói đang háu đói! Một vạn các loại ý tưởng ác độc kéo nhau nhảy nhót trong đầu Âu Dương Thành.

“Cậu nhìn gì thế?” Phương Ẩn bị ánh mắt đầy lục quang của hắn dọa sợ, “Cậu muốn uống thì cứ lấy đi –”

“Waiter!” Âu Dương Thành hét một tiếng, toàn bộ người trong nhà ăn đều sững sốt quay đầu nhìn hắn. Phương Ẩn nhắm mắt vỗ trán.

“Cậu rống làm quái gì? Nhân viên ở đây lỗ tai lẫn mất mũi đều rất tốt, cậu ngoắc một cái là được rồi!”

Không thèm để ý đến hắn, Âu Dương Thành hưng trí bừng bừng nói với nhân viên phục vụ: “Đến một ly nước ổi! Phải là ly thiệt lớn! Đúng rồi! Nhất định phải nói cho tên đó biết đây là nước ổi nữa!”

Nhân viên phục vụ lẫn Phương Ẩn đều có chút ngẩn người, Âu Dương Thành lại cúi đầu nhỏ giọng bổ thêm một câu: “Đưa đến cho tên khách thối mặc y phục đen đang ngồi ở cửa hông ấy.”

Nhân viên phục vụ và Phương Ẩn theo bản năng quay đầu về phía kia, Âu Dương Thành gất một tiếng, “Không được nhìn!” Lại tóm cầm Phương Ẩn kéo về, nói với nhân viên kia: “Đi làm việc!”

“Ồ? A!” Nhân viên phục vụ gật gật đầu, vẫn làm theo lời khách, bắt quá, khéo mắt đảo qua, khách nhân bên kia là đàn ông đó! Nếu phải đứa thứ đó cũng có chút –

Phương Ẩn cau mày, nhớ đến bàn mình vừa nhìn tới, hình như –

“Đó là bạn cậu hả?”

Bạn? Âu Dương Thành cảm thấy cả người buồn nôn, nheo mắt lại cười cười. Đúng vậy! Bạn – rất rất là tốt đó! Cho nên tôi phải cho hắn uống thứ tốt nha!

Ồi thôi uống nước ỏi! Thực con mẹ nó quá xúng! A! Thôi chết! Quên mất tiêu không hỏi bọn họ có ỏi thôi không!

Hê hê hê hê~~! Âu Dương Thành, chiều này của người thật quá độc! Cực kỳ độc! Độc đến tận xương luôn! Hô hô hô~! Âu Dương Thành người thực quá xấu tính nha!

“Âu, Âu Dương! Cậu cười gì đấy? Cậu cậu đừng làm tôi sợ nha! Nhiều năm rồi không gặp có phải thân thể cậu có vấn đề gì không tốt không?” Nhìn Âu Dương Thành cười đến mức bả vai run rẩy, da đầu Phương Ân đều đã run lên. “Cậu có chuyện gì từ từ nói, đừng giấu trong lòng, nhịn quá thành hỏng đó –”

“Ha ha ha ha!” Vừa nghĩ đến lát nữa, Âu Dương Thần nhận được mấy ly nước ỏi, Âu Dương Thành lòng dạ sung sướng sắp nở hoa tới nơi rồi, tuy rằng ý nghĩ thực ngây thơ, nhưng mà, hắc khoái trá là được!

Âu Dương Thần từ lúc nghe tiếng rống của Âu Dương Thành, ánh mắt vẫn chưa từng rời khỏi người kia, đầu tiên là nhìn tay người đối diện vuốt trán hắc, sau đó lại hai lần liên hắc niết cầm người ta, rồi lại còn gọi phục vụ tới nói mấy câu, giờ thì cười như mèo con trộm được cá, vẫn chưa thềm ngừng.

Có cái gì đáng cười đến thế chứ –

“Âu Dương? Âu Dương!” Người ngồi đối diện hắc gọi một tiếng, Âu Dương Thần lúc này mới lấy lại tinh thần, phát hiện chân mày mình vẫn đang cau lại.

“Làm sao?” Dời tầm mắt về, hắc nhìn thiếu niên ngồi đối diện hỏi. Thiếu niên hơn hai mươi tuổi, từ vóc dáng đến tướng mạo đều là hạng nhất, cũng thực nghe lời, là người ở được bên cạnh hắc lâu nhất.

“Không có gì, chỉ là thấy anh cứ ngẩn người, anh có mệt lắm không? Vừa rồi không nghỉ ngơi đủ sao?” Trong giọng nói ả ả chút quan tâm.

Âu Dương Thần mỉm cười, “Không sao, ăn cơm đi.”

“Thưa ngài.”

Âu Dương Thần ngẩng đầu, một nhân viên phục vụ đang ngay ngắn đứng thẳng bên cạnh, chậm rãi hạ khay xuống, trên khay đặt một ly nước uống màu sắc kỳ quái.

“Tôi không gọi đồ uống.” Âu Dương Thần không nhớ hắc có gọi qua cái này.

Phục vụ có chút khó xử, nhưng vẫn thành thực nói: “Đây là vị khách ngồi bên kia gọi cho ngài, là – nước ỏi ạ.”

Âu Dương Thần thoáng nhưn mày, rốt cục cũng hiểu được vì sao Âu Dương Thành cười ngặt nghẽo như vậy. Gọi ly nước ỏi này cho hắc, chửi xéo hắc đây mà! Được lắm, rất có ý tứ! Khóe miệng nhếch lên, Âu Dương Thần cười sáng lạn đến mức không gì sánh được, ngón tay thon dài nhẹ nhàng nhắc chiếc ly lên, đồng thời khóe mắt liếc về phía đối diện, quả nhiên người nào đó đang dùng ánh mắt “nóng bỏng” theo dõi hắc.

Hừ hừ~! Âu Dương Thần chậm rãi đưa ly nước tới bên miệng, hắt đầu uống một hớp lớn, động tác tao nhã tựa như đang nhấp nháp rượu quý trăm năm, uống xong lại chậm rãi đặt ly xuống, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm, cuốn đi vài giọt nước còn sót lại nơi khóe môi, rồi quay đầu nhìn người nào đó đang sắp triệt để hóa đá, nháy mắt một cái!

Lẳng lơ! Quá lẳng lơ! Âu Dương Thành sắp hộc máu đến nơi rồi, ỏi thôi uống nước ỏi mà còn lả lướt như Ngưu Lang thế kia! Câu dẫn ai chứ? Trong này không có ai cho nhà người câu dẫn đâu!

Nhưng trên thực tế, 90% số lượng nữ trong nhà ăn đã bị Âu Dương Thần dẫn đi hết rồi!

“Âu Dương, cậu thật sự không bị làm sao chứ?” Phương Ân lại không xác định hỏi lần nữa, từ lúc đầu đến giờ Âu Dương Thành cứ như bị trúng tà, có 10 phút mà mặt đổi được đến bảy tám loại màu sắc lẫn biểu cảm.

“Không thể thế được!”

“Cái gì cơ?!” Phương Ân hoảng sợ!

Một chưởng vỗ bàn, bình bình lọ lọ đều nảy lên một cái rồi lại đáp xuống. Âu Dương Thành nghiêng rằng nghiêng lợi, không thể dễ dàng cho hắn qua một cửa như vậy được! Xem ra phải đánh một bữa thật độc!

Búng tay! Phục vụ được huấn luyện nghiêm chỉnh đã thoát cái chạy đến. Tay Phương Ẩn chống cằm, hình như vừa ngộ ra được cái gì quan trọng lắm nha? Hắn nhìn ra, hai người ngồi bàn bên đó đều là nam, gọi cho người đàn ông kia nước ổi, còn cười đến như vậy – chỉ có hai cách giải thích, hoặc là cực ghét người ta! Hoặc là –

“Ngài cần gì ạ?”

“Ừm!” Âu Dương Thành một ngón tay gõ cằm, “Lại mang đến cho tên khách kia một ly nước ổi nữa! Lần này cho thêm chuối tiêu! Nước ổi lẫn chuối tiêu, một cái cũng không được phép thiếu!”

Mí mắt Phương Ẩn giật một cái. Phục vụ khó xử nhìn Âu Dương Thành, lại quay ra nhìn nhìn Phương Ẩn, người nọ đành cam chịu gật đầu.

“Cứ làm theo cậu ta đi! Khách hàng là thượng đế mà!”

Chỉ chốc lát sau, người phục vụ bưng ra một ly nước màu sắc càng thêm quái dị đưa cho Âu Dương Thành, đã dùng hết khả năng tô điểm cho ly nước ổi chuối, còn thả thêm một bông lan trang trí, nhìn thế nào cũng làm người ta cảm thấy như thôn nữ cài hoa, Âu Dương Thành đỏ khốc đỏ cười.

“Âu Dương, có phải họ nhận lầm rồi không?”

Âu Dương Thành cười cười, lắc đầu.

“Không phải.”

Tiếp tục thêm mười phút, Âu Dương Thành lần lượt nhận được hoa quả dầm nước ổi, salad ổi, sò xào ổi, thịt nướng với ổi, nhìn đến canh ổi được bưng lên cuối cùng, Âu Dương Thành cười ngĩ: Ngay cả món ngọt cũng chuẩn bị cho tôi luôn rồi!

Âu Dương Thành ngẩng đầu nhìn về hướng cửa sổ, Âu Dương Thành bên kia lại không phải đang nhìn hắn, mà đang nói gì đó với người đàn ông ngồi đối diện. Người đối diện cười thật đắc ý, mặt Âu Dương Thành lúc thì hồng lúc lại trắng, nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn. Tên kia tiếp tục vươn tay vò vò tóc Âu Dương Thành, hắn cũng không cam chịu bị yếu thế, ăn miếng trả miếng, người đến ta đi, hai thằng con trai lớn tướng cứ như vậy “liếc mắt đưa tình” giữa chốn công cộng. Khóe miệng Âu Dương Thành vốn đang nhếch lên dần hạ xuống, trán từ từ nhăn lại.

“Âu Dương, anh nhìn gì vậy?” Thiển niên nhin không được hỏi, quay đầu nhìn theo hướng của Âu Dương Thành, lập tức “A~” một tiếng kêu lên, “Chính là anh ta!”

Âu Dương Thành có chút sửng sốt, hỏi: “Em biết cậu ta?”

“Vâng! Lần trước lúc em bị một đám người vây lại, là anh ta cứu em!”

Cứu cậu? “Sao em không nói cho anh biết?”

“A! Tại em cũng không bị làm sao, nên –”

Thật ra cái Âu Dương Thành muốn hỏi là vì sao không nói cho hắn biết chuyện về Âu Dương Thành.

“Em có thể qua chào một tiếng được không? Còn chưa kịp cảm ơn anh ta!”

“Đương nhiên là được!” Âu Dương Thành thực sảng khoái đồng ý, bởi vì rất hợp ý hắn nha!

“Âu Dương nha~ Không phải cậu không có hứng thú với giống đực sao?” Phương Ẩn cười xấu xa nhìn Âu Dương Thành.

Âu Dương Thành trừng mắt liếc hắn, “Tôi vốn không có hứng thú!”

“Vậy cậu gọi cho người ta nhiều ”đồ ăn ngon” như vậy, từ trước đến giờ chưa thấy cậu đối xử với ai tốt thế! Chúng ta thân nhau bao nhiêu năm rồi, cậu còn chưa cho tôi được một cọng hành đâu!”

“Cậu thú vị lắm! Ngày xưa ai đi ăn cơm không mang tiền toàn tôi ứng hả, còn chưa có trả đâu đó!” Ba năm liền, đủ mua luôn một cái di động rồi!

“Cái đó không giống!”

“Có chỗ nào không –”

“Hai người khỏe chứ!”

“A?” Âu Dương Thành cùng Phương Ẩn đồng thời ngẩng đầu, nhìn người đứng bên cạnh. Thiếu niên trắng trắng mềm mềm, bộ dáng rất khá, cả người toàn hàng hiệu, nhìn bọn họ cười. Chính xác hơn là nhìn Âu Dương Thành mỉm cười.

“Cậu là –” Âu Dương Thành không nhớ mình biết cậu nhóc này.

“Tôi là Thi Văn –”

Nghe tên, Âu Dương Thành càng nghĩ không ra.

Nhận ra hắn không nhớ mình, Thi Văn cười rộ, “Anh quên rồi ư? Buổi sáng hôm đó tôi bị một đám người vây lại đánh, là anh cứu tôi!”

Buổi sáng hôm đó? Bị người vây đánh? A

Đã nhớ ra! Nhắc tới bị vây đánh, bản thân Âu Dương Thành ngày đó cũng bị quây lại tấn một trận, không công chịu đòn thay cho Âu Dương Thần, là một trong những chuyện nhục nhã nhất đời hắn. Mà thiếu niên trước mắt này, chính là người hắn lầm tưởng thành “Anh hùng cứu mỹ nhân”, ai ngờ kết quả không cẩn thận cứu phải – tiểu đậu hũ!

Thiếu niên trắng trắng mềm mềm y như đậu hũ!

“Đúng rồi! Đã nhớ ra.” Âu Dương Thành gật đầu, nhưng mà sau đó lại không biết phải nói gì.

“Chuyện lần trước, còn chưa kịp hảo hảo cảm tạ anh, thật là ngượng ngùng quá!”

“Không sao không sao! Công nhắc tay một cái thôi ấy mà!” Cho dù tạ ơn thế nào cũng bù đắp không nổi tâm hồn đã chổng chất tổn thương của hắn đâu.

“Đệch! Âu Dương cậu mà cũng diễn một màn “Anh hùng cứu mỹ nhân” cơ à? Phải ngày xưa gặp chuyện thế này cậu là người trốn nhanh nhất!”

“Im ngay!”

“A? Anh cũng họ Âu Dương?” Hệt như khám phá được miền đất mới, Thi Văn giật mình thốt lên một tiếng. Mà câu này của cậu ta khiến cho Âu Dương Thành có dự cảm vô cùng xấu.

Thế giới này, người họ Âu Dương – hắn cũng không nhiều lắm đâu nhỉ?

“Âu Dương, ân nhân cũng em cũng họ Âu Dương nha!” Thi Văn quay đầu gọi người đứng sau một tiếng.

Nhìn Âu Dương Thần đang vừa đi tới chỗ bọn họ vừa chững ra bản mặt cười cười đầy chế nhạo, Âu Dương Thành thật không biết kiếp trước rốt cuộc mình đốt cái loại hương quý hiếm gì, để rồi đời này gặp phải nhiều chuyện dở ơ như thế này nữa! Vừa rồi, nhẽ ra nên gọi thêm cho tên kia một khay ổi trộn đậu hũ mới phải!

“Đã lâu không gặp!” Âu Dương Thần đứng bên cạnh Thi Văn, nhếch khóe miệng nhìn khuôn mặt xanh mét của Âu Dương Thành.

Đồ quả ổi chuối tiêu! Ít lời kéo làm quen với đại gia ta đi!

“Anh đã lâu không gặp ai cơ?!”

“Hai người quen nhau à?” Một bên Phương Ẩn cùng Thi Văn đồng thanh hỏi.

12. Chương 12

Hứ! Âu Dương nhú mảy, không tạo teo tình nguyện để người khác biết quan hệ của hắn và Âu Dương Thần, không đúng! Bọn họ làm quái có quan hệ gì cơ chứ, chính là dù cho có đi chẳng nữa cũng không muốn cho người ta biết hắn và Âu Dương Thần — đã từng gặp mặt! Bất quá nghĩ lại, như vậy chẳng phải khiến cho quả ổi thối này nghĩ mình sợ hắn rồi sao! Ủ! Tuyệt đối không thể yếu thế! Nghĩ đến đây, hắn tạm thời thu hồi vẻ mặt không cam lòng, nhả ra một câu: “Chỉ là đã từng hợp tác làm ăn mà thôi, cũng không tính là quen biết.”

Âu Dương Thần hơi nhướn mày, cười mà không nói.

“A~! Ra là vậy sao!” Thi Văn cười gật gật đầu.

“Yo ~~ Đều là họ Âu Dương, thật đúng là hiếm có!” Phương Ân nghịch chiếc nĩa trong tay, tiểu ý nhè nhẹ nhìn Âu Dương Thần, chăm chú đến dọa lòng Âu Dương Thần nhảy dựng.

Nhìn cái gì? Sao cậu không đi mà nhìn hắn ấy?

“Bất quá nếu đều là họ Âu Dương, trùng hợp như vậy, mọi người kết làm bạn bè đi!” Thi Văn đột nhiên nói, có điều dường như lại nhớ ra điều gì đó, quay đầu có chút lúng túng nhìn Âu Dương Thần, ánh mắt tựa như đang tỏ ý xin lỗi, người kia chỉ mỉm cười.

“Thật vinh hạnh.”

Lời nói của hắn khiến cho Thi Văn nhẹ nhõm thở dài một hơi. Có điều vị Âu Dương còn lại không hề nghĩ như vậy! Âu Dương Thần dưới đáy lòng phỉ nhổ phỉ nhổ! Ai thêm làm bạn với nhà người?

“Không dám trào cao.” Lạnh lùng buông một câu, nháy mắt khiến không khí hiện trường trở nên cứng ngắc. Thi Văn cười bối rối, còn Phương Ân lại tròn tròn mắt, liếc nhìn Âu Dương Thần như có điều suy nghĩ.

Âu Dương Thần vẫn đang cười, bất quá trong nụ cười còn ẩn chứa thêm chút gì đó, chỉ là không có ai nhìn ra được.

Cảm thấy bản thân có chút thất lễ, Âu Dương Thần bình ổn tức giận trong lòng, kỳ thật hắn vốn là một người rất hiền hòa, nhưng hiện tại chỉ cần là người hoặc chuyện có liên quan tới tên Âu Dương Thần này, hắn đều không có cách nào hiền hòa mà đối diện nổi.

“Hai người ăn cơm chưa? Có muốn ngồi ăn cùng nhau không?” Âu Dương Thần hỏi, tuy rằng hắn biết Âu Dương Thần và Thi Văn vốn đang ăn ở cách đó không xa, “cơm” của Âu Dương Thần đều là hắn đích thân gọi chứ đâu! Nếu phải ăn cơm cùng tên này, chỉ sợ hắn sẽ ói sạch mấy thứ vừa ăn ra mất! Bất quá hắn vừa hỏi, đúng lúc bắc bậc thang cho người đang cứng ngắc kia leo xuống, Thi Văn cười cười.

“Cám ơn! Chúng tôi ăn rồi —”

“Tiểu Văn, chúng ta còn có việc, em tặng cho Âu Dương tiên sinh quà tạ lễ là tốt rồi.” Âu Dương Thần vốn đang yên lặng đột nhiên chặn lời Thi Văn, khiến cậu cũng thốt lên.

“Đúng nha! Em thiếu chút nữa quên mất!” Le lưỡi đáng yêu, tay đưa vào túi tiền lấy ra một chiếc thẻ đưa tới trước mặt Âu Dương Thần, “Âu Dương tiên sinh xin hãy nhận lấy!”

Âu Dương Thần và Phương Ân đồng thời cúi đầu nhìn thứ trong tay Thi Văn, một chiếc thẻ màu đen, mặt trên có thêu hoa mẫu đơn vàng, còn có in VIP.

Cái gì đây? Âu Dương Thần nhú mảy.

“Ô?” Phương Ân kêu lên, “Đây là thẻ VIP của khách sạn này nha, hiếm lắm đó!”

Thi Văn cười nói: “Đây coi như là quà tạ lễ cảm ơn Âu Dương tiên sinh lần trước đã ra tay giúp đỡ, hy vọng anh có thể nhận!”

Thẻ VIP? Âu Dương Thần nghĩ thầm, ăn được giảm giá nhiều không á? Muốn tặng thứ này cho hắn?

Đường như nhận ra hắn đang suy nghĩ điều gì, Phương Ân sờ sờ chiếc nĩa trong tay, nói: “Thẻ VIP này phòng khách sạn giảm 70%, nhà hàng giảm 60%, ngoài ra còn được một đêm hưởng dụng miễn phí gian phòng trắng mật cao cấp, có điều lúc trả phòng thẻ VIP cũng sẽ bị thu về! Độc nhất nha! Khách sạn nào cũng áp dụng, hệ thống toàn cầu đó, không phải mấy thứ gạt người già lừa trẻ con đâu!”

“Vị tiên sinh này thật hiểu biết!”

Chuyện này đương nhiên rồi, Phương Ân là người thừa kế tập đoàn khách sạn này mà!

Âu Dương Thành càng nghe càng sững sốt, còn chưa biết nên quyết định thế nào, Âu Dương Thần đột nhiên đưa tay qua rút lấy chiếc thẻ trên tay Thi Văn, ném đến trước mặt Âu Dương Thành, khiến song phương đều có chút sững sờ.

“Chút lòng thành nho nhỏ, không nên từ chối!” Âu Dương Thần gật đầu cười với Âu Dương Thành, rồi quay sang lễ độ gật đầu với Phương Ân một cái, người nọ đồng dạng lễ phép đáp lại.

“Vậy không quấy rầy hai vị dùng cơm nữa! Hẹn gặp lại!” Nói xong Âu Dương Thần xoay người rời đi.

“Âu Dương tiên sinh, hẹn gặp lại!” Thi Văn gật đầu với Phương Ân, nhanh chân chạy theo Âu Dương Thần.

Hắn hành động tốc độ đến không cho người ta kịp có cơ hội phản ứng, Âu Dương Thành nhìn chiếc thẻ trước mắt, lại theo bản năng ngẩng đầu nhìn về hướng Âu Dương Thần vừa rời đi, Âu Dương Thần đang cúi đầu nói gì đó với Thi Văn, khiến cậu cười vui vẻ, hai người cùng nhau bước ra khỏi cửa.

Xí! Ồi thôi! Âu Dương Thành cắn chặt răng, sắc mặt rất không tốt. Đương nhiên, hắn không biết vì sao mình lại đột nhiên cảm thấy có chút – tức giận, chỉ đơn thuần là muốn mắng chửi Âu Dương Thần mà thôi!

“Êu êu ~~ Đừng nhìn nữa, mắt sắp rớt ra ngoài rồi kìa!” Phương Ân bên này xia răng, năm ngón tay khua khua trước mặt gọi hồn hắn về.

“Cậu làm cái gì thế?” Âu Dương Thành nhú nhú mày, đẩy tay hắn ra, cúi đầu nhìn chiếc thẻ trên mặt bàn.

“Phải là tôi hỏi cậu làm trò gì mới đúng chứ? Mặt dần thối thành như thế, cứ như nhìn thấy thằng chồng mình đi hú hí với tình nhân không bằng!”

“Cậu không biết là miệng cậu còn thối hơn hả?” Âu Dương Thành phi thường không ưa nổi cái kiểu so sánh này!

Phương Ân cười cười, liếc cái thẻ VIP màu đen, hỏi: “Thế nào?”

“Cái gì thế nào?”

“Muốn dùng thế nào?” Hất cằm về phía chiếc thẻ.

“Tôi có nói tôi muốn thứ này đâu?” Âu Dương Thành khinh thường dùng ngón trỏ chọc chọc chiếc thẻ, như thể coi nó là mặt của ai đó mà chọc, “Cậu thích thì cứ việc lấy!” Đồ của tên thối đó hắn mới không thèm đụng vào!

“Ồ?” Phương Ân nghiêng đầu cười nghiêng ngả, “Thật sự không thèm? Thẻ này đắt lắm đó, người bình thường tuyệt đối không có nổi đâu nha!”

“Thế thì đã sao?” Hắn không ham của lạ!

“Có phải cậu có thù với người ta không?” Phương Ân hỏi một câu.

“Tôi thì có thù gì với cậu ta? Tôi cứu cậu ta, cậu ta cảm ơn còn không kịp!”

“Tôi không nói tới cậu nhóc trắng trắng mềm mềm đó!” Phương Ân trắng mắt liếc Âu Dương Thành, “Tôi nói tới tên rõ là cool còn lại cơ.”

Ngón tay đang chọc chiếc thẻ ngừng lại, Âu Dương Thành âm thầm cắn chặt răng. Có thù? Đúng vậy! Oán trời thù đất luôn ấy! Bất quá hắn chỉ có thể “Gào thét trong im lặng”! Bởi hắn là đàn ông, đàn ông mà lại bị một tên giống đực khác... đề ra làm chuyện mất mặt như vậy, bảo hắn sao nói ra mồm được bây giờ!

“Cậu hỏi nhiều chuyện như thế làm gì? Đi mà ăn cơm của cậu đi!”

“Ừm –” Phương Ân một tay bắt cằm, mắt nhìn lên trần, tựa như đang lầu bầu: “Người đàn ông đó – hình như cũng tham gia party tối hôm ấy nha! Hôm nay nhìn lại có chút ấn tượng –”

Vừa nghe hắn nói thế, Âu Dương Thành mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, tiểu tử thối này không phải thật sự biết cái gì chứ? Mà Phương Ân đầu vẫn đang bất động chỉ dùng mắt liếc hắn một cái, cứ như đã bắt được nhược điểm gì đó, ánh mắt đảo rồi đảo thật khiến tâm người ta phát ngứa, da đầu tê dại.

“Cậu –” Nghĩ tới nghĩ lui, Âu Dương Thành dùng vài giây ngắn ngủi, quyết định một việc, “Thế này thật sự quý đến thế hả?”

Phương Ân gật gật đầu.

“À! Nói như vậy, không nên lãng phí một mảnh tâm ý của người ta!” Âu Dương Thành gắng gượng cười, sờ sờ đầu, Phương Ân nheo mắt nhìn hắn.

Âu Dương Thành né né ánh mắt của hắn, “Ban nãy cậu nói thế này có thể được một đêm miễn phí ở phòng thượng hạng có thật không?”

“Phòng trắng mặt.” Phương Ân bổ sung.

“Vậy chờ lúc tôi kết hôn còn có thể dùng không?”

“Tám mươi tuổi cậu mới kết hôn cũng vẫn có thể dùng.”

“Cậu muốn rửa chết tôi hả?”

“Ha ha~”

Hai người lại tiếp tục dành thời gian ôn lại chuyện xưa, sự xuất hiện của Âu Dương Thành cùng Thi Văn tựa như một khúc nhạc êm dịu cứ như vậy trôi dần vào quá khứ. Hai người nhắc tới một ít chuyện năm đó vẫn chưa tìm ra được đáp án. Có rất nhiều vấn đề đến tận bây giờ hai người vẫn không thể nào hiểu được, tỷ như cô gái năm đó Âu Dương Thành đeo bám tới mấy tháng cũng không چرا nổi, giờ đã gả cho tên lớp trưởng siêu mập siêu béo! Âu Dương Thành hưng hăng uống một ngụm hô to “Đây là vì sao nha?” Chỉ còn kém nước ngứa mặt lên trời thở dài! Phương Ân nói đó là bởi tên mập đó mang lại cảm giác an toàn hơn so với cậu!

Lúc sau Âu Dương Thành ngày càng nói nhiều hơn, không biết có phải tại rượu vào lời ra hay không, hay vì biết thế kia có thể được giảm giá bữa ăn 60%. Rượu Nhật từng chén từng chén nhỏ, uống đến phi thường thỏa thuê, cũng không say, nhiều lắm chỉ đầu hơi choáng mặt hơi đỏ chút mà thôi!

Thẳng một lèo tới khi thức ăn trên bàn đều không sai biệt lắm đã bị xử hết, Phương Ân xoa xoa bụng, biết không thể uống thêm nổi nữa rồi. Hắn uống đến có cả bụng bia, hơn nữa – nhìn tên đang đưa tay đỡ trán tạo dáng “suy nghĩ thâm sâu” kia, hắn biết thật sự là không thể uống nữa!

“Êu! Âu Dương! Còn tỉnh không đó?” Hắn đứng lên, đưa tay vỗ vỗ vai Âu Dương Thành, “Đừng nghĩ tới chuyện tên béo kia nữa, con người ta đều tự đi mua xì dầu (1) được cả rồi!”

“Ừ!” Đối phương không nhúc nhích, vẫn duy trì tư thế nguyên bản.

“Êu?” Phương Ân nhú mày, “Cậu rốt cục là có say hay không?”

Âu Dương Thành không nói gì, vầy giây sau, ới một câu: “Hắn là chưa say –”

Phương Ân mắt trợn trắng. Cũng đúng! Chưa gào lên kêu mình không say, ít nhất coi như còn tỉnh.

“Tôi đưa cậu về, có phải tại cậu không quen uống rượu trắng không nha?” Phương Ân đưa tay ra muốn đỡ Âu Dương Thành, người kia đột nhiên ngẩng đầu đưa tay cản lại, “Sao thế?” Phương Ân hỏi, vừa lúc tận mắt nhìn thấy quá trình biến hóa trên mặt Âu Dương Thành từ hồng thành trắng, rồi trắng bệch.

“Cậu làm sao đấy?”

Nhiều mây, mặt Âu Dương Thành có chút vẩn vơ, khóe miệng mắt tự nhiên run rẩy vài cái, một giọt mồ hôi dọc theo khuôn mặt lăn xuống.

“Tôi – hình như ăn nhiều quá đau bụng rồi!”

“Gi?” Phương Ân kêu một tiếng, “Thế mà cũng đau được sao?”

Rên rỉ một tiếng, Âu Dương Thành cúi đầu ôm lấy bụng, từng cơn đau thi thoảng lại quặn lên, hết như tấn suất lúc phụ nữ đang đau đẻ, chỉ là đi ra từ phụ nữ là con nhỏ, mà từ hấn thì...

“Tôi – tôi nghĩ –”

Phương Ân thở dài, “Tôi biết cậu nghĩ cái gì rồi! Toilet ở quầy bar rẽ trái –” còn chưa kịp nói xong, Âu Dương Thành đã như một cơn gió cuộn mình bay mất.

Đến khi chắc chắn Âu Dương Thành đã vào toilet, Phương Ân mới quay đầu nhìn chiếc ghế trên bàn, cầm lên tay vuốt vuốt, nghĩ thầm: Cậu cũng không cần phải chờ đến năm tám mươi tuổi kết hôn mới đến ở đâu! Luôn không bằng ngay, hôm nay dùng thôi!

Vậy nên, khi Âu Dương Thành lết thân xác héo hon, cước bộ phù phiếm đi ra khỏi wc, Phương Ân liền trực tiếp rước hấn vào thang máy.

“Cậu muốn đưa tôi đi đâu?” Âu Dương Thành hỏi, trên thực tế hiện tại có ném hấn vào lò mổ hấn cũng lười phản kháng, chỉ cầu lúc xuống tay một đao nhanh gọn là tốt rồi!

“Yên tâm! Không tiễn cậu vào lò mổ đâu mà lo!” Phương Ân xem thường liếc một cái, “Bụng cậu đúng là quá quý mà, ăn có mấy miếng hải sản cũng đau được!”

Âu Dương Thành thầm nghĩ chắc là do mấy con hào sống! Tôi còn nghi tại đồ nhà cậu không tươi đó! Bất quá nghĩ cũng chỉ là nghĩ, không dám nói ra mà khí lực hấn không đủ dư thừa để nói! Bởi vì – “Cậu, cậu nhanh hộ cái! Đã tới chưa?”

“Gấp cái *beep*!”

“Không phải tôi gấp! Là –” là bụng người ta gấp!

“Oa ạch! Cậu liệu chết nhện cho tôi! Cậu ra ở đây thì chúng ta đều xong luôn đó! Đến lúc đó đừng nói cho người khác tôi quen cậu nghe chưa!” Thang máy dừng lại, Phương Ân vội vàng vàng tha tên kia đi, lấy chìa khóa phòng ra tìm kiếm dây số ghi ở trên mặt.

“A ~!” Lúc này bụng Âu Dương Thành chỉ có thể dùng “Phiên giang đảo hải” để mà hình dung. Hai người nghiêng nghiêng ngã ngã một đường đi vào cửa, trên đường còn có vài người dùng ánh mắt kì dị đánh giá bọn họ, hai người đàn ông cùng nhau vào phòng trắng茫茫 – bất quá hai người chẳng ai có tâm tư để ý mấy thứ đó nữa!

Tiếng chìa khóa mở cửa đối với Âu Dương Thành tựa như tiếng thiên đường mở ra, cả đời hấn chưa từng được nghe thứ tiếng êm tai đến như vậy! Phòng trắng茫茫, một đêm vài vạn quả nhiên “Danh bất hư truyền”, xa hoa lãng mạn tất nhiên không cần nhiều lời, trong phòng khách trên tấm thảm siêu to đặt một chiếc giường đôi! Bất quá hiện tại Âu Dương Thành không có tâm tình thưởng thức cảnh vật, toilet với hấn mà nói mới là vườn địa đàng nha!

Con người trong giây phút sống chết đều có bản năng cầu sinh, cho nên Âu Dương Thành không cần hỏi cũng không cần tìm, tựa như dự cảm có sẵn một đường trực tiếp phóng thẳng vào wc, vừa vào cửa, ngoài cối quần còn nhận tiện cảm thán! Còn to hơn cả phòng khách nhà hấn! Còn cả cái bồn tắm đôi đại bự kia nữa –

Oa

~~ Thiên đường!

~

“Âu Dương! Cậu có ổn không đó?” Ngoài cửa, Phương Ân gõ gõ cánh cửa hỏi.

Âu Dương Thành ngồi trên bồn cầu, lau mồ hôi trên trán, hít sâu một hơi, “Còn sống!”

“Tôi hỏi xin phục vụ ít thuốc chống xổ, để trên bàn trà cho cậu nhé, lát nữa nhớ đừng quên uống đó! Nhà tôi có việc, gọi điện muốn tôi về! Không phải tôi không quan tâm bạn thân, nếu không phải ba tôi sắp thết ra lửa, tôi thật sự phi thường muốn cùng cậu hưởng một đêm trăng mật nha!” Thanh âm Phương Ấn cảm thán lọt qua khe cửa truyền vào, tựa hồ vô cùng cố gắng tỏ ra tiếc nuối.

Âu Dương Thành cười thành tiếng, “Có quỷ mới đi hưởng trăng mật với cậu! Cậu cứ đi đi!”

“Cậu thật sự không sao chứ? Thật không cần tôi ở lại cùng cậu?”

“Tôi tiêu chảy chứ có phải sắp sinh đâu, cậu ở lại thì giúp được cái gì?” Âu Dương Thành mắng một câu, “Biến nhanh đi.”

”A

Vậy, mai tôi gọi điện hỏi thăm nha! Bye bye~”

“Cậu không cần phải đi làm à? Ngày ngày –” Ngoài cửa không chút tiếng động, “Người đâu rồi?”

Suốt một tiếng đồng hồ, Âu Dương Thành du qua “Thiên đường” lẫn “Địa ngục” vài vòng, hần sử dụng hết nguyên một cuộn giấy vệ sinh, liên tục đến khi rốt cục sắp không còn gì có thể ra được nữa, mới nhớ tới thuốc Phương Ấn cho hần. Cong lưng đi ra khỏi toilet, lòng Âu Dương Thành nghĩ câu “nguyên rửa” kia của Phương Ấn có phải thực sự linh nghiệm rồi không, bộ dáng hần bây giờ thật chẳng khác lão già tám mươi là bao!

Uống thuốc với một cốc nước ấm đầy, sau đó lại một lần nữa bò vào toilet, lần này giải quyết triệt để, sạch sẽ! Khiến hần nghĩ tới “Rửa ruột!” Da đầu run lên!

Hư thoát nằm bẹp trên ghế sofa, Âu Dương Thành xoa xoa bụng vừa cơn nước không được bao lâu giờ đã lại quắt queo, trong đầu – thật đáng tiếc không hề trống rỗng. Nói đáng tiếc bởi vì Âu Dương Thành thà rằng đầu óc mình hiện tại trống tuếch, thế nhưng hần bây giờ lại có cảm giác trước mắt mình đầu đầu cũng là ối! Từng đám từng đám, chĩnh tề, không thể không tự bội phục bản thân, tiêu chảy đến độ sinh ảo giác!

Chờ đến khi thể lực khôi phục được một chút, Âu Dương Thành bắt đầu đánh giá căn phòng trăng mật trong truyền thuyết này, tông màu cùng cách trang hoàng đều mang đến cảm giác thực ấm áp. Bất quá không biết có phải tại hần quá mẫn cảm hay không, nếu như nhìn tổng thể tất cả đồ trong phòng, sẽ làm hần cảm thấy có chút – hứng tình! Nhưng dù sao đây là phòng trăng mật, có loại cảm giác đó là đúng rồi! Mục đích của mấy tên thiết kế cũng vì muốn như vậy đi!

“Quên đi! Tắm rửa trước đã!” Bồn tắm đôi cỡ bự nha! Còn tạo dòng nước có tác dụng mát xa, nếu đã đến đây mà không hảo hảo hưởng thụ một chút thì thật có lỗi với bản thân! Vì thế, Âu Dương Thành độc chiếm chiếc bồn tắm đôi, nhắm mắt lại thoải mái mà duỗi thân thể, còn nhỏ vào trong nước vài giọt tinh dầu, mà cũng không rõ là hương gì, nhắm mắt trực tiếp đổ bừa! Dù sao cũng không tốn tiền! Không đúng! Là không tốn tiền của mình!

Nhân sinh! Đây mới là nhân sinh! Đây mới là – A ~~ mông đau! Bởi vì sử dụng quá độ, từ bộ vị khó nói thành lời kia của Âu Dương Thành truyền đến một cơn đau đớn như thiêu đốt, khiến hần đột nhiên nhớ buổi sáng ngày nọ với Âu Dương Thân, phía sau của hần – nơi đó cũng đau như thiêu đốt! Bất đồng duy nhất chính là nếu so với hiện tại thì còn đau gấp mấy trăm lần!

Mặt đỏ bừng, không biết do hơi nước bốc lên hay —

Âu Dương Thành sờ sờ mặt, nhíu mày. Ủ! Nhất định là tại nước quá nóng! Quá nóng!

Thời điểm bước ra khỏi bồn tắm, Âu Dương Thành đã cầm khăn lau sạch thân thể, vì trong phòng trừ bản thân không còn ai khác, hần trực tiếp trần trụi đi ra ngoài, đang suy nghĩ liệu có nên gọi phục vụ đưa lên một ít đồ ăn, dù sao mấy thứ ban này ăn kịp tiêu hóa thì đã tiêu hóa, còn không kịp thì —

Ai? Nguyên bản trong phòng khách vốn phải không một bóng người, lúc này lại thêm một người, ngồi trên ghế sofa, tay cầm ly rượu, nhìn Âu Dương Thành đi ra, quay đầu, tầm mắt hai người gặp nhau giữa

không trung, ánh mắt không chút kiêng nể đánh giá thân thể trần truồng của Âu Dương Thành, mặt – ngực – thắt lưng – bụng –

”Sao nhà ngươi lại ở đây hả

~~!?”

Ngay khi ánh mắt hắn chuẩn bị lướt tới bộ vị quan trọng, tay Âu Dương Thành nhanh chóng cầm khăn mặt che khuất nửa thân dưới, tay kia chỉ thẳng mặt người đang ngồi trên ghế, rống lên.

Ảo giác! Nhất định là ảo giác! Hắn lại gặp ảo giác!

Âu Dương Thần mỉm cười, nhìn đường cong duyên dáng của cặp mông đang vì Âu Dương Thành hơi nghiêng người mà lộ ra, “Tôi không nghĩ tới cậu lại dùng tư thế dữ dội thế này nghênh đón tôi nha!”

Tôi hắn là nên lấy đao nghênh đón cậu mới đúng!

---

(1) Nguyên văn: “Đả tương du” – Mua xì dầu

Ngày xưa ở Trung Quốc, xì dầu không bán theo chai như bây giờ, mà mỗi nhà có một cái... can, khi nào ăn hết thì mang ra hàng, mua chất đầy cái can đó. Ở đây ý nói con của bạn lớp trưởng kia lớn lắm rồi, có thể tự đem can đi mua xì dầu.

Ngoài ra, đây còn là một từ mạng, ám chỉ “việc không liên quan đến mình”, vd ra đường/ lên mạng bị kéo lại hỏi về một vấn đề gì đó, nếu nói “tôi chỉ đi mua xì dầu thôi” ý là “đừng có hỏi, không biết gì hết đâu”, mang thái độ thờ ơ, lạnh nhạt.

13. Chương 13

“Sao cậu lại ở đây? Làm thế nào vào được?” Âu Dương Thành vừa hỏi vừa giật lấy quần của mình mặc vào, vì còn chưa kịp lau khô nước trên người, khiến cho quần dính dính, mặc vào có chút khó khăn.

Âu Dương Thần lần này lại tỏ ra rất quân tử, quay đầu đi không nhìn hắn trần truồng mặc quần áo, cúi đầu nhấp một ngụm rượu. Sau khi uống xong, trước mặt xuất hiện một bóng đen, ngẩng đầu, Âu Dương Thành đang nghiêng răng nghiêng lợi, dùng ánh mắt hận không thể lột một tầng da để trừng hắn.

“Nói! Cậu vào đây kiểu gì?”

Âu Dương Thần nhún nhún vai, “Từ cửa chính.”

“Tôi tất nhiên biết cậu không trèo cửa sổ vào!” Mẹ nó! “Sao cậu lại có được chìa khóa cửa?”

Không lên tiếng, Âu Dương Thần nhìn khuôn mặt người trước mắt đã tức giận đến căng phồng, đỏ bừng bừng — đương nhiên cũng có thể là do vừa mới tắm xong, nhưng dù thế nào cũng vẫn làm cho tâm tình hắn phi thường tốt.

“Ông nội cậu nhìn cái gì hả?” Âu Dương Thành bị hắn nhìn đến không tự nhiên, vừa rồi chỉ mặc quần, hắn bây giờ đang mình trần ra trận, “Mau trả lời câu hỏi của tôi!”

“Nói như vậy thì cậu phải chịu thiệt rồi, ông nội tôi đã qua đời rất rất lâu rồi.” Âu Dương Thần khí định thần nhàn nói, thực vô tội chớp chớp mắt nhìn Âu Dương Thành.

“Đừng có lời cả cái này ra tranh cãi với tôi! Rốt cuộc cậu làm thế nào vào được hả?” Âu Dương Thành thề, đây là lần cuối hắn hỏi, nếu tên ổi thối này còn dám nói ba lằng nhằng, hôm nay hắn nhất định đại khai sát giới!

Nhìn ra hắn sắp đến cực hạn, Âu Dương Thần cũng không chọc hắn nữa, đặt ly rượu xuống, khoanh hai tay trước ngực, nói: “Thế của tôi, muốn mở cửa vào phòng tôi còn có thể không dễ sao?”

“Cậu, đã tặng cái thẻ đấy cho tôi rồi còn gì!” Âu Dương Thành nhắm mắt, cảm thấy cần phải làm cho bản thân tỉnh táo một chút trước đã.

“Vậy nên chúng ta có thể dùng chung!” Âu Dương Thành mỉm cười, “Phòng trắng mát, cậu không nghĩ có mỗi một người ở là quá lãng phí sao?”

“Chỉ cần không phải nhìn thấy cậu, có là địa ngục cũng không vấn đề gì hết!” Âu Dương Thành cắn răng, đột nhiên ngẩng người vài giây, sau đó lại nói: “Mà chỗ nào có cậu, chỗ đó so với địa ngục còn đáng sợ hơn!” Nói xong, xoay người với quần áo đang vắt trên lưng ghé xô pha, chuẩn bị vào wc mặc rồi chạy lấy người.

Còn chưa đi được mấy bước, cổ tay đột nhiên bị tóm lấy, tốc độ nhanh đến không kịp suy nghĩ, người phía sau đã ôm chặt lấy Âu Dương Thành tim còn đang loạn nhịp đập thình thịch, bốn từ bất chợt nảy ra trong đầu: thú tính đại phát!

“Cậu thật sự không muốn gặp lại tôi đến thế sao?” Một bàn tay Âu Dương Thành chặn ngang ngực Âu Dương Thành, giữ chặt lấy hắn, môi áp bên vành tai hắn, thì thầm, thổi ra từng hơi nóng rực: “Hả?”

Chân Âu Dương Thành đều sắp mềm nhũn, nửa người trên trần trụi qua một lớp vải cảm nhận được nhiệt độ cơ thể thấp hơn của người phía sau, nóng như lửa cùng lạnh như băng, lại hòa hợp ngoài dự kiến. Hắn giãy dụa muốn thoát khỏi cái loại dây dưa như tình nhân ám muội này, “Cái rắm, nói nhảm! Đương nhiên!”

“Tôi làm gì không tốt chứ?” Trong giọng nói còn có chút ủy khuất.

“Không! Cậu làm gì cũng tốt, chính là quá tốt, nên khiến tôi thấy phi thường ”hở then“, giờ có thể thả tôi đi rồi chứ?”

“Ừ –” Lười biếng ứng một tiếng, nhìn Âu Dương Thành áp trong lòng, quay đầu không chịu nhìn hắn, Âu Dương Thành siết chặt tay thêm một chút, kéo người kia càng gần mình hơn, tiến đến bên tai đối phương nhẹ giọng nói: “Sao cậu nói mà không nhìn tôi?”

“Cậu, cậu quá đẹp trai, tôi không nhìn – đừng, cậu đừng có thổi vào tai tôi nữa đi!” Âu Dương Thành lấp bắp, nhất định không chịu ngẩng đầu, cổ đỏ một mảnh.

Âu Dương Thành nhếch khóe miệng như hồ ly, cái tay đang cầm cổ tay của Âu Dương Thành cũng buông lỏng, ngay khi Âu Dương Thành nhẹ nhàng thở ra một hơi, tưởng rằng hắn định thả mình, nhũ đầu trên ngực trái đã bị nhéo một cái.

“Nha!” Khẽ kêu một tiếng, còn chưa kịp mở miệng mắng, bên tai đã truyền tới một câu mang theo đầy ý cười, nói, “Cậu xấu hổ nha!” Là trần thuật, không phải nghi vấn.

Mặt Âu Dương Thành đã đỏ đến độ có thể tích máu! Bị một câu nói toạc móng heo, hắn hận ở đây không có cái lỗ nào để hắn chui xuống. Hắn cũng không biết vì cái gì, ban nãy vừa nhìn thấy bộ dáng Âu Dương Thành ngồi ở xô pha, hình ảnh “phiên vân phúc vũ” cùng người kia lần trước lại như một thước phim mà tua lại toàn bộ. Nghe nói con gái đều có “xử nữ tình kết”, đối với người đàn ông đầu tiên của mình nhớ mãi không quên, hiện tại, hắn thấy ngay cả đàn ông cũng có thể có cái thứ tình kết này lắm!

Lần này to chuyện rồi!

Âu Dương Thành nhắc nhở bản thân, chuyện hắn cần làm bây giờ chính là một phát tát đánh văng đồ ổi thối đang chiếm tiện nghi đằng sau, nhưng — nhưng mà có thể bỏ cái tay trên ngực tôi ra trước được không, đừng, đừng nấn – a! Chỗ đó của hắn rất mẫn cảm đó!

“Bỏ ngay móng vuốt của cậu ra!” Thở hổn hển mắng, Âu Dương Thành biết với tình trạng của mình hiện tại nói ra mấy lời thoại này thực sự không hề có chút sức thuyết phục. Nhưng mà, giờ hắn “hư”! (thoát lực, mềm nhũn?)

“Hê hê hê ~” Tiếng cười không thể đáng ghét hơn! Chủ nhân của tiếng cười tựa hồ vô cùng hưởng thụ tình trạng lúc này của hắn, mà khi Âu Dương Thành cảm giác được có thứ gì đó đang vói vào quần mình, lập tức hít một ngụm khí lạnh.

“Cậu làm —”

“Cậu có cảm giác.” Chiếc lưỡi nóng rực liếm lên vành tai, Âu Dương Thần giải thích như thể mình thực sự hiểu rõ thân thể đang ôm trong lồng ngực này, “Hô hấp cậu rối loạn, nhũ đầu căng cứng, phía dưới cũng cương cứng —”

“Vô nghĩa! Cậu thử để tôi sờ thể xem cậu có cứng không!” Âu Dương Thành dùng tay kéo “ma trảo” kia ra khỏi quần mình.

“Không hề giống với báo cáo sức khỏe nói nha —”

Hả? Báo cáo sức khỏe – tay khựng lại giữa không trung, Âu Dương Thành mắt chớp chớp, dục hỏa lẫn nộ hỏa đều tan hơn nửa, quay đầu hỏi: “Cậu vừa nói gì?” Vừa đối diện với đôi mắt nâu sâu thẳm của Âu Dương Thần, hai người đồng thời ngẩn người.

Không khí như bị đóng băng, không có bất kì kẻ nào quấy nhiễu, thậm chí cũng không có bất kì âm thanh nào quấy nhiễu, hai người như thể bị điểm huyệt, chỉ nhìn đối phương —

Không ổn! Thật sự không ổn! Trong đầu Âu Dương Thành đột nhiên có ngàn hồi chuông cảnh báo vang lên, lời lý trí đang như ngựa thoát cương bay xa vạn dặm quay trở về, có chút cứng ngắc lui ra khỏi lồng ngực Âu Dương Thần, người kia cũng không hề ngăn cản.

Sửa sang lại một chút tâm trạng kỳ lạ vừa rồi, Âu Dương Thành khôi phục bộ dáng bình thường, hỏi: “Cậu vừa nói báo cáo khám sức khỏe làm sao?” Hắn nhớ lại, hắn và Âu Dương Thần cầm sai kết quả khám sức khỏe của nhau, báo cáo của Âu Dương Thần hiện giờ vẫn đang ở trong tay hắn, như vậy của hắn tự nhiên sẽ ở chỗ Âu Dương Thần, bản thân đến giờ vẫn chưa biết trên cái báo cáo đó viết cái gì! Hắn chắc sẽ không có — bệnh nặng gì chứ?

Nhìn vẻ mặt hơi mê mang rồi một hồi ảo não, giờ lại có chút bận tâm của hắn, Âu Dương Thần hạ lông mi giấu đi ý cười trong mắt, sau đó nhú nhú mày, làm bộ rất khó xử, “Đối với cậu mà nói có thể hơi tàn nhẫn...”

Đi chết đi tàn nhẫn!

“Nhưng nếu không nói cho cậu biết hình như lại càng thêm tàn nhẫn!”

“Mấy thứ cậu làm với tôi đã đủ tàn nhẫn lắm rồi! Nói mau, trên đó viết cái gì?” Tuy cảm thấy chuyện có chút kỳ quái, nhưng vì thân thể khỏe mạnh của mình, Âu Dương Thành vẫn muốn hỏi rõ ràng trước.

“Nhưng, tôi thấy cứ thế này mà nói cho cậu chẳng phải thiệt lắm sao?” Âu Dương Thần nhún nhún vai, xoay người ngồi trở lại sô pha thoải mái dưới người, “Báo cáo của tôi cũng ở chỗ cậu đó!”

“Ngày mai tôi đưa cho cậu, hơn nữa tôi đã từng nói bệnh của cậu là ”Sinh hoạt tình dục quá độ” rồi còn gì!”

“Về cái đó, sau này có cơ hội tôi sẽ giải thích với cậu, hiện tại —” Âu Dương Thần mỉm cười, vươn tay về phía Âu Dương Thành, “Lại đây!”

Cấn răng, “Cậu cho tôi là chó chặc?”

Chú chó nhỏ cực kỳ đáng yêu nha! Âu Dương Thần nói thầm trong lòng, ngữ khí ngoài miệng vẫn vô cùng đúng đắn, “Không muốn biết tình trạng thân thể của mình nữa hả?”

“Cậu!” Đồ ối thối!

“Lại đây, tôi cũng không lôi cậu ra làm gì đâu! Loại quan hệ này của chúng ta —” Âu Dương Thần tựa vào sô pha, nhàn nhã cởi một cúc áo sơ mi, ánh mắt liếc nhìn Âu Dương Thành, lại phóng điện.

Đây là ối thối thành tinh! Âu Dương Thành quay đầu cắn môi, trong lòng rơi lệ. Khuôn mặt của Âu Dương Thần dưới góc độ mỹ học mà nói phi thường phù hợp với thẩm mỹ của hắn, quên đi! Đi thì đi! Như ối thối nói đó, hắn còn có thể làm gì được mình nữa chứ? Bọn họ đã thành “loại quan hệ này”, nên hay không nên đều đã làm rồi, ai sợ ai?

Nuốt nuốt nước miếng, Âu Dương Thành đã bước qua rồi. Ngồi một chỗ cách xa Âu Dương Thần vạn dặm.

Âu Dương Thần mặt nhăn mày nhú, “Cậu ngồi xa thế làm gì?” Nói là xa, nhưng cũng chỉ là đầu kia của cái xô pha, mà Âu Dương Thần ngồi đã chiếm hết hai phần ba rồi, Âu Dương Thành ngồi sát mép bên cạnh, mặc chiếc áo sơ mi đơn giản của mình vào.

“Có thể nghe được cậu nói gì là được rồi.” Âu Dương Thành lẩm bẩm một câu.

“Cậu sợ tôi?”

“Quý mới sợ cậu!” Lông trên người Âu Dương Thành như đều dựng đứng, hung tợn trừng mắt nhìn Âu Dương Thần.

“Thế thì cậu ngồi gần lại đây.”

“Sao tôi lại phải ngồi gần lại?”

“Không muốn biết mình bệnh gì?”

Uy hiếp! Uy hiếp trắng trợn! Thế nhưng tuy biết rõ là uy hiếp, Âu Dương Thành không biết vì sao vẫn chịu theo uy hiếp của hắn, lòng hiếu kỳ càn quấy, không tình nguyện dịch mông về phía Âu Dương Thần.

Âu Dương Thần thở dài, không kiên nhẫn tóm lấy người kéo tới, hình thể hai người rõ ràng không kém nhau là bao, vậy mà Âu Dương Thần xách Âu Dương Thành lại chỉ như điều hâu quắp chích bông.

“A oa~~” kêu lên một tiếng sợ hãi, trời đất đảo điên, Âu Dương Thành cảm thấy người mình bị xoay qua một chút, mở mắt ra thấy bản thân đã an vị trên đầu gối Âu Dương Thần, người kia còn vòng tay ôm lấy eo hắn.

Tư thế tiêu chuẩn của nữ tử phong trần thời cổ đại ngồi trên người khách nhân, a – là tiểu quan ngồi trên người khách làng chơi mới đúng, bất quá vị tiểu quan đây hơi to con.

“Cậu! Cậu –” lần đầu tiên dùng tư thế này ngồi trên người một người đàn ông, Âu Dương Thành đầu óc linh hoạt, nhưng mồm miệng không đủ lanh lợi.

Mỹ nhân (mỹ nhân?) trong ngực, Âu Dương Thần tâm tình không tệ, hơi ngẩng đầu nhìn Âu Dương Thành, hỏi: “Đây là cậu chơi lật mềm buộc chặt hả?”

“Gi?” Đang chuẩn bị giơ tay lên tặng cho ổi thối thâm một con mắt, vừa nghe hắn hỏi, Âu Dương Thành liền sững sốt, lật mềm buộc chặt? Mình?

Không đợi hắn kịp phản ứng, Âu Dương Thần hỏi tiếp: “Có vợ chưa?” Không khác gì thăm vấn phạm nhân.

Lắc đầu. Âu Dương Thành không hiểu vì sao mình lại vâng lời đến thế.

“Bạn gái chưa?”

Lắc đầu.

“Bạn trai chưa?”

“Đi chết đi! Cậu rốt cuộc muốn nói cái gì?”

“Vậy tại sao lại cứ từ chối tôi?” Âu Dương Thần kéo tay lại, Âu Dương Thành thuận thể nhích gần thêm vào lồng ngực hắn.

Cái gì gọi là cứ từ chối? Âu Dương Thành thật sự không hiểu, hơi hơi giằng ra, “Tôi từ chối cậu cái gì?”

“Từ chối không chịu làm tình với tôi!”

“Tôi phắc!” Lần này đúng thật là nhẹn không nổi nữa! Âu Dương Thành giật ngược tóc cái tên làm cho hắn thiếu chút nữa hộc máu, hận không thể lột luôn xuống một tầng da đầu, “Con mẹ nó, cậu nói lời này mà không biết xấu hổ hả? Dựa vào cái gì tôi phải làm tình với cậu? Tôi với cậu còn chẳng phải yêu đương gì!”

Âu Dương Thần nhếch khóe miệng, hướng đầu sát tới gần Âu Dương Thành, giảm bớt nguy cơ bị kéo rụng tóc, “Làm tình làm tình, làm nhiều sẽ yêu!”

“Lý luận chó má hạ lưu!”

“Lần trước không phải chúng ta phối hợp rất tốt sao?”

Trời đất chứng giám! “Con mắt nào của cậu thấy tôi phối hợp? Từ đầu đến đuôi đều là cậu bắt ép tôi!”

“Nhưng mà cậu cũng hưởng thụ còn gì.” Tà tà cười, Âu Dương Thần vươn tay, tóm lấy nơi yếu hại, đương nhiên là của Âu Dương Thành. “Hơn nữa ngay từ đầu chính cậu dẫn tôi trước.” Tuy rằng vì say.

“Tôi – a!” Tay mềm nhũn, da đầu Âu Dương Thành tê rần, thả lỏng tay kéo tóc Âu Dương Thần, cả người rụt lại, “Buông, tay! Con mẹ nó, cậu mau buông tay cho tôi!”

Đương nhiên là không thể buông tay, Âu Dương Thần một khi đã bắt được thứ gì đó, có bao giờ chịu buông. Cho nên, chẳng những không buông tay, ngược lại còn bắt đầu tinh tế vuốt ve.

Muốn giãy ra, Âu Dương Thần liền thoáng dùng lực, Âu Dương Thành rên rỉ một tiếng, hần, hần còn chưa kịp mặc quần lót! Vải – quần jean cứng lắm!

“Cậu mau buông ra cho tôi! Có nghe thấy không

!”

“Hừ hừ!” Âu Dương Thần nhìn Âu Dương Thành đang nhắm mắt, cắn chặt răng nuốt tiếng rên rỉ, “Báo cáo nói cậu bắt lực! Để tôi kiểm tra chút xem cậu có phải thật không?”

“Gì cơ ~?”

Hai chữ “bắt lực” nổ oanh trong đầu Âu Dương Thành, thiếu chút nữa từ trên đầu Âu Dương Thần nhảy dựng lên, bắt quả bị Âu Dương Thần túm lại đè xuống.

“Cậu nói ai bắt lực?” Âu Dương Thành kéo lấy cổ áo Âu Dương Thần hung bạo hỏi. Bịa đặt! Nhất định là bịa đặt!

Âu Dương Thần lười biếng tùy ý hần lắc lắc, “Đấy là báo cáo nói, không phải tôi nói.”

“Cậu lừa thằng ngốc chắc! Quỷ mới tin cậu!” Lúc này chỉ có thể dùng hít thở không xong để hình dung Âu Dương Thành.

“Vậy nên giờ tôi mới phải thử nha!” Nói như chuyện đương nhiên, Âu Dương Thần nhanh chóng cởi quần Âu Dương Thành, không mặc quần lót đúng là rất tiện, mất vài giây liền chỉ còn thịt với thịt kết hợp nha.

“Này! Cậu – A! Vô lại, loại chuyện này không cần người khác phải thử ~!” Ngồi ở trên người người khác để cho người ta giúp mình thủ dâm, người đó lại còn là nam! Trời ạ! Còn có chuyện khủng khiếp hơn được sao? Âu Dương Thành thở hào hển, đồng thời đã có chút nhớ nhung, về phần nhớ cái gì – hần không muốn nói! Đánh chết cũng không nói!

Tiếng cười phát ra từ lồng ngực Âu Dương Thần, động tác trên tay càng lúc càng nhanh, ánh mắt vẫn không rời, chăm chú nhìn người trong lòng, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, mũi cao thẳng, cằm kiên nghị, lông mày hơn nhú, răng cắn chặt, nhìn một người đàn ông như vậy hào hển thở dốc trong tay mình, quả nhiên mang đến cảm giác thỏa mãn hơn bất cứ chuyện gì trên đời.

Thứ dục vọng này, người đàn ông luôn rất trung thành với nó, huống chi là hai người đàn ông.

Dưới bụng nóng như lửa đốt, Âu Dương Thành mở bừng mắt, cúi đầu nhìn, nơi đó của mình đã sớm cứng đến độ có thể treo cờ, chỗ nào bắt lực?

“Haha! Tôi lên rồi! Bắt lực chỗ nào hả? Đồ ỏi thói chỉ biết gạt người kia! Ha ha ha ha!” Âu Dương Thành chỉ vào nơi đó của mình cười haha.

Âu Dương Thần cũng cười, bắt quả là cười âm hiểm.

“Ha, ha ha – ha –” Rốt cuộc phát hiện ra cái đó của mình đang bị người ta nắm trong tay, tiếng cười của Âu Dương Thành nhỏ dần nhỏ dần, ngón tay thon dài chậm rãi vuốt ve, phim sex bắt quả cũng chỉ đến vậy, hần không những xem trực tiếp còn tự mình tham gia, Âu Dương Thành không cười nổi.

“Thoải mái không?” Âu Dương Thần kéo đầu hần xuống, vô cùng thân mật ghé vào tai hần hỏi.

Muốn nói không thoải mái, nhưng “chứng cứ” rành rành ở dưới, không nói tới bị một người đàn ông sờ vào lại lên, dù sao đều là người, tay đàn ông cũng là tay, nhưng vấn đề hiện tại, người đàn ông đó là Âu Dương Thần, cái tay đó là tay Âu Dương Thần, mọi chuyện lập tức không đơn giản như vậy! Về mặt Âu Dương Thành lúng túng, tức giận, nhục nhã, phẫn nộ, khuôn mặt hoàn hảo biến thành tím ngắt, cả người run nhẹ.

“Cậu thực sự rất đáng yêu đó!” Xoa xoa đầu Âu Dương Thành, Âu Dương Thần hôn chụt một cái lên khuôn mặt đỏ bừng.

“Cậu đi chết đi!” Thở dốc!

“Trung thành với dục vọng của bản thân thì có gì sai? Cậu có ham muốn đối với tôi, thần nhiên mà chấp nhận khó đến vậy sao?”

“Cậu là đồ lừa gạt!” Tiếp tục thở dốc!

“Báo cáo nói cậu bất lực, mà chỉ có người cùng họ với cậu mới có thể chữa khỏi thôi!” Y hết như thằng bé gạt người mũi bị dài ra nha!

“Đi chết đi! Trên thế giới cũng không phải chỉ có hai chúng ta họ Âu Dương!” Kịch liệt thở dốc!

“Nhưng hiện tại gặp được chỉ có hai người chúng ta thôi!” Lật người, áp Âu Dương Thành lên ghế sofa, biến thành tư thế “Sinh hoạt vợ chồng” tiêu chuẩn.

“Vậy thì sao?” Âu Dương Thành liếm đôi môi khô khốc, trong khoang mũi tràn ngập hương vị của người đàn ông kia, dưới bụng như có dòng lửa thiêu đốt, một loại dục vọng mãnh liệt lan tràn toàn thân.

“Cho nên, bây giờ chúng ta nên hảo hảo vì đối phương mà trị liệu một chút đi!” Rốt cuộc tòi ra giấu đầu lòi đuôi, Âu Dương Thần cúi đầu chuẩn xác hôn lên môi Âu Dương Thành, người kia thuận theo ngoài ý muốn, ngoan ngoãn hé miệng hoan nghênh hân hoan, Cực kỳ vừa lòng với nụ hôn “kết nối tình cảm” này, lại nghe thấy Âu Dương Thành khổ sở rên rỉ –

“Cối, cối quần tôi ra –”

Âu Dương Thần sững sốt, rồi cười dâm dăng, “Cậu so với tôi còn vội hơn đi! Nhất định sẽ thỏa mãn cậu!” Nói xong cởi phăng chiếc quần Âu Dương Thành vất vả lắm mới mặc vào được, tay nghề chuyên nghiệp, giải quyết nhanh gọn.

Thân thể hoàn mỹ của Âu Dương Thành hoàn toàn phơi bày trước mắt Âu Dương Thần, thế nhưng vừa định áp người xuống để cùng nhau mây mưa dây dưa, Âu Dương Thành đột nhiên dùng sức đẩy hất ra. Một chớp điện quang hỏa thạch, tốc độ quá nhanh, lực đạo quá lớn khiến Âu Dương Thần trở tay không kịp, tức thì ngã xuống đất, thấp giọng chửi một tiếng, ngẩng đầu lên, chỉ kịp thấy Âu Dương Thành trần như nhộng – phóng vào wc!

“Rầm ~” một tiếng sập cửa, tiếp nối là tiếng khóc trời kêu đất của Âu Dương Thành.

”Vương bát đản Phương Ân kia, thuốc của cậu hoàn toàn không tác dụng

~~!”

14. Chương 14

Sắc mặt Âu Dương Thành không tốt, phi thường không tốt! Thấy bản thân hết như nam nhân vật chính trong quảng cáo nhỏ nhỏ một ngày nọ, khóe miệng lãnh khốc như sắp muốn ăn thịt người. Mọi người trong văn phòng dường như đều nhận ra điều đó, cho nên từ sáng sớm đã không có ai dám bắt chuyện với hắn, Âu Dương Thành cũng hiếm khi ngồi thực yên tĩnh ở chỗ của mình, ăn cơm trưa.

Sushi mua ở cửa hàng tiện lợi, ngoại trừ cơm những thứ khác đều là đồ sống, không chút dầu mỡ, vừa hay thanh thanh đạm đạm! Mấy ngày nay, về cơ bản hẳn không đụng đến bất cứ thứ gì dính đến dầu mỡ, ruột không tốt!

”Âu Dương

đáng yêu, hiện giờ cậu có rảnh không?”

Âu Dương Thành miễn cưỡng trừng mắt lên, liếc nhìn qua Bob ăn mặc chải truốt nuốt nà, lại dời mắt về màn hình máy tính.

“Không thấy tôi đang bận sao?” Bận ăn cơm, bận xem phim hoạt hình.

Bob không thèm để ý tới sắc mặt thối um của hắn, chưa từ bỏ ý định mà sấn tới, “Đừng như vậy mà ~ Xong ngay thôi, xong ngay thôi!”

Da gà rơi lả tả, không chịu nổi giọng điệu của anh chàng, Âu Dương nhét toàn bộ sushi vào mồm sau đó rút một tờ giấy ăn từ hộp ra hỏi: “Rốt cuộc có chuyện gì?”

Bob cười, “Hôm nay có một trong mấy người mẫu chụp áp-phích quảng cáo bị tiêu chảy không tới được? Cho nên muốn mời cậu giúp một tay, thế vai tí thôi!”

Tiêu chảy? Quảng cáo? Áp-phích? Âu Dương Thành nhú nhú mày, xác định không phải mấy thứ gì đó bản thân có hứng thú, “Tôi cũng không phải người mẫu, tìm tôi làm gì?”

“Còn không phải tại nhất thời không tìm nổi người?” Bob kêu lên một tiếng, sau đó lại bắt đầu vuốt mông ngựa (nịnh nọt), “Lại nói Âu Dương đẹp giai như vậy, dáng người chuẩn như thế, không tìm cậu thì tìm ai nha?” Vốn đang muốn nói quảng cáo TV lần trước còn dám đóng thì sợ gì cái này, nhưng vừa nghĩ tới Âu Dương Thành hận cái quảng cáo đó đến nghiêng răng nghiêng lợi, thôi quên đi vẫn hơn.

Quảng cáo kia mãi mãi là vết thương tâm hồn của Âu Dương Thành!

Âu Dương Thành mắt trắng dã, “Khỏi cần nịnh hót! Tôi không có thời gian, lát nữa còn phải làm việc!”

“Chỉ một tiếng thôi, chụp xong vừa lúc vào giờ làm, hơn nữa tôi cũng vừa nói qua với sếp rồi, sếp đồng ý cho cậu làm là quá chuẩn!”

“Anh làm cái gì phải nhiệt tình vậy chứ?”

“Quảng cáo này là dự án quan trọng công ty chúng ta nhận mà!”

Đạch! “Lại muốn lấy tôi làm không công?”

“Không hề không hề! Thật sự chỉ có cậu mới có thể nhận được công việc này thôi! Trừ cậu ra không thể tìm ra một người có khí chất như vậy, có thể hợp với quảng cáo như vậy! Không phải cậu thì không thể! Không đúng cậu thì không xong!” Bob không nhéo như đóng bọt nước, chỉ thiếu điều vỗ tới ôm chân Âu Dương Thành.

Lông mày nhíu lại, Âu Dương Thành không phải không muốn giúp việc cấp bách, nhưng mấy ngày nay tâm tình hắn thật sự không tốt, động một cái thôi cũng thấy lười! Nhưng mà, nghĩ lại dù sao đây là chuyện công ty, hơn nữa Bob lại là bạn bè, buồn bực cào cào tóc, Âu Dương Thành hỏi: “Quảng cáo gì?”

Bob hai mắt sáng quắc, “Cậu đồng ý?”

“Nếu như không rắc rối —”

“Không rắc rối, không hề rắc rối! Tuyệt đối không rắc rối! Đây là áp-phích quảng cáo thời trang, chỉ cần tạo mấy cái dáng là ok!”

Nghe qua hình như cũng không phiền lắm, mặc quần áo với tạo vài tư thế lạnh lùng là được. Vậy thì giúp một việc, Âu Dương Thành đứng dậy chuẩn bị tốt, từ trách nhiệm đối với công tác, mà thuận miệng hỏi một câu.

“Là hãng nào?”

“Hãng D&G!”

Cả người cứng ngắc một giây, Âu Dương Thành nghiêng răng nghiêng lợi dùng một chữ tổng cổ Bob.

“Cút!”

(Thương tình giải thích: Mọi người có biết D&G không? Tôi rất là thích nhãn hiệu này nha, bởi vì quảng cáo của họ đều hàng dữ vô bờ bến nha! Quảng cáo TV toàn hai người đẹp giai ái muội sờ tới sờ lui, áp-phích tuyên truyền toàn là một người đàn ông sáu múi ở trần nằm trên đất, bày ra mấy tư thế gợi cảm ấy! Còn có mấy chú gợi cảm, đẹp ttrai kiêu diễm quần lót tụt hết cỡ luôn! Nếu chưa từng xem qua thì nên xem nha! Đảm bảo đã nghiền! Còn nữa, hai nhà kế chính đứng đầu của D&G là một đôi tình nhân đồng tính đó!)

Đánh xuống một dấu chấm tròn cuối cùng, Âu Dương Thành thở dài một hơi, công việc hôm nay của hắn đã hoàn thành. Duỗi cái lưng mỗi nhừ, nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, đã sắp mười một giờ rồi.

Đã lâu rồi không làm việc trễ như vậy. Tình trạng gần đây của hắn không tốt, ban ngày tinh thần đều có chút hoảng hốt, nhưng đến tối thì cảm giác lại khá ổn, Âu Dương Thành lòng nghĩ mình chắc không phải sắp thành động vật về đêm chứ.

Lưu lại văn kiện rồi tắt máy, Âu Dương Thành từ ghế đứng lên, vừa sửa sang đồ đạc trên bàn vừa hưởng về một đồng sự khác cùng tăng ca với hắn, đang ngồi cách không xa, nói: “Tiểu Triệu, tôi xong việc rồi, về trước nha!”

“Ừ – ế! Cậu xong rồi?” Người đang gục xuống bàn gà gà gật gật lập tức bừng tỉnh, sau đó là một tiếng kêu đau đớn, ”A

Không phải chứ? Cậu xong nhanh vậy sao? Tôi còn mới được có hơn nửa mà!” Nhìn đồng văn kiện trước mặt mình, bên trên toàn là nước miếng.

“Nói thừa! Ai bảo cậu toàn ngủ, đêm nay cũng đừng về làm gì, xong việc thì ngủ thêm một chút rồi mai trực tiếp dậy làm việc luôn đi!” Âu Dương Thành cười có chút sung sướng khi người gặp họa, cầm lấy chìa khóa xe, khoát khoát tay về phía đối phương, “Tôi đi đây! Ngày mai gặp!”

“Âu Dương cậu quá không có lương tâm đó!”

“Lương tâm của tôi để quên trong bụng mẹ rồi!” Âu Dương Thành như một cơn gió tiêu sái phiêu đi, chỉ để lại một chuỗi tiếng cười.

Dừng xe ở trong gara sau tiểu khu, Âu Dương Thành nhớ tới nhà đã hết đồ ăn, vì vậy lại lần nữa ra khỏi cửa chính tiểu khu, đi tới cửa hàng tiện lợi bên cạnh mua chút đồ. Mấy thứ đồ vặt vãnh không nhiều lắm, nên hắn không lấy túi nilon, mà ôm luôn trước ngực đi về, Âu Dương Thành hắn trông vậy nhưng là người ủng hộ bảo vệ môi trường nha.

Thời điểm đi ngang qua bảng thông báo của tiểu khu, Âu Dương Thành nhìn tin viết trên đó, vì để trùng tu đường nước của tiểu khu, vậy nên buổi tối từ 12 giờ bắt đầu cắt nước, cho đến rạng sáng 5 giờ. Âu Dương Thành nhìn thấy liền liếc mắt nhìn ngay phía dưới, tin vừa viết hôm nay. Tối khi bước nhanh về đến trước cửa tầng một tòa nhà mình ở, từ xa xa bỗng nhìn thấy một bóng người tựa vào tường hút thuốc, ánh lửa nho nhỏ như ẩn như hiện trong bóng đêm, có cảm giác giống như cảnh tượng mà tiểu thuyết vẫn thường miêu tả, gợi lên đối phương là một người rất đẹp! Tiến đến gần đến khi thấy rõ, thì ra không hề đẹp tí nào.

Là tên ổi thối! Quả ổi thối khoác da người nhưng toàn bộ lòng dạ bên trong đều đã thối!

Nhìn thấy hắn tới, Âu Dương Thành mỉm cười, lấy điều thuốc bên miệng xuống, động tác tao nhã tiêu sái.

“Sao lại về muộn thế?”

Mặt Âu Dương Thành so với bầu trời hiện tại còn đen hơn. Nếu bây giờ người nói câu này với hắn là lão bà của hắn, thì nhất định hắn sẽ chạy tới hung hăng hôn cô nàng một hơi dài, thế nhưng người trước mặt lại là Âu Dương Thần, hắn chỉ có hai loại ý nghĩ: một, quay đầu ra đi. Thế nhưng hắn phải về nhà, dựa vào cái gì lại phải là hắn đi? Vậy thì chỉ còn một cách khác, coi như không thấy!

Rời mắt khỏi người Âu Dương Thần, Âu Dương Thành tự nhủ với chính mình: Mình không nhìn thấy! Cái gì mình cũng đều không nhìn thấy! Coi người như không khí mà lướt qua bên cạnh Âu Dương Thần.

“Này!” Người đứng sau gọi hắn.

Mình không nghe thấy mình không nghe thấy! Cái gì mình cũng đều không nghe thấy!

Nói là nói như vậy, hai cẳng chân Âu Dương Thành chuyển động nhanh như đạp xe! Cứ y như sau lưng đang có lão hổ đuổi theo, hoàn hảo buổi tối không có người, thang máy dừng tầng một, tay hắn ấn một cái cửa thang máy lập tức mở ra, sau khi vào vừa định ấn nút đóng, một bóng người đã như cơn gió lướt vào được!

Người Âu Dương Thành run lên, cảm thấy một trận âm phong thổi tới! Sau đó cửa thang máy đóng lại, hai người ở trong không gian nhỏ hẹp, một người biểu tình cứng ngắc, một người — mỉm cười ôn nhu.

“Sao cậu lại phải chạy?” Âu Dương Thành thực ôn nhu hỏi, nhưng ai cũng có thể nghe ra được sự hung ác bên dưới giọng điệu ôn nhu ấy. Nếu đáp án không thể khiến cho hắn vừa lòng, vậy tiếp theo rất có thể là sự “trừng phạt” phi nhân tính.

Đang ôm trong tay một đồng hồ, biểu tình của Âu Dương Thành vô cùng giống giữa đường gặp cướp.

“Tôi về nhà của tôi, cậu quản gì tôi thích chạy hay đi!”

Âu Dương Thành dùng mũi hờ một tiếng cười, hỏi: “Tầng mấy?”

A?

“Tôi hỏi cậu ở tầng mấy?”

“Không cần quan tâm tới tôi, cậu muốn lên tầng mấy thì cậu cứ đi trước đi!”

Âu Dương Thành lại mỉm cười, “Cậu cảm thấy tôi tới để đứng trong thang máy đùa với cậu à?”

Âu Dương Thành không nói, dùng ánh mắt vừa phẫn nộ lại vừa phòng bị nhìn hắn.

“Cậu không nói cũng được, hôm nay chúng ta liền cùng nhau ngồi trong thang máy cũng vui lắm!” Âu Dương Thành nhún nhún vai, đồng thời khoanh tay nhẹ nhàng tựa người ra sau, tư thế thực thích ý, cũng làm cho người nào đó hận đến ngứa răng.

Âu Dương Thành hận không thể ném tất cả đồ trong tay vào mặt Âu Dương Thành, thế nhưng sau khi nghĩ tới nghĩ lui, hắn vẫn quyết định không cần phải nửa đêm nửa hôm đứng so đo với một quả ổi. Vì thế rất không tình nguyện nhả một câu: “Tầng tám.”

Âu Dương Thành nhếch khóe miệng cười không tiếng động, vươn tay —

Thật đúng là biệt nữ nha!

Trong thang máy hai người đều không nói tiếng nào, Âu Dương Thành tất nhiên không muốn nói, nhưng Âu Dương Thành đang suy nghĩ gì hắn cũng không biết. Trên thực tế, hắn rất muốn hỏi Âu Dương Thành cậu tới đây làm cái gì? Nhưng môi giật giật, vẫn không thể mở miệng. Tầng tám, thời gian chờ trong thang máy mà nói chỉ vồn vện khoảng mười mấy giây đồng hồ, thế nhưng đời này Âu Dương Thành chưa bao giờ cảm thấy vài chục giây thì ra lại có thể vừa chậm vừa dài đến vậy.

“Đinh ~” thang máy lên tới nơi, Âu Dương Thành có loại cảm giác thở phào nhẹ nhõm, bước ra khỏi thang máy, đi đến trước cửa nhà mình đưa tay vào túi quần lục chìa khóa.

“Cần tôi giúp không?” Âu Dương Thành vươn tay.

“Không cần! Cậu đứng yên là được rồi!” Âu Dương Thành kêu to. Ông trời ạ! Thật dễ cho hắn giúp, không nói tới có thể móc được chìa khóa ra hay không — không chừng còn bị móc ra cái gì đó luôn ấy!

Âu Dương Thành mày hơi nhướng lên, thu tay lại, đứng bên cạnh không nhúc nhích, nhìn chăm chăm người đang gian nan rút chìa khóa ra từ túi tiền, lại càng thêm gian nan một tay cầm đủ thứ đồ một tay cầm chìa khóa mở cửa.

Ngay lúc đó đột nhiên một chiếc túi gì đó tụt ra khỏi tay Âu Dương Thành, Âu Dương Thành sửng sốt một chút, đúng lúc cánh cửa mở ra. Hắn vừa định khom lưng xuống nhặt, Âu Dương Thành đã nhanh một bước cầm thứ đó lên.

Là túi bánh ăn nhanh dùng lò vi sóng.

Âu Dương Thần nhìn nhìn, sau đó tà khí cười, hỏi: “Có mua bao cao su không?”

Phắc! Âu Dương Thành lần này thật sự phát điên!

”Cậu đi chết đi! Đến nhà người ta còn muốn người ta chuẩn bị bao cao su cho cậu, có muốn ông đây tự cởi sạch đồ rồi tự bôi trơn hông luôn không hả

?”

Còn thật sự gât đầu, Âu Dương Thành vô cùng hài lòng nói: “Cậu chủ động như vậy tôi vô cùng cao hứng, bất quá cởi quần với thuốc bôi trơn đều là lạc thú, cứ để tôi phục vụ cậu đi!” Nói xong không đợi Âu Dương Thành thét lửa, đẩy cửa đi vào trước, như thể đi vào nhà mình.

Đây, thật, ra, là, nhà, ai?

Âu Dương Thành tức đến mặt xám ngoét, nghiêng răng nghiêng lợi ôm đồ theo sau hấn vào nhà, cảm giác bản thân rất giống thằng giúp việc.

“Trang trí trong nhà không hề tệ nha!” Âu Dương Thần đã bật sẵn đèn, đứng trong phòng khách không lớn lắm mà soi mói khắp nơi. Âu Dương Thành mang đồ quăng vào phòng bếp, mở tủ lạnh túm chai bia uống một ngụm, băng, rơi vào lửa!

Nhìn hấn vẫn đang thở phì phì, Âu Dương Thần cười y hệt con hồ ly già, ngồi xuống ghế sofa tìm một tư thế thoải mái, nói với người trong phòng bếp: “Làm sao vậy? Tình nhân đến nhà mà lại chiêu đãi người ta thế này sao?”

Âu Dương Thành thiếu chút nữa phun ra ngụm bia! Tình nhân? Ý nói mình với ổi thối sao? Cỡ nào — buồn nôn! Mà nguyên nhân họ trở thành “tình nhân”, lại càng buồn nôn!

Nhắc tới ngày đó ở phòng trắng mật, Âu Dương Thành đi nặng sắp mất nước đến nơi, mà Âu Dương Thần ở ngoài cửa như chế giễu, hỏi: “Có khỏe không? Có phải bị trĩ không đấy?”

Đmm! Từ tiêu chảy đến bệnh trĩ, đường dài lắm biết không hả?

Đáng tiếc Âu Dương Thành ngay cả khí lực để rống giận cũng không có, cả người như bại liệt ngồi trên bồn cầu, vẫn còn tiếp tục “phấn chiến”!

“Âu Dương Thành, chúng ta chơi một trò này đi?” Người ngoài cửa nói.

“Quý mới — muốn chơi với cậu!” Ừ! A —

“Tôi không ghét cậu, thậm chí đối với cậu còn có cảm giác —”

“Tôi ghét cậu! Đối với cậu không một chút cảm giác!”

“Hơn nữa cậu cũng không có bạn gái, chúng ta có thể thử thành một đôi xem sao, không có bất kỳ gánh nặng gì, tôi có thể cho cậu bất cứ thứ gì cậu muốn —”

“Tôi hiện tại muốn cậu con mẹ nó mau cút đi! Ông đây không rảnh chơi ba cái trò chơi tình cảm gì đó với cậu, cậu con mẹ nó tìm ai yêu thì tìm ~!” A~ hét thật lợi hại! Bụng — a

Ngoài cửa không có tiếng động, ngay lúc Âu Dương Thành nghĩ Âu Dương Thần đã cút thật rồi, tiếng nói người kia lại vang lên.

“Hai người chúng ta nghiêm túc một chút càng tốt! Chúng ta yêu nhau, thử làm một đôi tình nhân, được không?”

Trò cười thiên đại! Từng gặp qua mèo với chuột kết hôn chưa? Hiện tại có “con mèo đàn độn” còn “câu hôn” con chuột này!

“Được — ư a~~!”

“Cậu đồng ý rồi!”

Âu Dương Thành khóc không ra nước mắt. Câu kia của hắn phải là: Được cái đầu mẹ cậu! Thế nhưng cái bụng nhất định không chịu thua kém của hắn lại cố tình tạo thành cái tình trạng kia, giúp hắn “một bước sa chân hận ngàn đời”! Vô duyên vô cớ có một gã “tình nhân”!

Tình nhân, từ mà Âu Dương Thành đã rất nhiều năm rồi không nghĩ tới.

“Nghĩ gì thế?”

Ngắn người một chút, bị người ôm lấy từ phía sau, hơi thở ấm áp của Âu Dương Thần phả ngay sau vành tai, Âu Dương Thành cảm thấy kỳ quái, bên tai — có chút ngứa. Toàn thân đều đang nóng lên!

“Buông ra! Cút qua một bên!” Gắt gỏng giãy giụa người, muốn giãy ra khỏi cái ôm của Âu Dương Thần, hoàn toàn ngoài ý muốn của hắn, người phía sau lại buông hắn ra. Âu Dương Thành có chút khó hiểu, liền thả ra đơn giản như vậy? A — cũng không phải hắn không muốn tên kia buông hắn ra!

“Tôi đi tắm chút đã! Đợi lát nữa lên giường ôm thật chặt cậu cho cậu muốn chạy cũng không thoát!” Âu Dương Thần hôn chụt lên mặt hắn một cái, chờ Âu Dương Thành quay đầu lại, chỉ thấy một chiếc áo sơ mi trắng từ trên không trung rơi xuống, Âu Dương Thần trần nửa người đi vào phòng tắm.

Âu Dương Thành thật sự phải hoài nghi nhà này hiện tại là của ai? Tuy Âu Dương Thần mới tới lần đầu tiên, nhưng ngay cả phòng tắm với công tắc ở đâu đều không cần phải dạy! Mỗi tội, hắn biết làm thế nào dùng mỗi một cái khăn mặt để tắm rửa sao?

Có chút bất đắc dĩ, Âu Dương Thành cởi áo khoác vắt lên ghế sofa, đem đồ vừa mua được cất vào tủ lạnh. Lướt mắt qua đồng hồ trên tường, còn năm phút nữa là tới mười hai giờ... A? Đột nhiên nhớ ra cái gì đó? Trong đầu Âu Dương Thành, linh quang chợt lóe!

Mười hai giờ? Mười hai không sai không lệch —

Lúc này, trong đầu hắn, một vạn ý tưởng độc ác bắt đầu nảy sinh — nảy mầm — trưởng thành — cuối cùng bùng nổ!

Hê hê hê hê hê hê hê hê

~! Ồi thôi! Tôi cho cậu bắt nạt tôi! Cho cậu đùa giỡn lưu manh! Nghĩ tới chuyện lát nữa Âu Dương Thần gặp phải, Âu Dương Thành cười đến mười phần dâm dăng, vui sướng từ miệng nhanh chóng lan đến tận mang tai. Sau đó lại nhớ tới cái gì đó, hắn bước vài bước lên tầng, mở ngăn tủ ra bới tung, cuối cùng xách lên một lọ sữa tắm, toàn hàng nhập khẩu, đồng nghiệp đi nước ngoài mang về cho hắn, hương rất thơm, nhẹ nhàng tẩy sạch làn da, điểm đặc biệt lớn nhất đồng thời cũng quan trọng hơn một chút: tạo rất là nhiều bọt hơn bình thường!

Bóp vài phát vào bồn tắm, muốn tắm bong bóng hoàn toàn không thành vấn đề!

Cầm sữa tắm, Âu Dương Thành liều mạng vọt tới phòng tắm. Đẩy cửa, quả nhiên không khóa. Đồ dâm dăng!

Âu Dương Thần đang kì cọ thân thể, vóc dáng, cơ bắp cường kiện rắn chắc cùng cơ thể không chút mất cân đối, Âu Dương Thành không thể không thừa nhận thân thể người đàn ông này cũng đẹp như mặt hắn vậy! Còn có cặp chân dài thẳng tắp kia nữa, rồi giữa hai chân — Dừng dừng! Phi lễ chó thị!

Nhìn hắn đi vào còn đang đánh giá thân thể mình, Âu Dương Thần nhe răng cười, vươn tay về phía Âu Dương Thành, “Tôi biết thế nào cậu cũng vào tắm cùng tôi mà! Lại đây!”

“Cậu cút đi!” A! Không đúng! Hắng giọng một cái, Âu Dương Thành đưa tầm mắt tập trung ở nửa thân trên của Âu Dương Thần, chìa lọ sữa tắm tới trước mặt người kia, “Dùng cái này tắm!”

“Trong này không phải vẫn còn sao?” Âu Dương Thần nhìn thoáng qua lọ sữa tắm bên cạnh, vừa rồi hắn có nhắc lên, bên trong còn rất nhiều.

“Cái kia — hết hạn rồi!” Chột dạ, Âu Dương Thần ám muội nhìn hắn, càng chột dạ, “Bảo cậu tắm thì tắm đi! Sao nói nhảm lảm thế!” Muốn đưa sữa tắm cho Âu Dương Thần, ngẫm lại vẫn còn lo lắng, túm thêm cục bông tắm nhét vào tay Âu Dương Thần, “Cầm!” Nói xong bóp sữa tắm lên trên cục bông.

Cười được kha khá, Âu Dương Thành xoa xoa bụng nhỏ lộ ra vì lẩn lộn, nhắm mắt thở hổn hển. Trong đầu hồi tưởng bộ dáng mất mặt của Âu Dương Thần, lại hoàn toàn không nghĩ tới sau đó sẽ phải giải quyết hậu quả như thế nào, đến tận lúc cảm giác có thứ gì đó chắn mất ánh sáng trên đỉnh đầu, vừa mở mắt, Âu Dương Thần không biết đã đi lên từ lúc nào, đang đứng bên giường cúi đầu nhìn hần.

Nhất thời không một tiếng động, hai người mắt to trừng mắt nhỏ nhìn đối phương. Mãi đến khi –

“Sao cậu lại lên đây?” Hỏi thì hỏi, Âu Dương Thành vẫn không nhúc nhích, từ dưới hơi ngửa đầu lên nhìn người trên đỉnh đầu.

“Không có nước.” Âu Dương Thần vô cùng bình tĩnh trình bày.

Tôi đương nhiên biết không có nước! Âu Dương Thành nhin cười, vẻ mặt xem kịch vui nhếch khóe miệng, “Trên giường tôi cũng không có bồn nước, cậu có đứng đây cũng vô dụng! Tự mình tìm cách giải quyết đi! Thử dùng khăn mặt lau khô — à hay là dùng khăn giấy hút khô? Nha?”

“Cậu có vẻ thích thú nhỉ?” Âu Dương Thần nhẹ giọng hỏi, vì mắt đang rũ xuống, khiến người khác lỡ mất một tia giao hoạt lướt qua trong đôi mắt nâu sâu thẳm của hần.

“Bình thường, bình thường thôi!” Trên thực tế chỉ còn thiếu bắn pháo ăn mừng! “Tôi cũng không phải loại cười trên nỗi đau của người khác...” Âu Dương Thành hắc hắc cười, nhìn Âu Dương Thần, sau đó đột nhiên phát hiện vị nhân huynh đây thân thể vẫn còn trần truồng nha! Trần truồng không quan trọng, có điều bọt trên người hần gần như đã chảy toàn bộ xuống đất, lộ ra cơ thể cường tráng, nhất là bộ vị nào đó kia, tuy phần lớn vẫn còn ẩn hiện ở dưới lớp bọt biển, nhưng dù chỉ mới lộ ra một chút đã rất có sức uy hiếp rồi!

Âu Dương Thành theo bản năng nuốt nuốt nước miếng, rốt cuộc, đã có cảm giác nguy hiểm yêu dấu bắt đầu kéo nhau tới.

“Cậu, trước đi gột hết bọt xà phòng đi đã! Điều rút ướt hết sàn nhà tôi rồi!” Quay đầu, Âu Dương Thành cuộn luôn chăn thành một cục làm con rùa.

Âu Dương Thần nhếch khóe miệng, “Nhưng mà không có nước!”

“Vậy tự cậu giải quyết lấy!” Cảm giác đēm đột nhiên lún xuống, cả người Âu Dương Thần đều theo đó mà hơi run lên, vùi mặt vào trong chăn.

“Có vài chuyện, tự mình làm không bằng tìm người cùng nhau làm mới tiện...” Âu Dương Thần nói rất đương nhiên, biểu tình trên mặt lại đủ sức dọa thiếu niên trong sáng chạy mất, tuy rằng Âu Dương Thành không tính là trong sáng, càng sớm đã không còn là thiếu niên, nhưng nếu không phải đang làm đả điều dúi đầu vào chăn, đảm bảo cũng đã sớm chạy mất dép vì sợ rồi.

“Tự thân lao động, cơm no áo ấm! Cậu... cậu xuống ngay, làm giường với đēm ướt hết thể này thì tôi biết ngủ kiểu gì hả?” Âu Dương Thành cảm thấy người phía sau đã cách hần rất gần, một làn hương dễ chịu tràn vào khoang mũi, mùi thơm ngát sau khi tắm rửa – a! Hần còn chưa có tắm xong mà! Hần là hương thơm trong lúc đang tắm, còn trộn lẫn cả mùi của Âu Dương Thần, cái loại mùi siêu cấp MAN này, có rửa thể nào cũng không sạch.

“Vậy đừng ngủ –” Âu Dương Thần đưa tay sờ lên eo Âu Dương Thành, người kia như bị điện giật, đổi lại một tiếng cười nhẹ của hần, cúi người xuống áp sát vào Âu Dương Thành, nói: “Chúng ta cùng nhau giải quyết vấn đề đi!”

Vành tai bị cắn nhẹ, Âu Dương Thành rút đầu ra, quay lại hung tợn trừng tên đang “tập kích” người hần, “Cậu làm cái gì đấy hả?”

“Lời này hần phải để tôi hỏi cậu mới đúng chứ?” Nhướn nhướn mày, Âu Dương Thần một đòn lật người Âu Dương Thành, không thêm để ý sự chống cự của người kia mà ấn tay hần sang hai bên, nhếch miệng cười, “Hôm nay thể nào lại đối tốt với tôi như thế nha? Lấy cả sữa tắm mới cho tôi nữa chứ, hửm?”

“Cậu tới nhà tôi – tôi chỉ là làm tròn trách nhiệm của chủ nhà mà thôi! Ha ha!” Biết mình đang châm chọc hần, Âu Dương Thành cười gượng, trước ngực ướm sùng một mảng, bọt khí trên người Âu Dương Thần giọt giọt nhỏ xuống người hần, có điều phần lớn đã bị đēm hút đi.

“À? Vậy cậu hẳn nên làm chuyện tốt đến cùng phải không, tiền phạt tiền tận về tây mà?”

“Cậu muốn thế nào?” Không tốt! Quần cũng ướt rồi!

“Cả người tôi đây toàn bọt, chẳng lẽ cậu không nên giúp tôi giải quyết sao?” Âu Dương Thần nheo mắt lại, đưa chiếc đùi ướt nước cọ cọ giữa hai chân Âu Dương Thành.

Âu Dương Thành thiếu chút nữa từ giường nhảy dựng lên! Không tốt! Kiểu gì cũng xảy ra chuyện mất thôi! Hiện giờ quả ối thối trở thành một con dã thú bị khiêu khích, đã tới cực hạn không thể chịu thêm tẹo tẹo kích thích nào nữa! Bằng không nhất định có thể xông tới gặm hân không còn cả xương!

“Tôi cũng đâu có cách nào biến ra được nước đâu!” Lời nói thực bất đắc dĩ còn ẩn chứa ủy khuất, Âu Dương Thành chấp nhận hiện tại hân chỉ có thể ủy khuất mà cầu an toàn, tuy đây là nhà hân, nhưng thủ đoạn của Âu Dương Thần hẳn đã được ném đủ rồi.

“Không cần cậu biến ra nước!”

Cảm tạ trời đất! Bằng không hẳn thật sẽ phải ra ngoài mua nước khoáng về cho người nào đó tắm rửa.

“Vậy tôi giúp cậu lau khô người thật tốt nhé!” Chân chó một phen vậy!

Mỉm cười, “Cũng không cần cậu phải dùng tay!”

Không cần dùng tay? Câu này khiến cả người Âu Dương Thành đều ngẩn ra.

Nhìn người đang giương đôi mắt to tròn tràn đầy khó hiểu, Âu Dương Thần cười càng thêm ôn nhu... háo sắc, “Chỉ cần cậu dùng miệng là được rồi!”

Ừc! Âu Dương Thành nuốt nước miếng, một loại ý nghĩ không tốt chút nào nháy mắt hiện lên trong đầu, dùng miệng? Hân, hân chắc không phải —

Nhìn nét mặt hoảng sợ của hân, Âu Dương Thần gật gật đầu, tựa như chỉ đang đơn thuần khen ngợi hân, cúi đầu hôn một cái lên mặt Âu Dương Thành, sợ tới mức lạnh băng băng rồi nha.

“Đúng vậy! Cậu chỉ cần liếm sạch sẽ giúp tôi là được rồi!”

”Liếm sạch sẽ ~ sẽ ~ sẽ

” ba chữ này không ngừng quay mòng mòng trong đầu Âu Dương Thành, âm tiết sau cùng dần dần bay xa, tan biến trong vũ trụ sâu thẳm, Âu Dương Thành dùng sức từ giường nhảy dựng lên, tất nhiên cuối cùng không thể thành công, bị Âu Dương Thần đè chặt, bất quá người không dùng được miệng vẫn có thể dùng, vậy là một tiếng gầm giận dữ vang lên: ”Âu Dương Thần đồ ối thối khinh người quá đáng này

~~!”

“Ai...” Âu Dương Thần trưng ra biểu tình thực vô tội, đưa chân đè xuống cái chân đang đá lung tung của Âu Dương Thành, “Tôi bắt nạt gì cậu đâu chứ? Chỉ là để cậu hỗ trợ liếm cho sạch thôi mà!” Tôi còn chưa có bắt đầu ăn hiếp cậu đâu!

“Liếm cái đầu mẹ cậu ấy!” Nghiến răng nghiến lợi!

“Ồ! Muốn liếm đầu chỗ đó của tôi à!” Âu Dương Thần cười “thấu hiểu”, “Không thành vấn đề!”

Âu Dương Thành tức đến thiếu chút nữa phun ra một búng máu. Vì cái gì? Vì cái gì lại thành thế này? Hân vẫn cho rằng Phương Ẩn là tên không biết xấu hổ đệ nhất thiên hạ rồi, nhưng giờ đây được chứng kiến Âu Dương Thần, hân nghĩ vị trí “đệ nhất thiên hạ” kia của Phương Ẩn chắc chắn không giữ nổi. Hôm nào phải cho hai tên này ngồi thảo luận với nhau một chút!

Nhìn Âu Dương Thành tức giận đến mặt đỏ bừng, Âu Dương Thần một lần nữa khẳng định hân cực kỳ thích bộ dạng mặt đỏ tai hồng của Âu Dương Thành, nhất là còn do hân chọc mà thành.

“Cậu thế này đáng yêu quá đi —” khiến người ta thật có ham muốn ăn hiếp mà, hân nói, đồng thời hai tay thả lỏng, Âu Dương Thành vui sướng vì lấy lại được tự do, chuẩn bị cùng Âu Dương Thần khai chiến!

Người kia lại trước một bước ôm chặt lấy hắn, hai tay vòng qua dưới nách, áp mặt hắn vào trước ngực, hai người tựa như hai đứa trẻ sinh đôi dính lấy nhau thật chặt.

“Tôi nói đùa với cậu thôi, đừng nóng!”

Âu Dương Thành hừ một tiếng, “Cái kiểu đùa của cậu có thể tức chết được người đấy!”

Âu Dương Thần cười cười, “Cậu không phải cũng thế à?” Chuyện hôm nay, rõ ràng hắn mới phải là người tức giận đi?

Tiếp theo là một hồi trầm mặc, Âu Dương Thành bất an giật giật người, Âu Dương Thần tưởng hắn bị ép không thoải mái, hơi nhích người lên, lúc này Âu Dương Thành bỗng nhiên nói: “Rốt cuộc cậu muốn gì?”

Âu Dương Thần khựng lại, cúi đầu nhìn Âu Dương Thành, thực bình tĩnh nói: “Chúng ta đang yêu đó!” Giọng điệu không khác gì “Chúng ta đều cùng họ Âu Dương đó.”

Mà Âu Dương Thành cũng thực bình tĩnh nhìn Âu Dương Thần, tựa như đang nhìn một quả ổi, trong lòng nghĩ rốt cuộc hắn muốn hay không muốn nói cho ổi thối bọn họ giờ đang yêu là vì hôm đó hắn bị tiêu chảy!

Nghĩ nửa ngày, cảm thấy cần phải hỏi một câu: “Tôi với cậu yêu nhau ở đâu ra?”

“Cậu không cảm thấy có sao?” Âu Dương Thần chậm rãi đặt Âu Dương Thành xuống giường, chống nửa thân trên nhìn hắn hỏi. Trong đôi mắt nâu sâu thẳm hiện lên một mặt say mê, tay nhẹ nhàng vuốt ve trên ngực Âu Dương Thành, thủ pháp phi thường gợi tình.

Quả thực là câu dẫn trắng trợn!

Bì sờ đến cả người bắt đầu từ từ nóng lên, Âu Dương Thành liếm liếm đôi môi khô khốc, “Không —” vừa mở miệng ngay cả thanh âm cũng đã khàn khàn.

“Thật sự không?” Giọng nói cùng biểu tình quyến rũ, Âu Dương Thần chậm rãi cầm lấy tay Âu Dương Thành, áp lên ngực mình.

Âu Dương Thành cảm giác được cơ thể co giãn chân thật hơi rung động dưới tay mình, thậm chí còn cảm giác được mạch máu đang lưu động, làn da trắng mịn (có lẽ do sữa tắm...), sờ thích đến độ khiến cho người ta có xúc động muốn ra sức mà ve vuốt, còn cả chỗ nhô lên kia nữa, Âu Dương Thành cảm giác mặt mình nóng bừng đến sắp nổ tung rồi.

So với sờ ngực con gái còn đã nghiền hơn ấy! Chẳng lẽ thật sự hắn kỳ thực thích sờ ngực đàn ông! Nhưng trên thực tế ngoại trừ Âu Dương Thần ra hắn cũng chưa từng sờ qua ngực thằng khác nha!

A! Nghĩ ra rồi! Hắn đã từng sờ ngực của thằng đàn ông khác. Một ngày mùa hè hồi còn trung học, Âu Dương Thành bị Phương Ân lôi đi bơi, kết quả Phương Ân căn bản là tên nửa nạc nửa mỡ, bơi không tới năm phút đã chìm ngấm. Cũng là Âu Dương Thành cứu hắn lên, lúc ấy hắn nhắm thẳng ngực Phương Ân vỗ một chưởng, sau đó Phương Ân “Oa~” một tiếng liền bất người hết như xác chết vùng dậy. Và rồi Phương Ân nói Âu Dương cậu thiếu chút nữa đập tụt cả đầu vú của tôi rồi. Âu Dương Thành liền đáp dù sao cậu cũng không cần cho con bú —

“Nghĩ gì vậy? Hửm?”

Giọng nói trầm thấp khiêu gợi vang lên bên tai, Âu Dương Thành mới hồi hồn, rồi phát hiện Âu Dương Thần đã buông tay hắn ra, mà giờ chuyển thành tự hắn đang chủ động sờ mó ngực Âu Dương Thần, thậm chí còn nhẹ nhàng đảo qua hạt châu nhỏ kia —

“A ~” tay rút về như bị điện giật, một lần nữa cuộn lại thành con rùa, Âu Dương Thành vừa tức vừa xấu hổ, hận không thể đi tự sát. Hắn đang làm cái gì? Hắn đang làm cái gì nha? Nhìn cái tay vừa ăn đậu hủ của Âu Dương Thần, đều là tại cái tay này không ngoan!

Người kia khe khẽ cười cười, bỏ nhào lên người Âu Dương Thành, chế nhạo hỏi: “Sao vậy? Không phải đang sờ rất sung sướng sao? Tiếp tục đi! Tôi không ngại đâu!”

Nhưng mà tôi ngại! Âu Dương Thành cắn chặt, đánh chết cũng không muốn thừa nhận vừa rồi hắn bị “nam sắc” mê hoặc!

Âu Dương Thần xoa cặp hông đang ngạo nghễ vênh cao của Âu Dương Thành, kéo người ôm vào lòng, nói: “Yêu không cần phải nói thành lời, chúng ta cứ làm thôi!”

Lại cái mớ lý luận chó má này! Âu Dương Thành ở trong lòng mắng một câu! Danh ngôn của Âu Dương Thần: yêu hã, làm làm và làm thôi!

“Con mẹ nó cậu nói thẳng ra muốn làm tình không được sao!” Chơi mấy trò từ ngữ văn hoa cái gì chứ!

“Cậu không biết như thế càng tình thú hơn hã?”

“Tình thú cái rắm! Ngay từ đầu mục đích của cậu còn không phải là chuyện này chắc?” Âu Dương Thành quay đầu trừng mắt người đang cởi quần hã.

“Vốn không hề có ý này, chỉ muốn hảo hảo bồi bồi đắp đắp tình cảm với cậu, bắt quá —” Tay vung lên, quần bị quăng khỏi giường, “Cậu cho tôi một thân đầy sữa tắm, vậy thì không thể lãng phí được!”

Âu Dương Thành sống chết kéo chặt lấy quần lót của mình, tránh trái tránh phải, “Tôi không chê lãng phí! Tuyệt đối không lãng phí!”

“Nồ! Tình yêu à, lãng phí không phải đức tính tốt đâu, chúng ta phải vật tẫn kỳ dụng (sử dụng triệt để) nha!” Dùng sức kéo, quần lót tiếp bước quần dài ra đi.

Âu Dương Thành liều mạng giữ quần áo của mình, lăn lộn khắp giường, “Sứ mệnh của sữa tắm là biến thành bọt xà phòng rồi bị nước rửa trôi chứ không phải dùng để bơi trơn! Cậu đợi lát nữa năm giờ sẽ có nước cho cậu tắm!”

“Vừa hay! Làm tới năm giờ rồi cùng nhau tắm!” Tay lại vung, “roẹt ~” tiếng vải bị xé rách, áo sơ mi “hi sinh” tại trận!

”A

áo của tôi!” Cậu vẫn nên lo bảo vệ cái thân mình trước đi!

“Không lo! Tôi mua cho cậu cái khác!” Quay đầu Âu Dương Thành lại, Âu Dương Thần cúi xuống tặng đôi phương một nụ hôn nồng nhiệt cháy bỏng mà ướt át, từ kinh nghiệm của hã, Âu Dương Thành không có chút sức chống cự nào đối với việc hôn.

Quả nhiên không hề sai, qua vài giây Âu Dương Thành đã mơ mơ hồ hồ, hã không thể chống lại được chuyện hôn môi, hơn nữa đối với nụ hôn đầy kỹ xảo lại càng thêm không thể kháng cự, mà vừa vận bản lĩnh hạng nhất mà Âu Dương Thần vẫn luôn cực kỳ tự hào, chính là kỹ thuật hôn của hã.

Tiếp tục đè xuống, Âu Dương Thần xuất sử tất cả vốn liếng hầu hạ Âu Dương Thành đến khoan khoan khoái khoái, vừa hôn hôn vừa sờ sờ rồi liếm liếm, Âu Dương Thành cảm giác bản thân tựa như thăng thiên, như đang dập dềnh bay trên mây, tức khắc có thể tới được thiên đường, nghĩ thâm kỹ thuật đầu lưỡi của ổi thối này thật không xoàng chút nào! Thế nhưng hã đã quên một chuyện, trên đời không có cái bánh nào rơi miễn phí, vậy nên khi mặt sau hông truyền tới cảm giác lạnh lẽo, hã mở mắt, nhìn thấy hai chân mình đã gác trên vai Âu Dương Thần, đang dang ra phơi bày nơi tư mật, mà Âu Dương Thần đang cầm chính bình sữa tắm kia đổ lên huyệt của hã –

“Cậu, cậu làm gì đấy?” Từ thiên đường tụt xuống địa ngục, Âu Dương Thành ngậy người, chỉ ngơ ngác nhìn cảnh tượng dung tục trước mắt.

Âu Dương Thần tà khí cười, “Không nên lãng phí” Dùng sức cắm vào!

”A ~ Con mẹ cậu mới là lãng phí

~ A ~! Đau quá ~ Đồ ngu ngốc chết tiệt a ~ a! Ừ a

đừng nhúc nhích vội! Ha a ~ lạnh!”

“Nóng lên ngay thôi!”

“Nói bậy! Ừ! Ừ –”

Đằng trước, đằng sau, mặt phải, mặt trái, bên trên – chờ tới lúc không còn phân biệt nổi phương hướng, Âu Dương Thành mơ mơ màng màng nhìn người đang không ngừng thúc tới, đến nỗi phổi hần cũng muốn văng ra ngoài, ở trong lòng âm thầm thề: Thù này không báo không phải quân tử! Ông đây nhất định phải cưỡng gian người một trăm lần rồi lại một trăm lần!

Chú thích:

(1) Tầng lững/gác lững

(2) Chỗ này nguyên gốc là “ ” = dịch dịch úy = thuốc trừ sâu. Tra mãi vẫn không hiểu vì sao lại ví sương như uống thuốc trừ sâu, quần quai chẳng =v= Hình như xuất phát từ câu “Không sợ uống thuốc trừ sâu, chỉ sợ mở nắp lại trúng thưởng thêm chai nữa.”

16. Chương 16

“Tạch” một tiếng, tắt lửa bếp gas, Âu Dương Thành đặt trứng ốp lên chiếc đĩa sứ trắng, sau đó lại tập tễnh đem đĩa bày lên bàn trà ngoài phòng khách. Trên bàn trà lúc này đã có một chén cháo hoa, một ly sữa, một đĩa dưa chuột nhỏ và hai cái cơm nắm, cộng thêm trứng ốp Âu Dương Thành vừa bê tới, liền trở thành một bữa sáng nho nhỏ mà phong phú.

Mẹ nó! Nhà người ăn đến chết đi! Cẩn chặt răng, kiềm chế xúc động muốn nhỏ nước miếng vào cơm, Âu Dương Thành gào một tiếng lên tầng trên: “Bữa sáng xong rồi!” Mau lăn xuống đây ăn! Xong rồi nhanh cút đi!

Vài giây sau, một giọng nói lạnh lùng truyền từ trên tầng xuống, pha trộn chút ngái ngủ khi thức dậy buổi sớm, “Có phải cậu cần tôi lặp lại lời hôm qua đã nói với cậu không? Hử?” Giọng nói không lớn, nhưng Âu Dương Thành vẫn nghe thấy vô cùng rõ ràng, mà cũng chính vì tiếng không hề lớn nên lại càng có thêm uy lực, khiến hần cảm giác như khí lạnh đang xông ra từ gang bàn chân mình.

Vạn lần không tình nguyện, Âu Dương Thành sắp mòi nhỏ cả răng, tiếp đó cổ ý cao giọng hét lên trên đó: “Âu Dương lão gia, bữa sáng đã chuẩn bị tốt rồi ạ! Mau xuống ăn đi thôi!” Tiếng hét như gà trống gáy, dù có là ai sáng sớm ngày ra nghe phải chắc chắn sẽ đều mất sạch khẩu vị ăn uống, bất quá vị trên lầu kia hiển nhiên không phải người thường. Sau một tràng cười điên cuồng, giọng nói biếng nhác của Âu Dương Thành lại vọng xuống.

“Ừ! Ngoan! Làm tốt lắm, lão gia sẽ có thưởng, lên đây hầu hạ lão gia ta mặc quần áo trước đã!”

“Đcm! Cậu đi chết đi cho tôi!” Không thể nhịn nổi nữa, Âu Dương Thành rốt cục cũng bùng nổ, quả ỏi thói này thật sự nghĩ mình là lão gia, còn hần là nha hoàn chắc! Bàn tay đang xoa thắt lưng quay ngoắt, chỉ thẳng lên tầng mắng: “Cậu còn muốn bám trên giường tôi bao lâu nữa hử? Còn không mau cút về đi làm!”

“Ừa... Cậu lên hầu hạ tôi mặc quần áo đi rồi tôi xuống liền! Bằng không tôi trần trụi với thiên nhiên cũng được, tôi đây không ngại đâu...”

Nhưng mà tôi ngại! Âu Dương Thành nhíu mày, cảm thấy mới sáng sớm đã ở trong nhà mình cãi nhau với một tên vô lại thật sự không phải là một lựa chọn sáng suốt. Huống hồ với tình trạng thân thể của hần hiện tại, thật sự cử động còn không nổi, chứ đừng nói tới nổi giận! Các bộ phận trên lẫn trong người đều như một đồng linh kiện hỏng hóc, thân thể như vừa sống lại lần nữa, mà hần, thì còn chưa thể thích ứng được với cái sự “sau khi sống lại” này. Vậy nên về cơ bản, phần eo của hần vẫn cứng ngắt. Sau khi tìm được cho mình một lí do, Âu Dương Thành hít sâu vài hơi, liếc nhìn đồng hồ trên tường! Địch! Bị muộn rồi!

“Cậu còn không lên là tôi đi xuống đó nha!” Tiếng nhắc nhở sột soạt vang lên, dường như Âu Dương Thành đang cố ý nhắc nhở hần.

Âu Dương Thành chắc chắn, nếu giờ mà hắn mò lên, một, hai tiếng tới dừng hông xuống nổi, ai lại đi dâng bản thân vào tay người khác chứ! Lập tức chộp lấy chìa khóa xe, phóng ra cửa đổi giày, khoanh khắc mở cửa, Âu Dương Thành quay đầu, vừa vặn nhìn thấy Âu Dương Thần từ cầu thang bước xuống, thẳng nhai này thật sự trần truồng mà xuống! Ngay cả quần lót cũng không thêm mặc!

Nhìn thấy bộ dạng nhất định phải “tẩu thoát” của Âu Dương Thành, Âu Dương Thần nheo mắt lại trừng hắn, rõ ràng tức lên rồi ~

Âu Dương Thành không biết vì cái gì mà cảm thấy thật mát lòng mát dạ, theo bản năng làm một động tác vừa ngây thơ vừa đáng yêu: le lưỡi làm mặt quỷ với Âu Dương Thần! Sau đó không chờ người kia phản ứng đã chạy ra khỏi cửa.

“Khi nào cút nhớ khóa cửa đấy!” Tiếng nói của Âu Dương Thành cách không xa vọng lại.

Âu Dương Thần đứng trên bậc thang, nhìn cánh cửa bị đóng lại, như đang suy ngẫm mà nhớ lại chuyện vừa mới xảy ra, thì thào tự nói: “Thật đáng yêu ~”

”Oáp

~” che miệng, Âu Dương Thành ngáp dài, hắn buồn ngủ quá, ngủ không đủ giấc đương nhiên sẽ thấy buồn ngủ rồi. Đã qua rồi cái thời thể lực của hắn có thể thức trắng vài đêm liên tục để cày game, tuổi trẻ lông ba lông bông kia đã sắp xa tới mười năm, giờ ngẫm lại hồi ấy bản thân đúng là ăn no rừng mỡ quá thể. Mà thực ra hiện tại hắn thấy đói bụng nhiều hơn, cơm đã nấu xong, chẳng qua lại là làm cho tên “đại ma vương”, hắn còn chưa xớ múi được miếng nào! Nghĩ nghĩ, Âu Dương Thành quyết định ra cửa mua hai cái bánh bao trước rồi mới quay về lấy xe, xoa xoa vòng eo đau nhức, hắn đột nhiên có cảm giác hình như thất lực mình nhỏ đi... Không phải chứ? Cái này mà cũng xảy ra được sao?

Tựa như vừa phát hiện một sự thật phũ phàng, Âu Dương Thành mặt xanh mét đi ra khỏi tiểu khu, vừa bước qua cổng lớn liền thấy một bóng dáng mảnh khảnh đang đứng đối diện bên kia đường, Âu Dương Thành sửng sốt vài giây, mà ngay lúc ấy đối phương cũng xoay người, hai người bốn con mắt nhìn nhau...

“Đúng là cậu?” Âu Dương Thành có chút kinh ngạc, tiểu đậu hũ... Thi Văn thì phải? Sao Thi Văn lại ở đây?

Thi Văn nhìn thấy Âu Dương Thành, đầu tiên cũng ngây người một lát, cậu ta mặc áo sơ mi trắng, bên ngoài thêm một chiếc áo khoác màu xanh đậm, quần bò rộng thùng thình, sau lưng đeo balô chéo vai, nhìn qua y hệt học sinh trung học.

Âu Dương Thành liếc một cái, lập tức thấy phù hiệu trường trên áo khoác của cậu ta, vừa khớp gần đó có một khu đại học, thì ra vẫn còn là sinh viên. Thời điểm này đích thật đang là giờ tới trường. Một cổ oán khí không biết ở đâu trào thẳng lên ngực, Âu Dương Thành mắng to trong lòng: Ồi thôi chết tiệt! Trâu già gặm cỏ non! Phá hoại mầm non đất nước!

Lúc đầu vì chẳng thêm để ý nên Âu Dương Thành còn không nghĩ tới, nhưng giờ này người ta tìm đến tận cửa nhà, thẳng ngu cũng nhìn ra được, Âu Dương Thần cùng với tiểu đậu hũ mềm mềm trước mắt này khẳng định không phải quan hệ bạn bè bình thường, hay anh em chú cháu gì sắt, đương nhiên càng không có khả năng là cha con!

Hai người im lặng nhìn nhau trong chốc lát, giống như đều đang nhanh chóng suy nghĩ điều gì đó. Cuối cùng Thi Văn mở miệng trước, “Anh... Chào buổi sáng!”

Âu Dương Thành gật đầu một cái, “Chào buổi sáng!” Nghĩ nghĩ, lại hỏi một câu: “Thật trùng hợp, cậu đang chờ ai à?”

Thi Văn nhìn hắn, như đang tự hỏi, sau đó, cậu ta nói: “Anh ấy ở chỗ anh?”

Hả? Âu Dương Thành tiếp tục sửng sốt, hắn biết “anh ấy” trong miệng Thi Văn có thể ám chỉ ai, chỉ là còn chưa dám khẳng định, mạo muội trả lời biến thành chưa đánh đã khai thì không hay. Sao hắn lại cảm thấy như người ta là đến để bắt gian thế này? Đáng giận!

Không đợi Âu Dương Thành trả lời, Thi Văn đã tiếp tục nói: “Xe của anh ấy ở đây.” Nói xong nghiêng đầu, liếc mắt nhìn bên cạnh, Âu Dương Thành theo tầm mắt của cậu ta liền thấy, đêch! Cái xe sang chảnh của

Âu Dương Thần thật sự đang đỗ ở cách đó không xa! Chỗ đó rõ ràng là cấm dừng xe, sao đến giờ mà vẫn chưa bị người ta kéo đi chứ? Không được! Hắn nhất định phải gọi điện báo!

Bất quá việc đã đến nước này, Âu Dương Thành đã hoàn toàn không còn cơ hội nói dối, tuy hắn cũng không biết vì sao mình lại muốn nói dối. Không nói dối được... lại càng không biết giải thích sao cho tốt! Bởi vì hắn biết, quan hệ của Âu Dương Thần với nam sinh tên Thi Văn trước mặt này... So với mình cũng kẻ tám lạng người nửa cân!

“Cậu muốn tìm cậu ta? Cậu ta đang ăn sáng, đại khái một lúc nữa sẽ ra thôi.” Âu Dương Thành thực bình tĩnh nói. Hắn tuyệt đối không phải đang “khoe khoang” gì cả, hắn xin thề với thượng đế, hắn chỉ ăn ngay nói thật mà thôi!!

Thi Văn cũng thực bình tĩnh. Nhìn nhìn Âu Dương Thành, lại cúi đầu nghĩ nghĩ.

“Tôi không bao lâu nữa sẽ đi Pháp du học.” Bất chợt buông một câu.

Cái này thì liên quan gì tới hắn? “Chúc mừng!” Âu Dương Thành mỉm cười, nửa thật nửa giả.

“Đều nhờ ơn của anh...” Thi Văn đáp lời có chút mĩa mai. Âu Dương Thành thu lại nụ cười.

“Tôi muốn cảm ơn anh!” Đột nhiên cười đến thực đáng yêu, Thi Văn bước tới trước mặt Âu Dương Thành, vô cùng thân thiện vỗ vỗ vai hắn, “Sau này nhớ chăm sóc bản thân thật tốt nha!”

Cậu ta hành động như vậy, lại khiến Âu Dương Thành cảm thấy kỳ quái. Cái này không giống với mấy trò hay viết trong kịch bản gì hết! Theo lý thuyết Thi Văn hẳn là phải hận mình mới đúng... tuy rằng hắn thấy bản thân khá vô tội, nhưng Thi Văn này không khỏi quá mức nhiệt tình rồi đi? Ít nhất cũng có thể ở mặt hắn một khóc hai nháo ba thất cổ chứ?

“Nhu cầu của anh ấy rất cao, hơn nữa còn mãnh liệt, anh phải rèn luyện thất lưng nhiều một chút nha!” Âm mưu nháy mắt một cái, Thi Văn cười sáng lạn tới mức nhân thần cộng phần.

Âu Dương Thành mang vẻ mặt buồn bực nhìn Thi Văn xoay người rời đi. Hắn không phải không hiểu cậu ta đang nói gì, chỉ là hắn cũng chẳng muốn nói thêm vào nữa. Một thằng già như hắn còn tranh giành gì với đứa trẻ con thế này đây! Nói ra thật quá dọa người! Hơn nữa, có dọa người thì cũng không phải là Âu Dương Thành hắn, ai có thể vượt mặt nổi cái tên ổi thối trâu già gặm cỏ non nào đó kia chứ!

“Âu Dương Thành ~~ Cảm ơn anh!” Bỗng nhiên, Thi Văn vốn đã đi xa, quay đầu lại cười với Âu Dương Thành, vẫy tay hô to một tiếng: “Em yêu anh!”

Chân Âu Dương Thành mềm nhũn, thiếu chút nữa quỵ sụp xuống đất, không thể tin nổi nhìn người vừa mới đi được có vài bước đã quay đầu lại “thổ lộ” với “tình địch” là hắn, thằng oắt con này đang làm cái gì nha? Nhìn thấy vẻ đùa giỡn hiện lên trong ánh mắt của Thi Văn, Âu Dương Thành nhú mày, rốt cục là muốn gì? Đầu óc hắn vào buổi sáng không phải thực tỉnh táo, hơn nữa còn chưa ăn cơm, thiếu năng lượng, nên phản ứng càng thêm chậm chạp!

“Tiểu đầu hũ chắc không phải được mình cứu một lần nên quay ra yêu luôn chứ?” Sờ sờ cằm, Âu Dương Thành tìm một lời giải thích cho hết thấy những việc vừa xảy ra. Quay người chuẩn bị đi mua bánh bao, vài gã đàn ông thân hình cao lớn, lực lưỡng đột nhiên chặn đường Âu Dương Thành.

Âu Dương Thành hoảng sợ, đám người kia đang dùng một loại ánh mắt “trắng trợn” quan sát hắn. Chắc không phải lại tới thổ lộ với mình đi? Tìm niềm vui trong đau khổ xong, Âu Dương Thành gượng cười một tiếng, hỏi: “Xin hỏi có chuyện gì?”

Không ai trả lời câu hỏi của hắn.

“Ừm... Không có việc gì thì tôi đi! Không quấy rầy các vị!” Mặc dù có chút uất ức, nhưng Âu Dương Thành khi đi vẫn cố gắng ưỡn ngực ngẩng đầu, tuy rằng hắn biết mình chưa chắc đã đi được.

“Đứng lại!”

Quả nhiên, người phía sau gọi một tiếng, Âu Dương Thành ảo não nhắm mắt, chậm rãi xoay người... “Có việc... A oa!”

Bắt cóc! Hai chữ duy nhất vừa nhảy ra trong đầu làm cổ Âu Dương Thành cũng cứng lại! Giữa ban ngày ban mặt thế mà hắn lại bị bắt cóc!

“Chúng bây làm cái gì vậy? Thả ra ~” Âu Dương Thành chỉ sửng sốt vài giây lập tức bắt đầu giãy dụa, đáng tiếc không chống lại nổi, cũng không ai thèm nghe hắn. Ngay sau đó, tay bị trói lại, tốc độ nhanh đến kinh người, thật khó mà không khiến người khác hoài nghi đám người này chuyên bắt cóc tổng tiền. Chỉ có điều, Âu Dương Thành thật sự không cho mình là con tin “chất lượng tốt” như thế, nói tới gia sản của hắn thôi, bọn cướp bình thường thấy đã chướng mắt rồi!

Cảm giác thân thể bị nâng lên, ném vào trong xe, Âu Dương Thành vừa muốn giãy dụa hò hét dẫn người trên đường tới, lưng đột nhiên bị thứ gì đó dí vào, cái cảm giác... kim loại lạnh lạnh này, không nhẽ là...

“Ngoan ngoãn một chút! Bằng không tao nổ súng!”

Âu Dương Thành không nhúc nhích. Eo của hắn đã nhúc nhích rồi, không muốn hành hạ nó thêm tí nào nữa.

“Có thể hỏi một chút, các vị muốn bắt tôi đi đâu được không?”

“Đến rồi sẽ biết!” Xem ra đối phương không muốn nhiều lời với hắn.

Cuộn mình trong xe, nghe âm thanh động cơ đang rung rung gầm vang bên tai, Âu Dương Thành nhất thời có ngàn vạn cảm khái, khi còn sống được một lần bị bắt cóc, có phải đã trọn vẹn rồi không? Bất quá... có một số việc hắn phải nói cho rõ ràng. Nghĩ nghĩ, hắn ề một tiếng.

“Làm sao?” Là tên vừa dí súng vào người hắn.

Âu Dương Thành nuốt nuốt nước miếng, nói: “Trong nhà tôi không có tiền chuộc tôi...”

“Câm miệng!”

XXOO!! Chuối tiêu cái ối nhà chúng mày!!!

Vốn tưởng rằng xe sẽ đi năm, sau tiếng, sau đó dừng ở nơi rừng hoang núi vắng nào đó, rồi bản thân bị vứt vào kho hàng, thế nhưng khiến cho Âu Dương Thành cảm động ngoài dự kiến chính là, xe chỉ đi có nửa tiếng đã dừng. Sau đó hắn bị khiêng đi tới đi lui một chốc, xung quanh tựa hồ cũng không có mấy người, tiếp tục đi vào thang máy. Thang máy không ngừng chuyển động hướng lên trên, Âu Dương Thành ước lượng trong lòng một chút, ít nhất phải tầng hai mươi, cao như thế... khách sạn?

Thời điểm hắn bị ném lên cái gì đó mềm mềm, Âu Dương Thành càng thêm nghi ngờ chỗ này là khách sạn, mà dưới thân hắn không thể hoài nghi là một chiếc giường, còn là giường king size cực kỳ thoải mái! Vụ này là sao đây? Tuy thấy khó hiểu, nhưng Âu Dương Thành có cảm giác tính mạng mình tạm thời sẽ không gặp nguy hiểm. Có điều nằm ở một chỗ xa lạ, tay chân đều bị trói chặt, đầu cũng bị chụp bao, thứ cảm giác an toàn này vẫn không hề đáng tin cậy chút nào. Không nhìn thấy gì, hắn chỉ có thể dựng thẳng hai tai cẩn thận nghe ngóng tứ phía.

Thật yên tĩnh... Ngoại trừ tiếng hô hấp của hắn cơ hồ không còn bất cứ tiếng động nào khác. Hắn ngửi thấy mùi hương phiêu lãng trong không trung. Hắn đã từng ngửi qua mùi này, là một loại nước hoa rất được các chị em phụ nữ ưa thích.

Lẽ nào bắt cóc hắn tới đây là một ả nào đó?

Ngay khi Âu Dương Thành đang miên man suy nghĩ, tiếng mở cửa đột nhiên vang lên, hắn giật mình một chút, thân thể trong nháy mắt cứng ngắc. Ngay sau đó lại là tiếng cửa đóng, tiếp đến một chuỗi tiếng bước chân chứng minh có người đang chậm rãi tiến về phía hắn.

Âu Dương Thành đang lo lắng có nên mở miệng trước hay không, bất quá không hiểu đối phương là nam hay nữ, có nên hô trước “anh hùng tha mạng” vẫn vẫn mây mây gì đó không nha! Mà đúng lúc người kia đã mở miệng, chỉ là... xỏ ra một tràng toàn là tiếng Anh!

Âu Dương Thành hoang mang, chỉ nghe được vài câu gì mà “Đã lâu không gặp”, “Rất nhớ cậu!”, “Sao không chịu gặp tôi...”. Một loại cảm giác không xong dần dần dâng lên trong lòng, tựa như một cơn ác mộng, thời khắc trước khi giật mình tỉnh giấc luôn luôn là đáng sợ nhất!

Cảm nhận người kia đã bước tới bên giường, đang nhìn hần, một tay sờ lên eo của hần, cảm giác không xong kia càng ngày càng mãnh liệt...

Bao chụp trên đầu bất ngờ bị giật ra, ánh sáng đột ngột khiến cho mắt Âu Dương Thành nhất thời chưa thể thích ứng, có điều hần cũng không có thời gian dư dả để thích ứng, vừa mở mắt đã cùng người trước mặt mắt đối mắt. Sau khi thấy rõ mặt hần, đối phương rõ ràng bị “đả kích” không nhỏ, toàn bộ khuôn mặt đều méo mó!

”Sao lại là mày

?”

Những lời này... người hỏi phải là hần mới đúng! Nở một nụ cười “hư tình giả ý”, Âu Dương Thành gượng gạo nói một câu: “Ngoại trừ duyên phận, tôi không có cách giải thích nào khác...”

17. Chương 17

Duyên phận nha... Nó là một thứ gì đó vô cùng kỳ diệu! Âu Dương Thành lúc này có thể coi như đã thấm nhuần ý nghĩa của nó, nhưng duyên phận cũng chia thành rất nhiều loại, mà cái hiện tại hần gặp phải, nếu có thể hần thật sự không hề muốn gọi là “duyên phận”.

Tóc màu cà phê, đôi mắt thâm lam, “anh bạn Mỹ quốc” trước mắt này chính là người đàn ông hần gặp sau khi cứu Thi Văn.

“Lũ ngu này, nhìn ảnh rồi mà vẫn có thể bắt nhầm người! Fuck!” Gã cau mày, mồm liên tục xỏ ra một tràng tiếng Anh thô tục, sau khi chửi xong dùng sức đá một phát vào giường, đến nỗi cả chiếc giường phải lung lay một chút, khiến Âu Dương Thành đang nằm bên trên cũng rung theo. Đôi lông mày của gã nhíu lại sít sao, vừa nhìn đã thấy là tức giận đến sắp bạo phát rồi!

Âu Dương Thành so với gã lại càng muốn bạo phát, có điều tự nhìn lại tình trạng của mình hiện tại... đành phải cười khan một tiếng, hỏi: “Mấy người không phải lại nhầm tôi thành Âu Dương Thần đấy chứ?” Rất rõ ràng, người tên trước mắt này muốn tìm chính là Âu Dương Thần, ngày trước vì tên hai người gần giống nhau mà đã phải ăn đòn oan một lần, lần này rất có thể lại là lũ thủ hạ “vô dụng” (1) của tên này tiếp tục nhầm hần thành Âu Dương Thần.

Ông trời ơi, vì cái gì luôn là hần gặp xui xẻo cơ chứ?

Hai tay gã đàn ông khoanh trước ngực, hít một hơi thật sâu để bình ổn tức giận, từ trên cao nhìn xuống Âu Dương Thành, hỏi: “Mày có quan hệ gì với Âu Dương Thần?”

Âu Dương Thành cựa cựa mình, “Có thể coi trói cho tôi trước rồi nói sau được không?”

Gã đàn ông nhíu mày, “Sao phải coi cho mày?”

Âu Dương Thành nhíu mày, “Nếu đã là hiểu lầm, vì sao không thả tôi ra?”

“Hiểu lầm?” Cười khê một tiếng, gã ngồi xuống bên giường, chiếc giường mềm mại phát ra tiếng đệm lún nho nhỏ, Âu Dương Thành ổn định thân thể, cảm giác cứ như bản thân sắp rơi vào vũng cát lún. Tên kia chống một tay lên giường, tay còn lại vươn ra nắm lấy cằm Âu Dương Thành, ép hần ngẩng đầu, dùng một loại tư thế không mấy dễ chịu, để nhìn mình, hỏi: “Mày không biết mày hần là phải bồi thường cho tao ư?”

“Bồi thường?” Âu Dương Thành thiếu chút kêu to thành tiếng, “Tự mấy người bắt cóc nhầm, có bồi thường thì cũng phải là bồi thường cho tôi chứ?” Thực con mẹ nó đúng là một lũ chó điên cắn người lung tung! Hần giây dựa muốn ngồi dậy, đáng tiếc bị gã đàn ông kia dùng sức ấn lên bả vai, hơn nữa hai tay sau lưng còn bị trói bằng một thủ pháp đặc biệt, nếu dùng quá sức một chút cánh tay sẽ rất đau.

“Mày cũng tự biết đây là bắt cóc, bình thường biện pháp giải quyết người bị bắt cóc chỉ có diệt khẩu ngay tại chỗ.” Giọng nói lạnh về mặt của gã đều đang thuyết minh gã không hề đùa cợt.

Thế thì bồi thường cũng được!

“Nói cho tao rõ cục mày có quan hệ gì với cậu ấy?” Gã tựa hồ vô cùng cố chấp với chuyện này.

“Tôi...”

Nếu có thể, Âu Dương Thành kỳ thật rất muốn gào một câu Ông đây cùng quả ối thối như sh*t kia không có bất kỳ quan hệ chết tiệt gì hết! Nhưng sự thật lại rất tàn khốc, vào một đêm “nguyệt hắc phong cao” khuya khoắt, quan hệ của hắn và Âu Dương Thần đã đạt bước nhảy vọt, người ta đều toàn từ người lạ thành bạn bè, từ bạn bè thành người yêu, rồi từ người yêu thành người thân, hắn lại chơi ngược, từ kẻ thù nhaoáng cái đã xoay thành “Gian phu”! Say rượu loạn tính đó!

Chờ chút! Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Âu Dương Thành, hắn nhìn gã đàn ông, người kia đang không kiên nhẫn nhìn hắn, chờ đợi đáp án. Tên này, hình như không phải là đến “bắt gian”? Nhớ tới mấy câu “Tôi rất nhớ cậu”, “Đã lâu không gặp” gì gì đó mà gã nói ban nãy, thật ra vốn để nói với Âu Dương Thần? Bọn họ không phải không quen biết sao? Tên ối thối chết tiệt kia!

“Mày rõ cục còn muốn nghĩ bao lâu nữa hả? Khuyên mày biết điều một chút, đừng có nghĩ mấy thứ vô dụng như phải trốn thế nào, tao có cả nghìn biện pháp đối phó với loại người không biết nghe lời, tranh thủ lúc này tao còn chút kiên nhẫn đi, bằng không...” Gã cười âm trầm, dùng sức giật áo sơ mi của Âu Dương Thành ra, cúc áo trong nháy mắt bay tứ tung, Âu Dương Thành quay đầu tránh vài cái bắn lên cả mặt hắn, cảm giác trước ngực mát lạnh, tóc gáy theo sau mà dựng thẳng.

“Nếu không thì...” Gã không nói hết câu tiếp theo, chỉ thay thế bằng một nụ cười đầy thâm ý, lại đủ khiến cho Âu Dương Thành lạnh cả lòng.

Không phải chứ? Mấy tình tiết trong tiểu thuyết cũng dính tới hắn? Vậ cứt chó à!

“Đừng đừng đừng! Có chuyện gì thì từ từ nói! Đừng xúc động!” Âu Dương Thành vội vàng nặn một nụ cười, nhin đau nhích người sang bên cạnh.

Nhìn động tác khô hời của hắn, gã nheo mắt, một mặt ý cười dâng lên trong đôi mắt màu thâm lam.

Bình tĩnh lại một chút, Âu Dương Thành thử hỏi: “Anh... quen Âu Dương Thần?”

“Mày nói xem?” Gã cười mà không đáp, một bàn tay đặt lên ngực Âu Dương Thành, kì thật cũng chưa sờ loạn, nhưng chỉ cần để đó thôi đã đủ khiến cho Âu Dương Thành kinh hãi một hồi.

Tên này đang nhắc nhở mình hắn có thể tùy thời “thú tính đại phát” sao?

Âu Dương Thành gượng cười nói: “Tôi nghĩ có quen, hơn nữa quan hệ giữa mấy người khẳng định không tồi, tôi đây là người ngoài cũng ngại quấy rầy, vậy nên có thể thả tôi ra được không? Tôi và cậu ta thật sự không có liên quan gì hết á, chỉ là lúc làm việc có gặp nhau được một hai lần mà thôi! Giờ anh thả tôi đi, khi về tôi sẽ chăm chỉ làm việc, kiếm tiền nuôi gia đình, sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa. Tôi còn nhất định sẽ giữ khoảng cách với Âu Dương Thần, cả đời không bao giờ qua lại với nhau nữa, để anh và thủ hạ của anh sẽ không bắt nhầm nữa! Có được không?” Bực bội! Thập phần bực bội! Hắn xem như đã biết cái gì gọi là nói chuyện trái với lương tâm! Chỉ cần hắn được thả, chuyện đầu tiên làm khi về là rút dao chém tên ối thối Âu Dương Thần kia! Nhưng trước mắt, tự bảo vệ cho bản thân mình vẫn có vẻ quan trọng hơn, lương tâm vứt cho chó ăn đi!

Nói nhiều như vậy, cũng không biết tên kia có nghe lọt được gì không, đối phương chỉ nhìn chằm chằm Âu Dương Thành, có cảm xúc gì đó như đang gợn sóng trong đôi mắt màu thâm lam, nhìn đến người đang nằm chột dạ không thôi, cánh tay đã tê càng thêm tê, phối hợp với gương mặt đã cười sắp cứng ngắc. Cuối cùng, gã nheo mắt hỏi: “Mày thật sự không quen Âu Dương Thần?”

“Không quen! Tuyệt đối là loại dụng phải cũng xem như người xa lạ!” Tận dụng mọi cách, nhanh chóng chứng minh sự “trong sạch”, “Bọn tôi chỉ là tên hơi giống thôi, bằng không xa đến một trời một vực!” (2)

“Vậy mày có quan hệ gì với Thi Văn?”

Ặc? Sao lại nhảy ở đâu ra thêm tên nữa? Nơ ron thần kinh chạy đua thêm ba giây, “Aiz~” Âu Dương Thành thở dài, “Chính là lần đầu tiên tôi gặp anh đó, trước đó một chút vừa cứu cậu ta khỏi tay đám thủ hạ của

anh, cũng vì thế mà biết nhau, nhưng căn bản chẳng tính là quen thân gì sắt!” Nói xong trong lòng thầm nghĩ lẽ nào lũ kia vốn bám theo Thi Văn để bắt Âu Dương Thần, kết quả bắt lộn thành hần! Thế nhưng nghĩ trái phải thế nào vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm, nhưng rốt cục sai ở đâu, lại nhất thời chẳng thể tìm ra...

“Tao nên tin mày không?” Gã đàn ông đột nhiên hỏi, cái tay vốn đang thành thật cũng bắt đầu động chạm lung tung.

“Anh không nên tin tôi sao?” Âu Dương Thành ép bản thân lơ đi bàn tay đang đùa bỡn hai điểm nho nhỏ trên ngực hần, nghiêng răng nghiêng lợi “cười”, “Tôi sợ ngứa, mời anh bỏ tay ra được không?”

Đợi vài giây, gã rốt cục cũng cười được một cái có vẻ bình thường, rút tay về, cười tiếp hai tiếng, “Mày đúng là thú vị! Lần đầu tiên thấy mày đã cảm thấy tên này rất thú vị.”

Không khí tựa hồ khá hơn một chút, Âu Dương Thành âm thầm nhẹ nhàng thở phào, xem ra gã tin mình, từ lúc đó lá gan cũng lớn hơn, “Đúng vậy! Mặt của tôi khi ấy quả thực vô cùng thú vị.” Bị đánh thành đầu heo, ai nhìn mà chẳng thấy thú vị!

“Mày thật rõ là...” Câu nói của gã bị một tràng tiếng chuông gián đoạn, Âu Dương Thành giật mình, rồi mới nhận ra được đó là điện thoại di động của mình đang kêu.

Con mẹ nó! Ngần vạn lần đừng có là ổi thối nha! Bằng không hần rất có thể sẽ bị “hiếp rồi giết” đó!

“Nè... Có thể thả không? Tôi nhận điện thoại?” Tim Âu Dương Thành đập đến độ muốn nhảy ra ngoài, ngoài mặt vẫn giả bộ bình tĩnh.

Gã đàn ông nghĩ nghĩ, không thả hần ra không nói, còn trực tiếp thò tay vào áo khoác của hần, chuẩn xác móc ra di động, cầm lên nhìn, mặt không chút thay đổi, khiến Âu Dương Thành sợ tới mức gió lạnh thổi vù vù sau lưng.

Gã giơ di động lên trước mặt Âu Dương Thành, trên màn hình thông báo hiện ra: Ổi Thối.

Sợ cái gì thì cái đó tới! Âu Dương Thành hít một hơi khí lạnh! Đây là màn “gian tình” Âu Dương Thần ép hần lưu số điện thoại khi đang nghỉ giữa hiệp đêm qua, hơn nữa còn uy hiếp hần không được xóa, hần tức điên đổi luôn tên thành Ổi Thối!

Đây không phải là trời muốn diệt ta sao! Thế nhưng không nghĩ tới chuyện “diệt” hần chân chính còn chờ phía sau, gã đàn ông khôn khéo dường như nhận ra điều gì đó, ấn mở loa ngoài rồi đưa tới bên miệng Âu Dương Thành, người kia nuốt nuốt nước miếng.

“Sao lâu vậy mới chịu nhấc máy?”

Giọng nói nam tính khêu gợi đến nhường nào! Ngay cả thanh âm trong điện thoại cũng có thể êm tai đến vậy!

Thế giới tan vỡ! Âu Dương Thành cũng nói gót theo mà tan vỡ! Liếc mắt nhìn sắc mặt bắt đầu hóa xanh của tên bên cạnh, Âu Dương Thành kiên trì tới cùng khàn giọng hỏi: “Anh là ai vậy? Gọi nhầm số hả?”

“Hử? Vẫn còn giận sao?”

Âu Dương Thành tức đến sắp phát khóc rồi. Mà câu kế tiếp không khác gì bom thả xuống, oanh tạc đến độ khiến hần hoa mày chóng mặt.

“Tôi là người yêu cùng họ (tính) của cậu đây!” (3)

Lời thoại kinh điển, thậm chí còn có cảm giác như trước đây đã từng nghe qua. Một câu, cùng họ, cùng tính, người yêu, cái gì cũng khai đầy đủ. Trong khoảnh khắc ấy, Âu Dương Thành hạ quyết định, một quyết định mặc kệ hết thảy. Hít sâu một hơi... Ta hít... Ngừng lại... Bùng nổ!!

“Âu Dương Thần ổi thối khôn kiếp chết không được tử tế ta xui xẻo tám đời mới gặp phải người không chỉ phải chịu ăn đòn thay người giờ còn thay người bị bắt cóc đã thế ăn nói không cẩn thận có khi còn bị cưỡng gian đều là thằng vương bát đần nhà người hại người mà ăn no phải đít thối tám đời ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho người!!!!”

Vừa rống xong, thở hổn hển một hơi còn muốn rống tiếp, di động đã bị gã đàn ông kia lấy đi, chuyện tiếp theo Âu Dương Thành không biết, bởi vì gã đã cầm điện thoại của hắn đi ra ngoài, một giây trước khi cửa đóng lại, hắn nghe được gã ở bên ngoài nói: “Trông chừng hắn cho cẩn thận, nếu hắn muốn bỏ trốn thì đánh gãy chân!” Sau đó một tên ngoài đó liếc mắt nhìn hắn qua khe cửa, ánh mắt kia rõ ràng đang nói: Lát nữa có kịch hay để xem đây!

Âu Dương Thành lười nói, không cần đánh gãy chân hắn, tay hắn đã sắp đứt rồi!

Tận lực không tạo nên tiếng động, Âu Dương Thành chậm chạp mà gian nan nhích thân thể hướng về cạnh giường, tuy rằng chỉ cần lăn một vòng là có thể rơi xuống đất, nhưng hắn không muốn phát ra tiếng động khiến cho người ngoài cửa chú ý. Chờ tới lúc chỉ còn chút xíu nữa sẽ rút khỏi giường, Âu Dương Thành khẽ cắn môi xoay người một cái, sau khi rơi xuống dùng đầu gối chống đất, hai đầu gối chạm đất... đau nha!

“Ư...” Rên rỉ một tiếng, mông Âu Dương Thành chống lên, quỳ rạp trên đất nghỉ nửa ngày. Cái thảm này cũng quá mỏng rồi!

“Món nợ này tôi nhất định phải đòi lại! Ồi thôi cậu nhớ kỹ cho tôi!”

Tiếng cửa mở đột nhiên vang lên, hô hấp của Âu Dương Thành khựng lại, hơi quay đầu liền thấy, gã đàn ông kia đã đứng đằng sau hắn, mặt còn đen hơn Bao Công.

Xem ra “Kết quả đàm phán” không được tốt lắm! Chẳng lẽ Âu Dương Thành chết tiệt bỏ rơi hắn? Vậy hắn thật sự thành quỷ cũng không tha cho tên kia!

“Mày nói xem, năm phút có thể làm được những gì?” Gã hỏi.

“A?” Âu Dương Thành sửng sốt vài giây, không rõ vì sao bỗng nhiên bị hỏi một câu như vậy, bất quá xét thấy bản thân không có khả năng cự tuyệt trả lời vấn đề, vẫn thành thành thật thật nói: “Đủ úp bát mì rồi.”

“Hừ!” Hừ lạnh một tiếng, gã nở một nụ cười âm hiểm, tay túm lấy cổ áo Âu Dương Thành, ngay sau đó liền xách người ném lên giường.

“Năm phút cũng có thể cưỡng gian một người!”

Âu Dương Thành kinh hãi, “Mày muốn làm gì?”

“Cưỡng gian mày!” Gã chồm lên, với tay tháo quần Âu Dương Thành.

“Mày làm cái gì thế? Buông ra!” Âu Dương Thành trong lúc bối rối nâng chân lên đá tên kia, kết quả bị đối phương nhanh tay hơn chặn lại. Người ngoại quốc thẳng nào cũng cường tráng đó!

“Ngoan ngoan đi!” Hung tợn uy hiếp, “Tao muốn nhìn xem mày có chỗ nào có thể mê hoặc được cậu ta!”

Âu Dương Thành giãy dụa nửa người trên, vẫn không thoát khỏi số phận quần bị lột xuống tận đầu gối, đùa nhau sao?

“Mày bình tĩnh chút đã? Năm phút thì ngay cả tiền hí cũng không đủ đâu!”

“Tiền hí?” Tên kia lầm bầm hai chữ, “Mày cảm thấy chúng ta có thời gian làm mấy cái đó sao?” Cởi quần xong, bắt đầu giật quần lót.

“Có có có! Chúng ta tiến hành từng bước, trước tâm sự sau đó hôn hôn bồi dưỡng tình cảm đi! Mày đừng cởi quần lót của tao vội, có chuyện gì chúng ta từ từ nói ~!”

“Không có gì hay ho cần nói hết! Muốn trách thì trách Âu Dương Thành ấy!”

“Tao đương nhiên biết phải trách tên đó! Nhưng mày cũng không thể đổ lên đầu tao chứ?”

“Ai kêu cậu ta thích mày!” Roẹt một tiếng, quần lót Âu Dương Thành đã ra đi! Âu Dương Thành cũng vì vậy mà không thể nghe rõ câu cuối cùng của gã.

“Mày nói gì cơ? Chúng ta có chuyện gì từ từ rồi nói... A!” Một chân bị kéo ra, Âu Dương Thành đau đến gào to một tiếng. Tên này thật sự không nghĩ đến chuyện tiền hí cho hắn? Không đúng! Cho dù có tiền hí cũng không đúng!

“Con mẹ mày, mau buông tay! Thằng Mĩ chết tiệt, mày dám động vào ông ông thành quỷ cũng không tha cho mày! Mày cút cho tao!” Sức mạnh bất ngờ bộc phát, Âu Dương Thành giãy một chân ra khỏi sự kiềm chế của gã, rồi hung hăng đạp một cước lên ngực gã.

“A!” Đau đớn kêu lên một tiếng, gã lùi về phía sau một chút. Âu Dương Thành cũng nhân cơ hội đó lăn khỏi giường, cảm giác người đứng phía sau cũng xuống giường, liền như bị quỷ đuổi mà vội vã đứng lên, liền mạng lao ra cửa, hoàn toàn quên mất mình căn bản còn không mặc quần.

Có điều còn chưa kịp chạy tới cửa, cánh cửa đã bất thành linh mở ra. Hai người trong phòng đồng thời khựng lại, nhìn về phía cửa. Người đứng ở cửa nhìn quanh tình huống trong phòng: Âu Dương Thành nửa dưới trần truồng, hai tay bị trói sau lưng, một bộ bị người “làm nhục”, khóe miệng người đó liền nhếch lên, nhưng lại tạo thành một nụ cười lạnh khốc.

“Đây là đang chơi SM hả?”

Đm! Âu Dương Thành mắng một tiếng, trong lòng lại cảm thấy nhẹ nhõm, Âu Dương Thần à Âu Dương Thần, ông đây chưa từng mong chờ sự xuất hiện của cậu đến vậy đâu! An tâm rồi, thân thể cũng thả lỏng, giờ mới nhận ra chân mình đã mềm nhũn, Âu Dương Thành thở hổn hển cúi đầu, đồng thời phát hiện sự thật mình không mặc quần, sợ tới mức lập tức ngồi sụp xuống, dựng thẳng hai đầu gối.

“Cậu không sao chứ?” Âu Dương Thần đi tới, ngồi xổm xuống nhìn hẩn hỏi.

Vốn định chửi bới cho nguôi giận, nhưng Âu Dương Thành vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy khuôn mặt treo hai chữ “chân thành” của Âu Dương Thần, biểu tình lo lắng này không giống như đang giả vờ, xem ra người này thật sự lo cho hẩn, không đến năm phút đồng hồ đã chạy được tới đây, nghĩ nghĩ một hồi, quay mặt đi nói: “Cậu mù à? Còn không mau cởi dây thừng cho tôi!” Tay sắp gãy rồi.

Âu Dương Thần đã đang cởi rồi. Nút thắt rắc rối, muốn cởi vẫn cần thủ pháp nhất định.

“Tốt rồi!”

Âu Dương Thành nhìn hai cổ tay hẩn đỏ, rách da của mình, nhú nhú máu.

“Đau lắm không?” Âu Dương Thần nhẹ nhàng kéo một tay của hẩn qua, nhìn Âu Dương Thành hỏi.

Liếc mắt nhìn tên kia một cái, “Cậu nghĩ xem?” Nói tới thì quần của hẩn đâu mất rồi?

“Âu Dương, cậu thật sự quan tâm thằng đó như thế?” Tên nào đó bị bỏ quên ở một bên rốt cục không chịu nổi hai người “liếc mắt đưa tình” thêm nữa, tay không ngừng siết chặt thành nắm đấm, như thể không chế không nổi muốn lập tức xông lên tách bọn họ ra.

Âu Dương Thần lãnh đạm liếc nhìn gã, lạnh lùng nói: “Vừa rồi ở trong điện thoại tôi đã nói rất rõ rồi.”

“Tôi muốn cậu lặp lại một lần nữa!”

“Không cần thiết.” Âu Dương Thần quay đầu nhìn thấy Âu Dương Thành đã mặc lại quần xong, vươn tay, “Đi thôi!”

“Ừm!” Đương nhiên đi rồi, không nhẽ còn ở lại đón năm mới chắc! Tuy rằng hẩn rất muốn hóng “ân oán” giữa tên này với Âu Dương Thần.

“Không cho đi!” Gã rống lên một tiếng, vài bước vọt tới trước mặt Âu Dương Thần, tóm lấy vai hẩn, gắt gao nhìn chăm chăm Âu Dương Thần hỏi: “Tại sao? Tôi yêu cậu như vậy, cho dù chưa bao giờ bị người khác dè cũng tình nguyện nằm yên cho cậu dè, tại sao cậu vẫn không chịu tiếp nhận tôi?”

Âu Dương Thần không phản ứng, nhưng miệng Âu Dương Thành đã tương đối đủ để nuốt một quả trứng. Chuyện gì thế này? Vị đồ con người Mĩ này thế mà lại tự nguyện cho Âu Dương Thần dè? Đây, đây cũng quá... hẩn chỉ có thốt lên, tình yêu là mù quáng mà.

“Lần đầu tiên gặp nhau tôi đã thích cậu, vì cậu tôi thậm chí có thể chuyển tổng bộ đến Trung Quốc, chỉ cần tôi kiên nhẫn chờ đợi bên cạnh, sẽ đến một ngày cậu chịu tiếp nhận tôi đúng không? Âu Dương!” Người đàn ông kia hạ giọng nói thật thấp, gần như đã xen lẫn sự cầu xin.

Âu Dương Thành đột nhiên cảm thấy, có chút... chỉ có một chút thôi, thương cảm với người đàn ông này, nếu không tính tới chuyện vừa rồi gã định làm ra với mình.

“Tôi không thích anh.” Âu Dương Thần bình tĩnh nói.

“Vậy cậu thích thằng ngu này? Nó thì có chỗ nào đáng giá để cậu thích?” Gã chỉ một ngón tay. Âu Dương Thành nhìn ngón tay kia chỉ thẳng tắp vào mình, cắn chặt răng, một chút thương cảm vừa rồi bay sạch sẽ.

“Mấy người đi mà tâm sự! Đại gia ta không hầu!” Ông đây không có thời gian xem các người yêu đến yêu đi, nói tới nói lui hần vẫn là kẻ vô tội nhất! Sớm biết thế này, việc đầu tiên nên làm khi còn nhỏ là bắt cha mẹ đổi tên cho mình. Âu Dương Thành đi thẳng về phía cửa.

Khi đi ngang qua người Âu Dương Thần, liền bị người kia kéo tay lại, nghiêng đầu nhìn, “Buông!” Hần không biết vẻ mặt mình đã trở nên dữ tợn đến cỡ nào.

Âu Dương Thần nở nụ cười, tựa như đã nhìn thấu điều gì đó, cười đến vừa nguy hiểm vừa khó hiểu. Không những không buông tay Âu Dương Thành ra, ngược lại nắm càng chặt hơn, Âu Dương Thần quay đầu nói với người đàn ông kia: “Có biết vì sao tôi không thể tiếp nhận anh không?”

Người đàn ông không đáp trả, dùng ánh mắt nói cho Âu Dương Thần biết hần đang chờ đợi đáp án.

Âu Dương Thần nhìn gã, lại nhìn Âu Dương Thành, người đang vô cùng hoang mang.

“Bởi vì giữa chúng ta không hề có tình yêu.”

Người kia sững sờ tại chỗ, còn Âu Dương Thành thì thiếu chút nữa nôn ngay tại chỗ. Âu Dương Thần cậu thực đúng là cái gì cũng dám nói!

***

Trong xe Âu Dương Thần, hai người không ai nói tiếng nào, xe vững vàng chạy trên đường, Âu Dương Thành phát hiện nơi này cách nhà hần không xa lắm, xem ra khi bắt cóc mình, bọn chúng cố ý đi vòng vèo.

“Đi đâu đây?” Âu Dương Thần quẹo lái, hỏi.

Dùng khoeo mắt liếc hần một cái, Âu Dương Thành nhở ra hai chữ: “Về nhà!” Đã sắp tới giữa trưa, giờ đi làm cũng chẳng có nghĩa lý gì, huống chi hần còn chưa đến mức tình nguyện đi làm không mặc quần lót!

Âu Dương Thần nhìn hần một cái, khoeo miệng nhếch lên hỏi: “Tức giận à?”

“Không! Không tức giận tí nào! Không phải chỉ là bị nhầm thành người nào đó nên bị bắt cóc thôi sao, rồi thiếu điều bị cưỡng gian thôi sao, có cái gì hay ho để tức giận? Nhỉ?”

“Đừng cáu, là tôi sai được chưa?”

“Cậu cút đi Âu Dương Thần!” Âu Dương Thành mắng một câu, “Đừng có con mẹ nó coi tôi là đàn bà! Ông đây không phải không muốn tức giận, mà là đã quá lười tức cậu rồi! Cậu nói xem từ lúc quen cậu tôi có gặp được chuyện gì tốt đẹp! Thực con mẹ nó XXOO! Địch! Xui xẻo đến thành quen rồi!”

Âu Dương Thần không nói gì, tạt xe vào lề ven đường.

“Cậu... thật sự tức giận vì chuyện hôm nay?” Hần hỏi.

Âu Dương Thành trừng hần, “Cậu, nghĩ, vì, sao?”

“Tôi nghĩ vì...” Âu Dương Thần lộ ra vẻ mặt bình tĩnh, “Vì đêm qua tôi làm nhiều quá...”

A!!!!!! Ai giết hần đi! Người này trong đầu chỉ có tình dịch thôi!! Âu Dương Thành hung hăng xào tóc mình đến rối bù, thở hổn hển kiềm chế lửa giận, quay đầu nói với Âu Dương Thần: “Ồi thôi! Cậu nhớ kỹ cho tôi!”

“Nhớ kỹ cái gì?” Mỉm cười hỏi.

Âu Dương Thành như nguyên rửa, “Đạn không phải mãi mãi chỉ bay đến từ trước mặt cậu đâu!”

“Thật xin lỗi.” Âu Dương Thần đột nhiên buông một câu.

“Hả?”

“Thật xin lỗi.” Lại lặp lại lần nữa, “Liên lụy tới cậu, là lỗi của tôi!”

Ngửi thấy một mùi không bình thường, Âu Dương Thành hỏi: “Cậu biết những gì?”

Việc đã đến nước này, Âu Dương Thành cũng không giấu diếm nữa.

“Cậu bị nhầm thành tôi rồi bị bắt cóc, là do Thi Văn cố ý làm. Bọn họ biết... quan hệ của tôi và Thi Văn, nên mới theo dõi Thi Văn để dẫn đến chỗ tôi, không nghĩ tới...”

Âu Dương Thành bình tĩnh đại ngộ, khó trách khi đó Thi Văn lại gào to Âu Dương Thành em yêu anh, “Thành” và “Thần” nghe thật sự rất giống.

“Sao cậu ta lại làm như vậy?” Âu Dương Thành theo phản xạ hỏi.

Âu Dương Thần dùng ánh mắt “thâm tình” nhìn hấn, vừa muốn mở miệng đã bị Âu Dương Thành giơ tay ngăn lại.

“Sao vậy? Không muốn nghe lời thổ lộ thâm tình của tôi sao?”

“Tôi sợ nghe cậu nói xong rồi tôi không có thứ gì để nôn, tôi còn chưa được ăn sáng đâu!” Âu Dương Thành cảm giận nói.

Nói nửa ngày, vẫn là vì nợ phong lưu của Âu Dương Thần! Ai? Nói thế này, cảm giác có điểm là lạ!

“Bất quá có mấy lời tôi muốn nói,” Âu Dương Thần kéo tay Âu Dương Thành qua, vết thương trên cổ tay đã tụ máu tím bầm, hấn vươn lưỡi nhẹ nhàng liếm, cảm xúc nóng ướt khiến cho Âu Dương Thành khẽ run, nhưng cũng đồng thời quên mất phải rút tay về.

“Tôi và Thi Văn đã xong rồi, vốn chỉ là quan hệ thân thể và tiền bạc, tôi đưa cậu ta đi Pháp du học, xem như đã bồi thường cho cậu ta...”

Âu Dương Thành hừ một tiếng, “Hào phóng quá nhỉ!”

Âu Dương Thần mỉm cười, “Chỉ là một biểu hiện hảo tú hảo tán mà thôi. Nếu tôi biết nó làm ra chuyện như vậy với cậu, nó chắc chắn sẽ không an ổn mà lên được máy bay.”

Âu Dương Thành tin hấn không hề nói đùa, trong lòng đột nhiên cảm thấy lộn xộn hết cả. Có chút phiền muộn, rồi lại không có cách nào nhìn rõ, cuối cùng chỉ đành rút tay mình về, “Vậy thì khi nào cho tôi cái biểu hiện hảo tú hảo tán đây đây?” Nói xong lập tức hối hận, lời này nghe y hệt như đang ăn dấm chua!

Quả nhiên, Âu Dương Thần miệng cười toe toét, Âu Dương Thành tức đến hận không thể tát cho hấn một phát.

“Tin tôi đi, chúng ta hấn là không có cơ hội đó đâu.”

Cái đáp án kì quái gì đây? Có thể Âu Dương Thành thật sự nghe ra được điều gì đó từ câu nói ấy, chỉ là hấn không phải một người tự đa tình, có một số việc hấn sẽ không chỉ đơn thuần cứ nghĩ theo phương hướng lãng mạn nhất.

“Cậu rốt cuộc có ý gì?”

“Tôi nghĩ tôi thích cậu.”

Nghĩ? Âu Dương Thành nhú nhú mày.

“Tôi phát hiện cậu thật sự rất thú vị, luôn có thể đem đến cho tôi những niềm vui rất bất ngờ. Hơn nữa ở trên giường chúng ta còn phối hợp tốt như vậy, thân thể cậu phi thường hợp khẩu vị của tôi, eo thật dẻo, có thể làm ra đủ loại tư thế, hơn nữa mặt sau co chặt rất nhanh, lần nào cũng làm cho tôi...”

“Cậu câm miệng lại cho tôi!” Âu Dương Thành tức giận mở cửa, nhảy xuống xe, hấn chịu không nổi nữa! Hấn sợ nếu còn hít thở trong cùng một không gian với Âu Dương Thần, hấn sẽ không nhịn nổi nữa mà giết luôn tên kia!

Lần đầu tiên! Lần đầu tiên có người chọc được hán diên tiết tới mức này! Đời này đụng phải một Âu Dương Thần như vậy, cũng coi như tổ tiên nhà Âu Dương của hán “có mắt”!

Âu Dương Thành đi rồi, Âu Dương Thần cũng không đuổi theo. Lần này có thể nói hai người chia tay trong buồn bực.

Thật lâu thật lâu sau này, khi Âu Dương Thành hỏi Âu Dương Thần lúc ấy vì sao lại không đuổi theo, Âu Dương Thần cười nói: “Tôi cảm thấy lúc đó mà đuổi theo, nhất định sẽ bị cậu cho ăn đấm.” Âu Dương Thành mấp máy môi, nghĩ thầm: Mẹ nó! Thế mà bị hán đoán trúng!

Đến đây dường như tất cả đã kết thúc, từ đầu tới cuối hai người còn chẳng tóe lên chút lửa tình yêu nào, chỉ vền vền một chút ái muội không ngừng duy trì mối quan hệ của cả hai. Tuy rằng chuyện gì nên làm không nên làm họ đều đã làm xong cả rồi, nhưng dù sao cũng đều là đàn ông! Đương nhiên, “Thổ lộ” của Âu Dương Thần đã hoàn toàn bị lộ đẹp.

Kỳ thật ái muội cũng là một liều thuốc rất tốt để điều hòa cuộc sống. Mà Âu Dương Thần lại cực kỳ thấu hiểu, nắm chắc lấy điểm này. Vậy nên vào một buổi sáng nào đó, khi Âu Dương Thành nhận được một bó hoa hồng đỏ rực như lửa, tươi mơn mớn, còn vương cả sương sớm, toàn bộ công ty đều chấn động!

Ai dô!! Chín trăm chín mươi chín bông đó nha! Toàn bộ bàn lớn cũng không đặt trọn được hết!

Đồng nghiệp nam hâm mộ không biết có phải Âu Dương Thành đã lọt vào mắt xanh của phú bà nào đó rồi không? Đồng nghiệp nữ vây quanh bó hoa hô to bạn trai các cô mà tặng một bó thế này sẽ lập tức đồng ý cưới liền!

Mặt Âu Dương Thành xanh mét, bối trong đám hoa tìm nửa ngày mới ra một tấm thiệp màu trắng nho nhỏ, mở ra liền thấy, trên đó viết: Chúng ta từ từ “chế tạo” tình yêu đi! Nếu đồng ý thì đáp lại tôi nhé!

Không ngăn được khóe miệng đang nhếch lên, hoàn hảo người này còn biết đổi “làm” thành “chế tạo”, coi như hán thức thời. Bất quá... Âu Dương Thành cầm tấm thiệp gõ nhẹ bên môi, đáp lại ư?

Sáng ngày tiếp theo, trên bàn Âu Dương Thần, đặt một giỏ hoa quả, bên trong toàn bộ là ổi! Quả nào quả nấy mượt mà tươi ngon!

Âu Dương Thần có chút đỏ khốc đỏ cười, lấy tấm thiệp từ trong giỏ ra xem, bên trên viết: Tôi ghét nhất là ổi!

Ghét... nhất sao? Âu Dương Thần cầm tấm thiệp chậm rãi đảo nhẹ trên môi, khóe miệng từ từ giương lên.

“Thế nhưng cậu thích tôi nhất...”

---

(1) Nguyên văn: “Ngốc mạo” - có nghĩa là ngu ngốc, hoặc người chuyên làm hỏng việc aka vô dụng.

(2) Nguyên văn: - Bát can tử địa bất trứ

Hình dung giữa hai người có sự bất hòa, hoặc không hề có liên quan gì hết.

(3) Cái này đã từng giải thích rồi, ‘đồng tính’: họ là ‘tính’ mà giới tính cũng là ‘tính’, một cách chơi chữ thôi :’3

18. Chương 18: Phiên Ngoại

Có một ngày, không biết đầu óc Âu Dương Thần bị vận vẹo thế nào lại đột nhiên “Linh quang chợt lóe”, cười tủm tỉm nhìn Âu Dương Thành đang điều khiển Date Masamune PK Akechi Mitsuhide, nhả ra một câu: “‘Đồng tính (họ) luyện ái’ của chúng ta thật đúng là danh xứng với thực nha!”

Động tác trên tay khựng lại, Date Masamune lập tức được Akechi Mitsuhide tặng liên tiếp vài skills chém giết, ngay cả cơ hội rút đao cũng không có. Nhìn “thi thể” võ tướng mình thích nhất trên màn hình, lòng Âu Dương Thành khóc ra máu.

Sau khi đã đổ kha khá máu, Âu Dương Thành phải đối mặt với một vấn đề càng thêm nghiêm trọng hơn, câu “Đồng tính (họ) luyện ái” kia của Âu Dương Thần, đã đánh thức ký ức chôn sâu trong đầu hắn suốt mười mấy năm.

‘Romeo vs Romeo... thì gọi là gì...’

Giọng nói lông bông của nam sinh vang lên bên tai, tựa như bản thân đang tự hỏi một vấn đề vô cùng ý nghĩa.

‘Nói cho cậu biết... Romeo vs Romeo... Là đồng tính (họ) luyện ái đó! Hahahahaha ~~!’

Người nọ cười lẫn lộn đầy đất, ngất nghẻo như sắp chết đến nơi, người bên cạnh đều bị cậu ta đâm tới đâm lui. Âu Dương Thành nhớ rõ lúc ấy mình cũng cười, mà hiện tại, hắn hối hận, siêu cấp hối hận sao năm ấy mình không đánh cho tên kia lẫn lộn đầy đất cơ chứ.

Romeo vs Romeo... Đây căn bản chính là miêu tả hắn và Âu Dương Thần bây giờ còn gì!

Người vốn nhìn thế nào cũng thấy ngứa mắt, giờ đây lại thành khách quen của nhà hắn. Nói “khách” vẫn còn rất khách sáo, bởi vì vị “khách” này chỉ cần mò đến thì cơ bản sẽ không chịu đi. Ban ngày coi hắn là cu li, bắt hắn giặt giũ cơm nước. Buổi tối chiếm mất giường của hắn không nói, còn thường xuyên tiến hành vận động không “nhẹ nhàng” nào đó... Được rồi, hắn thừa nhận đôi khi hắn cũng hưởng thụ loại vận động đó, tìm niềm vui trong đau khổ được không!

Tất cả trong tất cả, được Âu Dương Thần kết luận vì một câu: Chúng ta là người yêu mà!

Người yêu? Mỗi lần nghĩ tới từ này, cả người Âu Dương Thành đều run rẩy, hắn chưa từng cảm thấy rằng mình và Âu Dương Thần bên nhau vì yêu. Bọn họ hiện tại, cảm giác cứ như đôi vợ chồng đã kết hôn hai mươi năm thì đúng hơn, chịu đựng sống qua ngày!

Hắn ở bên một tên đàn ông, chịu áp bức (Tối bị áp, sáng chịu bức...), hơn nữa còn hoàn toàn không có cơ hội lật bàn, hắn họ Âu Dương, tên kia cũng họ Âu Dương... Romeo vs Romeo, chẳng lẽ hết thấy trong hết thấy này, đều vốn đã sớm được an bài?

Âu Dương Thành nhướn mày, ép mình nhớ lại ký ức thật nhiều năm về trước, lại chỉ có thể mơ hồ nhớ tới một bóng hình... người nọ, rốt cục là ai?

Rốt cục con mẹ nó là ai có cái “mỏ quạ đen” đến thế? Để ông đây tìm được nhất định sẽ quất chết hắn!

Hôm sau, Âu Dương Thành nhận được điện thoại của Phương Ân, người biệt tăm một thời gian giờ không ngừng gào thét đòi Âu Dương Thành phải đi uống rượu với hắn. Tiếc rằng Âu Dương Thành đã “Cải tà quy chính” từ lâu, cuối cùng đành nói với Phương Ân: “Muốn uống thì tới nhà tôi uống đi! Rượu ngon cả đồng!”

Đích thật có rất nhiều rượu ngon, tất cả đều do Âu Dương Thần tha đến. Âu Dương Thành ước gì có thể tống đi càng nhanh càng tốt, đỡ cho người nào đó cứ suốt ngày lải “Say rượu loạn tính” ra làm cớ.

Hôm nay, Âu Dương Thành đi xã giao, quá nửa đêm mới có thể về.

Phương Ân hơn ha hơn hở chạy tới. Còn xách theo một chiếc túi bảo vệ môi trường, hắn vẫn luôn là một người nhiệt tình yêu bảo vệ môi trường như vậy. Vào cửa, như hiến của quý mà nhấc từ trong túi ra bốn lon bia, hai bao lạc muối, một gói cánh gà, một bao lòng mề vịt, mực khô, cá khô, đầy ắp cả bàn.

Âu Dương Thành nhìn thoáng đồng “đồ nhắm rượu” đầy bản sắc dân tộc này, hỏi: “Thế mà cậu không đem nôt bình rượu xái đến đây?”

“A?” Phương Ân ngẩn người một chút, thất vọng hỏi: “Nhà cậu không có à?”

Liếc mắt nhìn từng dãy rượu nhập khẩu trên tủ cách đó không xa, Âu Dương Thành buồn bực nghĩ Hennessy với John Walker vậy mà cũng không độ lại được với mị lực của rượu xái.

Phương Ân nhìn xung quanh một lát, cười rất thiếu đòn hỏi: “Vị kia nhà cậu không có nhà hử?”

Âu Dương Thành trừng mắt liếc hắt, “Cậu quản cái rắm gì! Muốn uống thì uống nhanh!”

Hai người ngồi trên chiếu, đầu tiên mở hai chai bia, rồi mở đồ ăn vặt. Tự kính trước một ngum (1), Phương Ân bắt đầu quan sát tạo hình hiện tại của Âu Dương Thành: Áo ba lỗ, quần thể thao, khăn mặt vắt trên cổ, tóc hơi ướt, trên trán vẫn còn đọng một tầng mồ hôi mỏng, không có vẻ vừa tắm xong.

“Vừa rồi cậu đang làm gì vậy?”

Âu Dương Thành ném củ lạc vào mồm, lơ đãng đáp: “Luyện boxing thôi!”

Boxing? Ngửi được mùi thú vị, Phương Ân đột nhiên hưng trí, kích động hỏi: “Sao bỗng dưng cậu lại có hứng thú với boxing? Không phải bình thường cậu vẫn ghét nhất mấy loại vận động ‘bạo lực’ này sao?”

Trong lòng Âu Dương Thành nghĩ, tôi mà luyện thứ vận động ‘bạo lực’ này sớm chút thì đã không phải lưu lạc đến bước đường hôm nay!

“Cũng không có gì...” Nhìn Phương Ân một cái, muốn nói lại thôi, quay ra uống thêm một hộp bia.

Phương Ân tiếp tục hào hứng, mở dài hát: “Ngày xưa lúc tôi đến Tây Ban Nha, cũng có một thời gian thích boxing, chỗ đó không thích hợp đấu bò tốt, nên boxing rất phổ biến, trường học còn có hẳn môn boxing luôn...”

Hắn vẫn đang tiếp tục thao thao bất tuyệt, Âu Dương Thành lại chẳng chú ý nghe, ngậm nhanh rau khô (2) lai dai trong mồm, thẳng đến khi Phương Ân đề nghị hai người đánh một trận.

“Chúng ta đánh thử đi? Thử đi mà! Tôi nhất định sẽ không nể tay, không làm cậu bị thương!” Phương Ân giơ tay thề với trời.

Âu Dương Thành đầu đầy hắc tuyến =.=|| Chắc không phải uống nhiều quá rồi đó chứ? Nhưng nhìn đôi mắt tinh táo của Phương Ân lại không hề có vẻ vậy, cuối cùng đành phải đưa hắn vào một căn phòng dùng để luyện tập.

“Tôi cũng không có sân tập chuyên môn gì đâu, chỉ ở nhà đấm bao cát thôi, hơn nữa cũng chỉ có một bộ găng tay boxing...”

Đứng trước bao cát, Phương Ân hứng thú dào dạt đấm hai cái, sau đó quần lấy Âu Dương Thành đòi hắn biểu diễn tài năng, kêu muốn xem công lực của hắn.

“Tôi đấm cậu một cái gãy sạch bộ hàm là cậu biết công lực của tôi ngay!” Trùng mắt nhìn hắn một cái, để có thể sớm thỏa mãn tên này cho xong việc, Âu Dương Thành đeo găng tay boxing, trước đó hắn vốn đang tập luyện, nên cũng không cần hoạt động làm nóng thân thể.

“Thịch thịch ~” một quyền đấm tới, bao cát phát ra tiếng kêu trầm đục. Không thể không thừa nhận, thứ âm thanh này khiến cho con người ta cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Phương Ân xem đến nghiện, Âu Dương Thành vừa nhảy trái nhảy phải vừa đấm rất nhanh, nhìn thân thể linh hoạt xem ra cũng đã luyện tập được một thời gian. Nhân lúc Âu Dương Thành chưa ra quyền, hắn tùy tiện hỏi một câu: “Thằng nhóc cậu không phải muốn luyện thành rồi đi tìm người báo thù đấy chứ?” Vốn chỉ là một câu hỏi vui đùa, không nghĩ tới Âu Dương Thành lại không hề phản bác.

Thậm chí còn, “A...”, một tiếng đáp lại.

Lại đấm thêm một phát! Bao cát bị hung hăng đấm bay ra ngoài.

“Ai?” Phương Ân vô cùng kinh ngạc, “Cậu tìm ai báo thù? Hắn là không phải đi đánh vị kia nhà cậu chứ? Hắn chọc giận cậu?”

Âu Dương Thành? Âu Dương Thành híp híp mắt, đó là chuyện sớm muộn thôi! Bất quá bây giờ còn có chuyện quan trọng hơn chờ hắn đi giải quyết! Nghĩ đến đây, hắn lại theo bản năng hỏi Phương Ân: “Cậu có biết Romeo vs Romeo gọi là gì không?”

“A? Biết chứ!” Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?

Âu Dương Thành vui ra mặt, vội vàng hỏi: “Ai nói cho cậu? Khai mau!”

“Không phải là...” đáp án đã ra tới cửa miệng, nhưng Phương Ân bỗng nhiên cảm giác được điều gì đó, xuất phát từ bản năng, hắn vẫn vô thức hỏi một câu, “Cậu hỏi cái này làm gì?”

“Làm gì?” Cẩn nhẹ rằng, Âu Dương Thành quay đầu lại, dấm thật mạnh, khiến bao cát xoay xoay mấy vòng: “Đương nhiên là để tìm tên đó báo thù!”

Nhìn bao cát đang như con quay, xoay tròn với tốc độ cao, trong nháy mắt, Phương Ân có cảm giác một đấm kia như đánh lên người mình. Cả người lạnh ngắt, “Phần tử bạo lực” trong người Âu Dương Thành lại được đánh thức, dấm quên trời đất.

“Nè! Rốt cục cậu có biết là ai không? Có phải cùng ban với chúng ta không đấy?”

“Cậu... Cậu ta làm gì mà lại chọc tới cậu?” Phương Ân nuốt nuốt nước miếng, bên tai đều là tiếng găng tay dấm thành thạch vào bao cát.

“Đó là ‘Ân, Oán’ của tôi với hắn! Gặp rồi tự nhiên sẽ cho hắn biết!” Ta đánh! Một đấm móc trái! “Rốt cục là ai, cậu...”

Phương Ân, nhìn vậy mà thật ra lại là người thông minh. Bỏ xa so với cái mặt của hắn, thật sự thông minh hơn nhiều!

“Tôi, tôi thấy đau bụng quá! Ai! Nhất định vì uống nhiều quá!” Phương Ân đột nhiên ôm bụng, ngũ quan đều vận vẹo xoắn xuýt lại với nhau.

Âu Dương Thành dừng tay, cau mày hỏi: “Cậu còn chưa uống hết một chai bia mà? Không phải cậu ngàn chén không say à?”

“Đó... Cả đời tôi chỉ có thể uống một ngàn chén thôi, vượt quá rồi sẽ say!”

Gì chứ? “Có cần đưa cậu đi viện không?” Mặc dù có chỗ nghi hoặc, bắt quá sắc mặt Phương Ân quả thực đang tái nhợt.

“Không cần! Tôi về uống thuốc là tốt thôi!” Phương Ân vội vàng xua tay, “Vây, cậu cứ tiếp tục tập cái gì kia đi! Tôi đi trước đây!”

“Không cần tôi đưa cậu về hả?”

“Không cần! Tôi tự lái xe được mà! Chào!”

“Nè! Cậu...” Âu Dương Thành còn chưa nói xong, Phương Ân đã như lửa xém tới móng mà ù té mất dạng.

Tay vừa mới mở cửa, Phương Ân vừa vận dụng phải người bên ngoài.

Âu Dương Thành nâng đôi mắt đang khép hờ, nhìn người đàn ông vội vàng vàng chạy ra khỏi nhà người yêu của mình.

Gian phu?

Hình như mình từng gặp qua rồi nha!

Phương Ân vừa nhìn thấy Âu Dương Thần, vẻ mặt đột nhiên biến thành “Đại triệt đại ngộ”, đưa tay vỗ vỗ vai người đàn ông của bạn học kiêm bạn tốt của mình, thực thành khẩn nói: “Đừng để cậu ấy dấm chìm trong quá khứ, phải biết hướng tới tương lai nha!” Nói xong nhanh nhẹn lẩn qua Âu Dương Thần, biến mất trong màn đêm.

“Đệt! Không phải cậu ta đau bụng sao, vừa rồi mặt mày còn trắng bệch, thế nào mà giờ đã như con thỏ rồi?” Âu Dương Thành từ trong phòng đi ra, nhìn nhিপ chân “mạnh mẽ” của Phương Ân.

Âu Dương Thần đưa mắt nhìn về hướng Phương Ân đi xa một cái, xoay người ôm lấy Âu Dương Thành, nhếch khóe môi hỏi: “Cậu thừa dịp tôi không có nhà ngoại tình đấy hở?”

“Cậu...” Miệng chó không mọc được ngà voi! Vừa định mắng, lại ngửi thấy mùi rượu, mùi thuốc lá, còn có lẫn cả mùi nước hoa!

“Ông đây đi ngoại tình đấy thì làm sao nào?”

Nhìn vẻ mặt thờ phỉ phỉ của hắn, Âu Dương Thần cười càn sung sướng, hỏi: “Cậu ghen?”

“Cậu hiện tại cần uống hai chén dấm chua cho tỉnh rượu ấy!” Hung tợn trừng mắt liếc hắn một cái, Âu Dương Thành xoay người không thèm để ý tới tên kia.

Bất đắc dĩ, người đứng đằng sau căn bản không chịu buông tha cho hắn, cúi đầu ghé vào lỗ tai hắn thì thầm: “Thật giống vợ tôi nha...”

“Tôi địa ngục đi!”

“Vợ à, cùng chồng tắm tắm đi ~”

“Câm miệng! Đừng có vợ chồng chồng nữa cho tôi!”

“Giúp chồng kì lưng đi, còn muốn rửa (lèo xèo...)...” (Từ ngữ không trong sáng, tự động cách âm!)

Mặt Âu Dương Thành đỏ bừng bừng! Âu Dương Thần, rốt cục có ai từng thấy bộ dạng cậu say chưa hả? Ngoài miệng câu nào câu nấy đều không tình nguyện, nhưng vẫn tha người say đến chết vào phòng tắm.

Ngày, chịu đựng mà qua thôi!

Âu Dương Thần ôm Âu Dương Thành, tùy ý người kia qua qua lại lại trong phòng tắm mà phục vụ hắn, từ cởi quần áo tới lau người, ánh mắt hí hí, khoe miệng vẫn nhếch thành nụ cười nhàn nhạt. Ngẫu nhiên Âu Dương Thành sẽ ngẩng đầu liếc hắn một cái, sau đó lại vội vàng cúi đầu tiếp tục làm việc trong tay, miệng nhỏ giọng mắng cái gì đó.

Ý cười trong mắt càng thêm đậm: “Vợ à, còn muốn rửa...”

”Được rồi được rồi! Cậu chỉ cần im miệng thôi

!” Rõ ràng xong, Âu Dương Thành mặt đỏ tai hồng mà vươn tay cầm lấy “căn nguyên của mọi tội ác”... Hắn tự nói với bản thân: Người say là lớn nhất!

Âu Dương Thần trong lòng cũng tự nhủ với mình: Tuyệt đối không thể để cậu ta biết mình là “ngàn chén không say” hàng thật giá thật!

---

(1) Nguyên văn

Tiền kiên vi kính: tự uống trước một chén để kính khách. Ngày xưa còn là thử rượu, mang ý “rượu không có độc”.

(2) Tuyệt liễu ti: là cái nè nè, đồ ăn vặt thôi, nhưng ta không biết nên để tiếng việt là gì nữa @@

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/romeo-vs-romeo>